

BUDSKABET I ET KURSUS I MIRAKLER

BIND II

FÅ VÆLGER AT LYTTE

af Kenneth Wapnick Ph.d.

INDHOLD

Introduktion

YDMYGHED KONTRA ARROGANCE

Kapitel 1

ET KURSUS I MIRAKLER

En integreret kursusplan

Introduktion

Tekstbog

Arbejdsbog for Studerende

Forholdet imellem Tekst- og Arbejdsbog

Håndbog for Lærere

Tanker om *Et Kursus i Mirakler*

De To Supplerende Skrifter

Psykoterapi

Bønnens Lovsang

Kapitel 2

KURSETS ANVENDELSE AF SPROGET I

Dualitetens Symbolik

Introduktion

Kursets Metaforiske Sprog

Ikke-dualitet kontra Dualitet

Ikke-dualitet: Problemet for studerende af *Et Kursus i Mirakler*

Inkonsistent form og konsistent Indhold

Løsningen for studerende af *Et Kursus i Mirakler*

Symboler

Kapitel 3

KURSETS ANVENDELSE AF SPROGET II

Tilgivelsens symbolik

Introduktion

Tilgivelse som et Dualistisk Symbol

Tilgivelse som Korrektion i Drømmen om Dualitet

En Kompromisløs Ikke-dualisme

Kapitel 4

HELLIGÅNDENS OG JESU ROLLER I

At gøre den Indre Stemme speciel

Introduktion

Ydmyghedens Stige

Specielhedens dynamik: Jesus og Helligånden

En Dualistisk Jesus: Et Tveægget Sværd

De To Niveauer i vores Forhold til Jesus

Indledende Bemærkninger om Åndelig Specielhed

Kapitel 5

HELLIGÅNDENS OG JESU ROLLER II

At se på Egoet: At Bringe mørket til Lyset

Introduktion

Helen Schucmans Forhold til Jesus: Illusion og virkelighed

At se sammen med Jesus på illusionernes konkrete væsen

Ophævelse af Dissociationen

Kapitel 6

GRUPPER: FALSK KONTRA SAND FORENING

Introduktion

Niveauforveksling: Hvad menes der med Forening?

Åndelig Specielhed og Forening

Kapitel 7

FEJLTAGELSE OG EGOET

Introduktion

At gøre Fejltagelsen Virkelig

Minimering af egoet

Konklusion

AT RESPEKTERE STORHEDEN I *ET KURSUS I MIRAKLER*

Appendiks

ET KLART, ENKELT OG DIREKTE KURSUS

STORE BOGSTAVER I *ET KURSUS I MIRAKLER*

Introduktion

YDMYGHED VERSUS ARROGANCE

Denne bog - bind to i *Budskabet i Et Kursus i Mirakler* - er en følgesvend til *Alle er Kaldede*, og - som det forklares i Introduktionen til denne - kunne den lige så godt have fået titlen. '*Hvad Et Kursus i Mirakler ikke siger*'. Fokus i dette bind er tværtimod de måder, hvorpå studerende har forstået, at *Et Kursus i Mirakler* siger noget det ganske enkelt ikke siger eller mener. Eller med andre ord: Hvordan studerende vælger *ikke* at lytte til Kursets budskab. I den forstand er *Få Vælger At Lytte* en fører til at undgå fejltagelser. Mit formål med denne bog er således at vejlede studerende til, hvordan de skal undgå visse mulige fejltagelser og/eller forvekslinger imens de læser, studerer og indarbejder *Et Kursus i Miraklers* lære i deres daglige liv. Håbet er, at med undgåelsen af sådanne fejltagelser vil det være lettere for den studerende at være modtagelig for Helligåndens 'særlige omsorg og vejledning' (H-29.2:6).

Studerendes misforståelser har ført til konklusioner af både teoretisk og praktisk art, der er i direkte modstrid med hvad *Et Kursus i Mirakler* faktisk lærer. På en vis måde kunne man ikke forvente andet. Som en følge af det vi har været igennem i *Alle Er Kaldede* er vi blevet klar over den enorme investering egoer har i at holde fast ved de overbevisninger, der forstærker og støtter deres tankesystem, og endog selve deres eksistens. Disse overbevisninger indebærer på den ene eller den anden måde, at vi gør fejltagelsen om adskillelsen virkelig, uanset hvor snedigt de viser sig. At fjerne investeringen i at blive ved med at holde fast i fejltagelsen, er det samme som at ophæve selve grundlaget for egoets tankesystem.

Derfor kan vi generelt forstå disse fejltagelser som forsvar imod den sandhed vi finder i Kurset. Som Jesus pointerer i *Et Kursus i Mirakler*, og som jeg selv har fremhævet, bliver egoet bange når det konfronteres af Helligåndens kærlige sandhed, fordi sandheden om at vi i virkeligheden er Guds Søn er den største trussel imod integriteten i dets tankesystem. Det forklarer Kurset sådan:

Derfor vil egoet højst sandsynligt angribe dig når du reagerer kærligt, for det har vurderet dig som ukærlig, og du går imod dets dom. Egoet vil angribe dine motiver, så snart de klart kommer ud af harmoni med dets opfattelse af dig. Det er her det vil skifte pludseligt fra mistænksomhed til ondsindethed, fordi dets usikkerhed forøges..... Det forbliver mistænksomt så længe du er fortvivlet over dig selv. Det skifter til ondsindethed, når du beslutter dig til ikke at tolerere selvfordædelse og søge befrielse. Så tilbyder det dig illusionen om angreb som en "løsning" Når egoet oplever sig truet, er dets eneste valg om det skal angribe nu, eller trække sig tilbage og angribe senere..... Selv den svageste antydning af din virkelighed driver bogstaveligt egoet ud af dit sind, fordi du vil opgive al investering i det. Storhed er helt uden illusioner, og fordi den er virkelig er den uafviseligt overbevisende. Men overbevisningen om virkeligheden vil ikke forblive hos dig, medmindre du ikke tillader egoet at angribe den. Egoet vil gøre enhver anstrengelse for at komme sig, og mobilisere sine energier imod din befrielse. (T-9.VII.4:5-7; VIII.2:8-10; 3:4; 4:2-5)

Hvis egoet ikke kan angribe direkte - det ville Sønnen finde helt uacceptabelt - så 'trækker det sig tilbage' for at angribe senere igennem fordrejning, som er egoets form for passiv modstand. Egoet følger denne grundsætning: 'Hvis du ikke kan slå dem, så foren dig med dem'. Selv om egoet ikke kan få os til *ikke* at anvende *Et Kursus i Mirakler*, er det dog i stand til at forvrænge Kursets lære tilstrækkeligt til, at sandheden i den bliver sløret, så egoets trossystem beskyttes imod nogensinde at blive set på åbent og ærligt. I Kurset beder Jesus os hver især om: 'Vær meget ærlig med dig selv i dette, for vi må intet skjule for hinanden.' (T-4.III.8:2). Vi bliver nødt til åbent at se på disse fejltagelser og bringe dem til hans kærlighed, og *først derefter* kan de slippes. Uden en sådan ærlig undersøgelse vil sandheden fortsat blive udelukket, og dens lys 'forment' adgang til de skjulte døre til egoets formørkede sind, hvor den ville helbrede vores fejltagtige tanker. I introduktionen til repetition IV i arbejdsbogen, opfordrer Jesus de studerende til at se på og forstå deres forsvar, som en del af forberedelsen til indføring af sandheden i deres daglige liv. (A-dI.rIV.in.1:1)

Lad os begynde vores forberedelse med at forstå nogle af de mange former, som mangel på sand tilgivelse omhyggeligt kan skjules i. Fordi de er illusioner, opfattes de ikke som

det eneste de er, nemlig forsvar, der beskytter de ikke-tilgivende tanker imod at blive set på og erkendt. Formålet med dem er at vise dig noget andet, og holde korrektionen væk ved hjælp af selvbedrag, som er lavet for at erstatte korrektionen. (A-dI.rIV.in3)

At frygt for sandheden fører til forsvar i form af fordrejning, har vi nogle slående eksempler på fra kristendommens tidligste historie, hvor Jesu disciple ganske åbenbart ændrede hans lære, for at få den til at passe til deres egen frygt og skyld. Jesus kommenterer dette i tekstbogen, hvor han specifikt refererer til den førnævnte fordrejede fortolkning af korsfæstelsen:

Hvis du fortolker korsfæstelsen på nogen anden måde, anvender du den som et angrebsvåben, i stedet for som den opfordring til fred som var hensigten med den. Apostlene misforstod den ofte, og af samme grund som alle andre misforstår den. Deres ufuldkomne kærlighed gjorde dem sårbare overfor projektion, og ud fra deres frygt talte de om "Guds vrede" som Hans gengældelsesvåben. De kunne heller ikke tale om korsfæstelsen helt uden vrede, fordi deres skyldfølelse havde gjort dem vrede..... Jeg ønsker ikke at du tillader nogen frygt at trænge ind i det tankesystem jeg leder dig hen imod. (T-6.I.14; 16:2)

Og endelig kan vi huske Kursets udsagn om:

At lære dette kursus kræver villighed til at sætte spørgsmålstegn ved hver eneste ting du tillægger værdi. Ikke een eneste kan holdes skjult og gemt, uden at bringe din indlæring i fare. (T-24.in.2:1-2)

Dette yderst vigtige punkt taler om villigheden til at generalisere Kursets principper fuldstændigt, uden undtagelse. At holde nogen som helst situation eller overbevisning væk fra dets kompromisløse ikke-dualisme, er at gøre et eller andet aspekt af den illusoriske verden virkelig. En seriøs studerende af *Et Kursus i Mirakler* anerkender tankesystemets absolutte indhold. Jeg kan her citere hvad Jesus selv siger om den sag:

Dette kursus vil blive troet fuldstændigt eller slet ikke. For det er helt sandt eller helt falsk, og kan ikke kun tros delvist. (T-22.II.7:4-5)

Næsten samtlige de fejltagelser studerende begår angående Kurset, stammer fra det jeg sommetider omtaler som niveauforveksling, som er: ikke at forstå den vigtige forskel på *og* grænseflade imellem det metafysiske niveau (niveau I) og det praktiske niveau (niveau II), som er de niveauer *Et Kursus i Mirakler* er skrevet på. Den praktiske lære om tilgivelse får sin styrke og mening fra Kursets metafysiske og absolutte tankesystem.

Vi må derfor være omhyggelige med ikke at bringe sandheden til illusionerne, men derimod bringe vores illusoriske overbevisninger til den sandhed *Et Kursus i Mirakler* holder frem mod os. Det kræver åbenhed i os selv, til at undersøge vores investering i at opretholde og fortsætte med at lytte til egoets tankesystem. De fejltagelser vi vil komme til at tale om, stammer hovedsageligt fra en ubevidst uvillighed til at bringe vores frygt til Helligåndens Kærlighed og sandhed.

Denne bog er derfor skrevet i samme ånd som *Et Kursus i Mirakler*. Som Jesus forklarer sine studerende, er det ikke Kursets mål at lære os hvad der er positivt eller sandt, men derimod at *aflære* det forvirrende tankesystem egoet har lært os i den hensigt at skjule og tilsløre sandheden. F.eks. belæres vi lige i starten af tekstbogen, og faktisk hele vejen igennem Kurset, om:

Kursets mål er ikke at lære dig kærlighedens mening, for den kan ikke læres. Dets mål er derimod at fjerne blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. (T-in.1:6-7)

Din opgave er ikke at søge efter kærlighed, men blot at søge efter, og finde, alle de barrierer inde i dig, som du har bygget imod den. Det er ikke nødvendigt at søge efter det som er sandt, men det *er* nødvendigt at søge efter det som er falsk. (T-16.IV.6:1-2)

Det er Guds læreres funktion at bringe sand lærdom til verden. Egentlig er det *aflæring* de bringer, for det er “sand lærdom” i verden. (H-4.X.3:6-7; min kursivering)

Derfor er et af denne bogs vigtigste temaer at gøre det meget klart for studerende af *Et Kursus i Mirakler*, at de ikke bliver bedt om at bringe Guds Sande Kærlighed til egoets illusioner om skyld og frygt, men at bringe egospecielhedens mørke til Jesu tilgivelses lys. Med andre ord opmuntres de studerende til at bringe overbevisningen om, at deres problemer er virkelige *til ham*, frem for at bede om - eller ligefrem forlange - at han løser deres problemer *for dem*, eller opfylder deres specifikke behov.

Læseren vil muligvis huske billedet i første bind *Alle Er Kaldede*, af folk der sidder og ser en film i en biograf, og billedet pludseligt begynder at hoppe. Ingen i biografen regner med at nogen vil løbe hen til lærredet og forsøge at løse problemet der. I stedet vil man se på den *sædvanligvis upåagtede* fremviser i filmrummet bag tilskuerrummet, hvor fejlen ligger enten i filmstrimlen eller i fremviseren. Først da vil problemet med det rystende billede kunne løses. I denne analogi repræsenterer lærredet vores udvendige liv og opførsel, fremviseren vores sind, og selve projektoren repræsenterer sindets evne til at projicere (eller udvide) filmen, som igen repræsenterer egoets eller Helligåndens tankesystem, afhængigt af hvad vi vælger. Derfor ligger problemet aldrig i formen, eller i adfærden, som er det vi opfatter eller erfarer (billedet på lærredet), men altid i indholdet i sindet, som er den tanke vi vælger at identificere os med (filmen, der ruller igennem projektoren).

I *Psykoterapi* kommer Jesus med den samme pointe, hvor han taler om kroppens sygdomme (lærredet) og sindets ikke-tilgivelse (fremviseren, projektoren og filmen)

Disse bekræftelser, som sanserne bringer, har kun eet formål: At retfærdiggøre angreb, og på den måde holde fast ved ikke-tilgivelse, der ikke erkendes som sådan. Når den ses uden forklædning, er den ikke til at tolerere. Uden beskyttelse kunne den ikke vare ved. Her (i sindet) værnes der om al sygdom, men uden erkendelse af, at det er det der sker. For når ikke-tilgivelse ikke erkendes, synes den form den antager at være noget andet. Og så er det dette “noget andet” (det fysiske symptom) der synes forfærdeligt. Men det er ikke dette “noget andet” der kan helbredes. Det er ikke sygt, og har intet lægemiddel behov. At koncentrere dine anstrengelser for at helbrede om det, er kun nytteløst. Hvem kan kurere det der ikke kan være sygt, og gøre det rask? (P-2.VI.4; min kursivering)

Hvis vi ikke kan lide den måde vi har det på med det der sker i vores liv, eller i vores nærmestes liv, lærer *Et Kursus i Mirakler* os at gå til kilden for vores ubehag: Den beslutning vi har truffet om at vælge egoets angreb fremfor Helligåndens tilgivelse. Hvis vi har valgt egoet, vil den skyld der er resultatet, blive projiceret ud fra sindet på en verden vi opfatter som om den er udenfor sindet, og derfor uundgåeligt er fuld af frygt, håbløshed og fortvivlelse. Hvis vi derimod har valgt Helligånden, vil den deraf følgende fred være det sindet lader brede sig - eller udvide - og freden og glæden vil blive hos os uanset hvad der synes at foregå udenfor os. Den verden der opleves uden frygt og glimtende af håb, er den verden den uskyldige Søn oplever. Sådan vil det være endog selvom han befinder sig i Auschwitz, fordi freden ikke kommer fra udenfor sindet, fra den ydre verden, men fra det der er sikkert og stabilt i den skyldfri verden indeni, der i Kurset benævnes *den virkelige verden*. Det er den virkelighed der indhyller hele Sønforholdet med sin kærlighed.

Derfor tilbyder Jesus os ikke at hjælpe med at løse de ydre problemer, eller med at fjerne den frygt vi oplever til daglig, men han underviser os i hvordan vi skal forene os med ham i at ophæve *årsagerne* til frygten, der ligger i sindets valg af at være adskilt fra ham, og derfor fra Gud. I en passage der delvist er citeret i første bind, og som oprindeligt var tiltænkt Helen Schucman personligt, siger han:

Korrektion af frygt er dit ansvar. Når du beder om befrielse fra frygt, siger du underforstået at det er det ikke. I stedet burde du bede om hjælp til de omstændigheder som har frembragt frygten. Disse omstændigheder indebærer altid en villighed til at være adskilt..... Hvis jeg greb ind imellem dine tanker og deres virkninger, ville jeg gribe ind i en grundlæggende lov om årsag og virkning, som er den mest fundamentale lov der findes. Jeg ville næppe hjælpe dig, hvis jeg afsvækkede magten i dine tanker. Det ville være i direkte modstrid med formålet med dette kursus.
(T-2.VI.4:1-4; VII.1:4-6)

Hvis vi vender tilbage til filmlærredanalogien, og gentager dette vigtige punkt, kan vi se, at det hoppende billede på lærredet er *virksomheden* af den fejl der er i fremviseren et eller andet sted, som er den virkelige *årsag* til problemet. Derfor formaner Jesus de studerende til at være meget opmærksomme på deres valg af at være ulykkelige, og så at korrigere denne

årsag, i stedet for hele tiden at bede om hans hjælp til at helbrede *virksomheden*, hvad der simpelthen ingen mening giver. Han lærer således ikke så meget de studerende hvad der er godt ved dem (selvom mange smukke passager i Kurset beskriver sandheden om det), som han hjælper dem til at erkende deres forkerte valg af at lytte til og tro på egoet, så de nu kan træffe det rigtige valg sammen med ham. Hans stadigt gentagne bøn hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler* om at vi skal vælge igen, afspejler nødvendigheden af at vælge ham som Lærer i stedet for egoet. Sådan opfordrer han sine studerende: 'Træd tilbage nu som din egen lærer..... for du blev dårligt undervist.' (T-12.V.8:3; T-28.I.7:1)

Det grundlæggende formål med denne bog er, at ved at hjælpe studerende af *Et Kursus i Mirakler* til at undgå visse fejltagelser, fordi de har valgt egoet som lærer i stedet for Jesus - måske endda uden at vide det - kan deres sind være klart og åbent. Og så, for at komme tilbage til det centrale punkt i denne Introduktion, vil dette kunne lade Helligånden undervise dem på den måde der ville være til størst gavn for dem. Problemet er, at hvis folk er sikre på at de *faktisk* forstår (selvom de rent faktisk *ikke* forstår) vil de ikke være åbne overfor at lære eller for at bede om hjælp fra Kurset, fordi de allerede tror at der ikke er mere at lære. Denne vigtige pointe understreges i den følgende passage fra arbejdsbogen, der handler om at se på ting med friske øjne, efter at have trukket forudfattede meninger tilbage:

Du vil ikke stille spørgsmålstejn ved noget du på forhånd har defineret. Og formålet med disse øvelser er at stille spørgsmål og modtage svarene. (A-dI.28.4:1-2)

Og hvis vi ikke stiller det rigtige spørgsmål, hvordan er det så muligt at vi kan høre svaret? Svaret er der altid, i det rette sind, men uden det dertil svarende spørgsmål, opstillet af vælgeren eller beslutningstageren, vil Helligåndens svar om tilgivelse være meningsløst og fuldstændigt irrelevant for os.

Således håber jeg, at læseren af denne bog kommer med et åbent sind, og vælger at *lytte til* Jesus, fremfor at ønske at tale til ham. Det er en åbensindet studerende, der ydmygt har valgt at ønske at lære, fremfor at have valgt den arrogante overbevisning om, at lærdommen allerede er fuldstændt og perfekt. Jeg vil komme tilbage til dette vigtige tema om ydmyghed i et senere kapitel, men lige her vil jeg knytte det sammen med den berømte historie om de seks blinde mænd og elefanten.

Alle de blinde mænd i historien føler på hver deres forskellige del af elefanten - kroppen, stødtænderne, siden, benene, halen eller et øre - og erklærer så arrogant, at elefanten er hhv. en slange, et spyd, en mur, et træ, et reb og en vifte. De sanser ikke andet end denne meget begrænsede opfattelse, og tror ganske dumt at denne opfattede oplevelse er troværdig. Vi ved fra *Et Kursus i Mirakler* at opfattelse er løgn, fordi den blev lavet for at skjule og bevare den oprindelige løgn om egoets tankesystem om adskillelse og dualisme. Det tankesystem var igen lavet for at skjule sandheden om Soningen: Adskillelsen er aldrig sket. Derfor opfordrer Jesus sine studerende til *ikke* at stole på kroppen og deres opfattelser. På et plan forsyner vores sanseorganer os i bedste fald med begrænsede spejlinger af den ydre 'sandhed'. På et andet plan forsyner de os i værste fald med totale forvrængninger af den virkelige sandhed, der er vores åndelige, ikke-materielle virkelighed. Et sted i tekstbogen, hvor Jesus taler om 'den ustadige fremmede', som er det egotankesystem menneskene har budt velkommen ind i deres sind i stedet for sandheden, kommer han med en advarsel til de studerende. Læseren vil huske omtalen af denne vigtige passage fra kapitel tre i *Alle Er Kaldede*:

Spørg ikke denne ustadige fremmede "Hvad er jeg?". Han er det eneste i hele universet der ikke ved det. Men det er ham du spørger, og det er hans svar du vil tilpasse dig. Denne ene vilde tanke, der er barsk i sin arrogance, og dog så lille bitte og så meningsløs at den glider ubemærket igennem sandhedens univers, bliver din vejleder. Den vender du dig til for at spørge om meningen med universet. Og den eneste blinde ting i hele sandhedens seende univers spørger du: "Hvordan skal jeg se på Guds Søn?" (T-20.III.7:5-10).

Det er således de arrogante studerende af *Et Kursus i Mirakler* der tager fejl når de udbreder 'sandheden' om Kurset på basis af meget begrænsede data, som er kommet igennem det deres historie og nuværende opfattelser har lært dem er sandt. Og det er disse studerende, der ikke længere er åbne for at lade sig belære om den fulde sandhed, og endog sætter sig imod at høre om, at elefanten ikke er det de tror, *fordi deres erfaringer har forekommet så virkelige og derfor så gyldige*. Hvis vi låner billedet fra de indledende sider i *Bønnens Lovsang* kan man sige, at disse studerende er villige til at stille sig tilfreds med slet og ret en lille del af sangen, selvom de kunne få hele sangen (BL-1.I.3). Jeg tog emnet op i *Alle Er Kaldede*, og læseren

vil måske huske Jesu ord til de studerende i arbejdsbogen: ‘Du forlanger ikke for meget af livet, men alt for lidt.’ (A-dI.133.2:1), en advarsel der genlyder i tekstbogen: ‘Her beder Guds Søn ikke om for meget, men om alt for lidt.’ (T-26.VII.11:7). I det næste kapitel vil jeg vise, at et af de vigtigste motiver til at diktere *Bønnens Lovsang* var at hjælpe de der ønsker at studere Kurset til ikke at gå efter mindre end alt hvad han har lovet dem.

Som enhver stor, åndelig tekst kan *Et Kursus i Mirakler* forstås på mange forskellige niveauer. Det er sagt om den hinduistiske perle *Baghawad Ghita*, at selvom dets budskab er til alle, vil folks forståelse af skriftet variere afhængigt af deres åndelige udvikling. Det samme kan siges om *Et Kursus i Mirakler*, og derfor vil alle studerende, uanset hvor de befinder sig på den åndelige rejse, finde noget af værdi deri.

Derfor kan studerende arbejde med Kurset på den måde de nu vælger, og på det niveau de føler sig komfortable med, og som de føler sig vejledt af Helligånden til. Og den forståelse og det udbytte de får af deres studier er så det der berettiger studierne. Det ville dog være en fejltagelse på linie med de blinde mænds, på basis af denne forståelse at konkludere, at deres forståelse er Kursets virkelighed eller sandhed. Når det sker, kan vi konstatere at de har krydset grænsen imellem ydmyghed og arrogance. Efterhånden som deres kapacitet til at forstå udvides, vil studerende være i stand til at tage mere og mere ind af Kursets rigdomme. Men hvis de tror at det vand de har i deres lille kop er havet, vil de aldrig kunne erfare havets storhed og virkelige natur. Det er det samme med *Et Kursus i Mirakler* hvis den studerende tror at hans begrænsede forståelse er Kurset. Så vil hans indlæring blive hæmmet og hans potentiale for at lære blive begrænset. Denne bogs mål er at hjælpe studerende med at befri dem for denne lidenhed, som vælges på bekostning af sand Storhed.

Få Vælger at Lytte er inddelt i kapitler alt efter de forskellige fejltagelser studerende med al sandsynlighed vil begå. Vi begynder med en gennemgang af de tre bøger *Et Kursus i Mirakler* er inddelt i, og beskriver hvordan hver bog er en vigtig del af hele kursusplanen. Heri er indbefattet de to små supplerende skrifter, der kom efter Kurset: *Psykoterapi*; *Formål, Proces og Praksis*, og *Bønnens Lovsang*, og deres forhold til *Et Kursus i Mirakler*. Herefter følger en behandling af hvordan Kurset anvender sproget, af Jesu og Helligåndens roller, herunder den meget vigtige distinktion imellem form og indhold; så betydningen eller ikke-betydningen af grupper omkring *Et Kursus i Mirakler*, med særligt henblik på at studerende forener sig i netværk, kollektiver, kirker etc., og til sidst et kapitel om at gøre fejltagelsen

virkelig, og farerne ved at minimere egoet. Og en sidste bemærkning. Det er sikkert allerede klart ud fra denne introduktion, at der er et vist overlap imellem *Alle Er Kaldede* og *Få Vælger at Lytte*. Det er uundgåeligt fordi en diskussion af de studerendes misforståelser af Kurset ofte nødvendiggør en del kommentarer om hvad det faktisk siger. Derfor må visse vigtige temaer nødvendigvis behandles i begge bøger, ligesom visse passager fra Kurset må citeres i begge bøger.

Kapitel 1

ET KURSUS I MIRAKLER

EN INTEGRERET STUDIEPLAN

Introduktion

Helt fra starten er *Et Kursus i Mirakler* tænkt som et integreret kursus, og Jesus gjorde det altid klart for sin skriver Helen Schucman, at kursets tre bøger aldrig måtte skilles fra hinanden (ligesom de ikke måtte forkortes eller bringes i uddrag), samt at en vellykket gennemførelse af kursusplanen bestod i de studerendes studier og praktisering af tekstbogen, af arbejdsbogen og af håndbog for lærere. Men rækkefølgen blev overladt til den enkelte studerende og Helligånden:

Studieplanen er yderst individualiseret, og alle aspekter er under Helligåndens særlige omsorg og vejledning. (H-29.2:6)

Jesus opfatter sit Kursus som et integreret værk, hvor hver bog har sin egen særlige plads, der udgør et enestående bidrag til hvad de studerende kan lære og til deres åndelige vækst, ligesom de hver for sig er integreret i de to andre bøger. Arbejdsbogen begynder f.eks. sådan:

For at øvelserne i denne arbejdsbog skal kunne blive meningsfulde, er det nødvendigt med et teoretisk grundlag som det der fremlægges i tekstbogen. Men det er udførelsen

af øvelserne der vil gøre det muligt at nå kursets mål. Et utrænnet sind kan intet nå. Formålet med denne arbejdsbog er at træne dit sind i at tænke i de baner tekstbogen fremlægger. (A-in.1)

Om uddannelsen som Guds Lærer, der er Jesu betegnelse for en studerende, siger håndbogen:

Han (Gudslæreren) kan ikke gøre krav på denne betegnelse før han har arbejdet sig igennem arbejdsbogen, siden vi lærer inden for rammerne af vores kursus. (H-16.3:7)

Hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler* giver Jesus sin lære indenfor kursusplanens specifikke rammer. Bøgerne henviser til hinanden med den usagte, men helt tydeligt underforståede forudsætning, at den studerende har arbejdet med dem alle, eller er ved det, eller - som det allermindste - er bekendt med alle tre bøger, og den betydning de alle har for den samlede kursusplan.

I dette kapitel vil jeg undersøge Kursets tre bøger hver for sig, og vil også komme ind på deres indbyrdes forhold. Men jeg vil begynde med en meget kort oversigt over *Et Kursus i Miraklers* grundlæggende lære, så vi kan se hvordan de tre bøger hver for sig bidrager til forståelsen og integreringen af budskabet. For den læser der er interesseret i en mere dybtgående gennemgang af Kursets lære, vil en hvilken som helst af *Foundation for A course in Miracles* bøger, naturligvis inklusive denne bogs ledsager *Alle Er Kaldede*, være tilstrækkelig.

Jeg har allerede citeret den sætning fra indledningen af tekstbogen, der faktisk opsummerer hele formålet med *Et Kursus i Mirakler*:

Kursets mål er ikke at lære dig kærlighedens mening, for den kan ikke læres. Dets mål er derimod at fjerne blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. (T-in.1:6-7; min kursivering)

Jesus lærer os i Kurset, at vores sande Identitet er Kristus, og at denne kendsgerning aldrig har forandret sig. Det der *har* forandret sig er vores *tro* på, og vores *identifikation* med dette Selv. Denne forandring fandt sted da vi, som een Søn, syntes at falde i søvn, og troede at

vores drøm om adskillelsen var virkelig. Ydermere er kernen i denne sindssyge drøm, at vi rent faktisk har dækket Kristuslyset med lag på lag af forsvar - vores specielle forhold - som 'beskytter' os mod denne sandhed.

De vigtigste forsvar egoet anvender til at nå sit mål, som er at bevare den individuelle og adskilte identitet, er fornægtelse (eller undertrykkelse) og projektion. *Fornægtelse* får os til at blive 'sindsløse', så vi glemmer 1) at vi har valgt at falde i søvn, og 2) at vi fortsat vælger at forblive i denne fremmede tilstand. *Projektion* fortsætter egoets forsvarsstrategi ved hjælp af den illusoriske forestilling om at anbringe sindets indhold - egoets illusoriske tankesystem om adskillelse og specielhed - udenfor os, i den lige så illusoriske verden og krop. Så ser vi i andre - eller i vores eget personlige og fysiske selv - beslutningen om at være adskilt fra Gud, som vi ikke ønsker at se i vores eget sind. Hvis vi gjorde det, ville vi selvfølgelig blive tvunget til at tage ansvaret for denne beslutning, som egoet betegner som synd, og det ville føre til at vi valgte Helligåndens tankesystem frem for egoets.

Det bør understreges her, at selvom det ser ud som om disse forsvar - fornægtelse og projektion - opererer i rækkefølge efter hinanden, fungerer de faktisk samtidigt, fordi det ene ikke kan virke uden det andet. Når først skyld er gjort virkelig må den nødvendigvis fornægtes, og den projiceres automatisk og uundgåeligt udenfor sindet, enten over på en andens krop (angreb) eller ud på ens egen krop (lidelse og sygdom).

Vores opgave er derfor, at lade Helligånden eller Jesus undervise os med miraklet, i at huske hvem vi er, ved at give evnen til at vælge tilbage til sindet. Det valg der står imellem de to tankesystemer, der gensidigt udelukker hinanden. Tilgivelse er det middel sindet genoptrænes med, imens vi skridt for skridt gennemgår processen med at lære at vælge at fjerne egoets illusoriske lag af specielhed, der blokerer for 'bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse' i os Selv og *som* os Selv.

Enkelt sagt forklarer tekstbogen os yderst detaljeret og dybtgående den paradoksale situation, at vi kan være 'hjemme i Gud og (alligevel) drømme om eksil' (T-10.I.2:1), hvordan denne sindssyge overbevisning om adskillelsen syntes at opstå i vores *sind*, hvordan den opretholdes i vores *sind*, og endelig hvordan den ophæves i vores *sind*. *Et Kursus i Mirakler* er således et kursus i 'træning af sindet' (T-1.VII.4:1), en træning der er tilrettelagt til at hjælpe os med at ændre tænkemåde fra egoets til Helligåndens.

Arbejdsbog for Studerende indeholder det etårige træningsprogram, der igennem de daglige øvelser prøver på at lære os, at vi faktisk har et sind der tror det kan tænke disse tanker. Vi undervises også i, at vi kan ændre disse tanker, og lade Helligåndens tankesystem om tilgivelse erstatte egoets tankesystem om angreb og fordømmelse.

Håndbog for Lærere minder os blandt andet om hvad det virkeligt betyder at være en Gudslærer, der som før sagt er Kursets betegnelse for dem der vælger *Et Kursus i Mirakler* som deres åndelige vej. Her er blandt andet konkret undervisning i hvordan en lærer reagerer på og opfører sig i verden. Her er der en klar understregning - ikke af *adfærden* - men af den studerendes *forandring af tænkemåden*, der så kan lade adfærden vejlede af Jesus eller Helligånden, og ikke af egoet.

Vi vender os nu mod en kort undersøgelse af hver bog, og en beskrivelse af dens plads i den samlede kursusplan.

Tekstbogen

For mange år siden, da Gloria og jeg var på en tur rundt i verden for at tale om Kurset, hørte vi igen og igen om, hvordan folk havde studeret *Et Kursus i Mirakler* i mange år. Vi blev ret forbavsede over det, fordi mange af disse studerende syntes at have en meget ringe, virkelig forståelse af hvad Kurset rent faktisk siger. Men mysteriet blev løst ved at det efterhånden gik op for os, at folk ofte med at 'studere kurset' mente, at de havde 'taget' arbejdsbogen. De fleste havde knap nok studeret tekstbogen, eller endda slet ikke læst den, og derfor var det jo forståeligt at de ikke kunne forstå hvad *Et Kursus i Mirakler* lærer.

Tekstbogen, der blev dikteret først, indeholder det teoretiske grundlag for *Et Kursus i Mirakler*, sådan som introduktionen til arbejdsbogen, der blev citeret ovenfor, gør det klart. Kurset, og især tekstbogen, er enestående i sin ikke-lineære præsentation af sine ideer. Jeg bringer her et citat fra introduktionen til mit *Glossary-Index for A Course in Miracles*, der beskriver dette ikke-lineære perspektiv i Kursets præsentation, der som sagt er tydeligst i tekstbogen:

Til forskel fra de fleste tankesystemer går *Et Kursus i Mirakler* ikke frem efter et lineært skema, der ville bygge den teoretiske struktur på et stadigt mere komplekst indhold. Kurset udvikler sine tanker i en cirkulær form, hvor temaerne behandles symfonisk. De introduceres, forlades, genintroduceres og udvikles. Det resulterer i en matrix, hvor ideerne griber ind i hinanden, og hvor hver del er en afgørende og integreret del af helheden, samtidigt med at delen indeholder helheden i sig selv.

Denne struktur starter en indlæringsproces, fremfor at der blot fremsættes et teoretisk system. Processen minder om opstigningen ad en vindeltrappe. Læseren ledes igennem et cirkulært mønster, hvor hver omgang fører højere op indtil toppen af spiralen nås, der så åbner sig mod Gud. Det samme materiale kommer igen og igen meget konstant, både i Kurset som tankesystem og i muligheder for at lære det i praksis i vores personlige liv. Så at sige hver omdrejning fører os nærmere vores åndelige mål. De to sidste paragraffer i kapitel 1 i tekstbogen handler især om denne kumulative virkning af Kursets læreproces. (p.1)

Derfor bør tekstbogen læses fra begyndelse til slutning, fordi udviklingen af den er symfonisk, og den pædagogiske virkning udvikles igennem gennemarbejdningen af materialet sådan som det blev givet. Man kan jo f.eks. ikke fuldt ud værdsætte og fatte en stor Beethoven symfonis tematiske udvikling - indre og ydre - ved at lytte til de fire eller fem satser i en tilfældig rækkefølge. Hermed være bestemt ikke sagt, at studerende ikke kan læse teksten på en hvilken som helst måde de selv vælger, og 'dykke ned' snart her snart der, på samme måde som musikelskere lytter til og nyder uddrag af symfonier. Men at følge en sådan praksis konsekvent med *Et Kursus i Mirakler* vil uundgåeligt medføre at den studerende går helt glip af *processen* med at lære det der er indlejret i tekstens struktur. Man slutter ikke en rejse med fuldt udbytte og succes uden at tage de nødvendige skridt i den rigtige rækkefølge, *det ene skridt efter det andet*.

Det allerførste mirakelprincip, der indleder den egentlige tekst (og faktisk var det første Helen nedskrev efter Jesu indledende diktat: 'Dette er Et Kursus i Mirakler. Vær venlig at skrive ned') indeholder hele Kursets tankesystem. I den forstand er resten af teksten kommentarer til det første princip: 'Der er ingen sværhedsgrader for mirakler' (T-1.I.1:1), som er hjørnестenen i hele læren. Man kan faktisk godt sammenligne de 50 mirakelprincipper med

en Wagnersk ouverture, der præsenterer hovedtemaerne, for så siden at introducere og udvikle dem i musikdramaet.

Et par eksempler mere er skyld og specielle forhold. Skyld er den vigtigste tanke i egoets tankesystem, og det der opretholder og bevarer hele systemet, og den introduceres langsomt i Kursets tekst, efterhånden som den studerende bliver klar til at lære om det. Specielle forhold, egoets mest geniale og ondsindede strategi til at udelukke Gud og Helligånden, indføres ikke før sidst i kapitel 15, hvorefter det behandles dybtgående i de næste ni kapitler, for så siden dårligt nok at nævnes igen ved navn, selvom hadets og bedragets dynamik i det specielle forhold beskrives tydeligt i resten af tekstbogens kapitler.

Strategier til at udvælge syndebukke, som er et andet centralt begreb i egoets tankesystem, behandles hele vejen igennem tekstbogen, især i afsnittene om årsag og virkning. Temaet stiger til et ubønhørligt crescendo hen i det sidste kapitel (31), hvor egoets ultimative mål sammenfattes i et koncist fortissimo, der faktisk er klimaks, i det Jesus lærer sine studerende om dette sindssyge tankesystem om mord og død:

Hvis du kan såres af noget, ser du et billede af dine egne hemmelige ønsker. Intet mere end det. Og i din lidelse, uanset af hvilken art den måtte være, ser du dit eget skjulte begær efter at dræbe. (T-31.V.15:8-10)

Hvis som sagt teksten skal forstås og opleves rigtigt, sådan som det var Jesu hensigt med kursusplanen, bør den i almindelighed læses og studeres fra ende til anden, som den blev givet. Det gjorde Jesus Helen og Bill klart i den sidste passage i kapitel 1. Det er så afgørende, at jeg i slutningen af dette afsnit vil citere denne passage som den oprindeligt blev dikteret til Helen, i en form der har et mere personligt og direkte sigte. Som disse to paragraffer nu fremstår i teksten var de en del af et mere omfattende budskab til Helen og Bill, og kom faktisk noget senere i dikteringen, nemlig på et tidspunkt hvor Jesus åbenbart følte, at hans to første studerende ikke var tilstrækkeligt omhyggelige med at studere hans 'notater', der var hans ord for det dikterede. Jesu venlige opfordring til dem er imidlertid tydeligt rettet til alle, og burde være obligatorisk læsning for alle Kursusstuderende, som en påmindelse om hvordan Jesus så på materialet, og på betydningen af at det bliver studeret i den rækkefølge det blev givet. Derfor opfordrer jeg læserne til at forestille sig selv som en studerende under

Jesus, der *ikke* studerer hans materiale som han ønskede det, hvilket nødvendiggør denne venlige og alligevel bestemte irettesættelse og påmindelse:

Al indlæring kræver opmærksomhed og studier på et eller andet niveau. Dette kursus er et kursus i *træning af sindet*. Gode studerende afsætter studieperioder for sig selv. Men siden dette indlysende skridt ikke er gået op for *dig*, og siden vi samarbejder omkring dette her, vil jeg påtage mig denne indlysende opgave nu. (med at studere notaterne)

Den følgende del af dette kursus hviler for tungt på den første del, til ikke at *kræve* at den studeres. Uden det vil I blive alt for bange når det uventede *faktisk* sker til at gøre konstruktivt brug af det. Men efterhånden som I studerer notaterne, vil I få øje på nogle af de indlysende implikationer.....

Grunden til at et solidt fundament er nødvendigt på dette tidspunkt, er den højst sandsynlige forveksling af “ærefrygt” og “ærbødighed”, som de fleste mennesker ligger under for.

Her følger en kort omtale af ærbødighed i forholdet til Gud, som findes i tekstbogens indledende kapitel i det publicerede Kursus, og budskabet slutter med:

Men det næste skridt *indebærer faktisk* en direkte tilnærmelse til Gud Selv. Det ville være højst uklogt at begynde på dette skridt overhovedet, uden meget omhyggelig forberedelse, ellers vil ærbødighed helt sikkert blive forvekslet med frygt, og oplevelsen vil blive mere traumatisk end velsignet.

I sidste instans er helbredelse af Gud. Midlerne bliver forklaret omhyggeligt i notaterne. Åbenbaring har lejlighedsvis *vist* dig slutningen, men for at *nå* den er midlerne nødvendige. (Hist. på dansk s.287-89)

Arbejdsbog for Studerende

Arbejdsbogen sigter kun på at træne sindet: ‘i at tænke i de baner tekstbogen fremlægger.’ (A-in.1:4)

Selvom arbejdsbogen helt sikkert indeholder meget vigtige temaer, der også omhandles i tekstbogen, er dens mål ikke en præsentation eller forklaring af tankesystemet i *Et Kursus i Mirakler*. Som jeg f.eks. lige har forklaret udgør specielle forhold kernen i egoets forsvarssystem imod Gud og Helligånden, og imod Sønforholdets eenhed. Store dele af tekstbogen beskæftiger sig i vidt omfang med dette afgørende emne, og alligevel er det slet ikke omtalt i arbejdsbogen (eller i Håndbog for Lærere) selvom der dog hentydes til det. Vigtige passager med metafysiske formuleringer om tidens og rummets illusoriske natur kan findes i arbejdsbogen, men det er kun i tekstbogen disse begreber behandles indgående. Kort sagt vil studerende der ønsker at vide hvad *Et Kursus i Mirakler* lærer, næppe finde information om det i arbejdsbogen.

Man kan bedre se formålet med arbejdsbogen, som at tilbyde de studerende et et-årigt træningsprogram der kan hjælpe dem til den erfarede erkendelse af, at der findes to tankesystemer i deres sind - egoets og Helligåndens - og at de kan vælge imellem deres meningsløshed og meningsfuldhed respektive. Dette formål ses tydeligt i lektionerne 1 - 50, som er en genial række øvelser taget direkte ud af tekstbogens metafysiske formuleringer, og samtidigt præsenteret i et så enkelt sprog, at de fleste studerende af Kurset end ikke bliver bevidst om den vej til total egofrihed de blidt ledes henad.

De første 32 lektioner præsenterer i øvelsesform, med næsten minimale forklaringer, det egotankesystem vi opfatter fordi det er det vi har valgt til at være i vores sind, og de første 25 lektioner sigter specielt på at begynde processen med at korrigere eller ophæve vores fejlagtige opfattelser. I disse første lektioner lægges der også vægt på beskrivelsen af de årsag-virkningsforhold der eksisterer imellem vores tanker og vores opfattelser, som afspejler tekstbogens princip om at: 'projektion laver opfattelse' (T-13.V.3:5; T-21.in.1:1) Lektionerne 33 - 50 skifter så fokus til alternativet i vores sind, nemlig at vi lige så let kunne 'se fred i stedet for dette' (A-dI.34) Disse lektioner drejer sig generelt om den *anden* måde at se os selv på og lærer os, at Guds Lys er vores virkelige Identitet, som vi kan vælge fremfor egoets mørke, og lægger vægt på 'nogle af de lykkelige ting (vi) er berettiget til, fordi (vi) er det (vi) er.' (A-dI.40.1:1).

Lektion 93 beskriver ganske klart formålet med arbejdsbogen. Selve lektionens ide: '**Lys og glæde og fred bor i mig.**' beskriver det retsindede selv, og lektionens indledende paragraf beskriver det u-retsindede ego, og begynder med: 'Du tror du er hjemsted for ondskab, mørke

og synd.’ I denne lektion modstilles egoselvet, der er synd og skyld, med det skyldfri Selv Gud skabte:

Frelse nødvendiggør kun accept af een tanke: - Du er som Gud skabte dig, ikke hvad du gjorde dig selv til..... Eet Selv er sandt, det andet er der ikke. (A-dI.93.7:1; 9:2)

Igennem accepten af den tanke bedes de studerende om at anerkende tilstedeværelsen af *begge* alternativer i deres sind, og derefter at træffe det rigtige valg af at ophæve egotankesystemet, som uvægerligt vil føre til den virkelige lykke det er at være fri for skyld og frygt.

Husk på, at egoets mål er at gøre os ‘sindsløse’, som er *troen på* at vores kroppe er prisdrevet kræfter og hændelser udenfor vores kontrol. Der er intet håb indenfor et sådant tankesystem, som *er* verdens tankesystem, men der er håb hvis vi kan huske, at verden og vores oplevelser i den, er aspekter af den drøm *vi* drømmer i vores eget sind. Arbejdsbogen hjælper os derfor med at om dirigere vores opmærksomheds fokus til dette sind, hvor valget træffes, for det er her det eneste håb kan findes.

Processen der ophæver egoets tankesystem beskrives meget udtryksfuldt i introduktionen til arbejdsbogen, hvor Jesus forklarer de to forskellige sektioner i den: ‘... og den første beskæftiger sig med ophævelsen af den måde du ser på nu, og den anden med erhvervelsen af sand opfattelse’ (A-in.3:1). Og dernæst: ‘Formålet med arbejdsbogen er, på en systematisk måde, at træne dit sind til at opfatte alt og alle i verden på en anden måde.’ (A-in.4:1)

Det bør også nævnes, at i *Et Kursus i Mirakler* siger Jesus aldrig, at arbejdsbogen behøver at blive taget mere end een gang. Det betyder ikke, at den ikke kan tages mere end een gang, hvis en studerende føler sig vejledt til det. Men, som altid, betyder det faktisk, at studerende bør være årvågne overfor deres egoer, og opmærksomme på mulig - om ikke sandsynlig - indblanding fra egoet i deres arbejde med Kurset. I dette tilfælde kunne indblandingen tage form af stærk opfordring til gentagen gennemlæsninger af arbejdsbogens øvelser i det magiske håb, at ‘denne gang vil jeg forstå det rigtigt’. At se på (sammen med Jesus = at tilgive) og gennemarbejde selve sin afhængighed af *Et Kursus i Mirakler* - som jo er en variant af et specielt forhold - er en lige så integreret del af kursusplanen som tilgivelse af alle andre specielle forhold i ens liv.

Endelig er et af de vigtige aspekter af arbejdsbogen dens evne til at tjene som projektningsobjekt, der svarer til den rolle Rorschachtesten (og andre projektive tests) har i kliniske psykologers forsøg på at diagnosticere psykopatologi. Ingen kommer til *Et Kursus i Mirakler* uden uforløste autoritetsproblemer - det problem som tekstbogen omtaler som 'roden til alt ondt' (T-3.VI.7:3), og det er naturligvis fordi ingen kommer til denne verden uden autoritetsproblemet. Et hovedtema i *Alle Er Kaldede* er, at vort individuelle liv består af *hverken mere eller mindre* end de skyggeagtige fragmenter af det splittede sinds oprindelige ontologiske tanke. Det skulle derfor ikke komme som nogen overraskelse, at alle i denne verden slås med autoritetsfigurer, der er det projicerede billede af *troen på* at Gud prøver på at dominere og kontrollere os, og at kvæle selve vores eksistens med Sin Vilje. 'Hvem er ophav til min eksistens?' er det fundamentale spørgsmål enhver prøver på at besvare i sti liv, og som et resultat af det tror alle, at alle andre er konkurrenter til stillingen:

Spørgsmålet om autoritet er virkeligt et spørgsmål om ophav. Når du har et autoritetsproblem, er det altid fordi du tror du er ophav til dig selv, og projicerer dit selvbedrag over på andre. Du opfatter så situationen som at andre bogstaveligt talt slås med dig om din ret til at være dit eget ophav. Dette er den grundlæggende fejltagelse, der begås af alle dem der tror de har tilranet sig Guds magt. (T-3.VI.8:1-4)

Det bør nævnes, at selvom behovet for at hævde sin personlige autoritet for at trodse Gud og alle andre erstatningsautoriteter deles af alle mennesker, betyder det så afgjort ikke at man 'ydmygt' skal lade sig udsætte for overgreb af tyraner - det være sig politiske, religiøse eller fysisk/psykologiske kontrolinstanser (fængsler, børnehjem, voldelige ægtefæller og/eller incestuøse forældre m.v.). Men det betyder faktisk, at man bør være meget opmærksom på sit *ubevidste behov* for at føle sig som offer for undertrykkende autoriteter - virkelige eller forestillede - for at man kan føle det berettiget at opfatte sig selv som uretfærdigt behandlet. Følgeligt vil det være meget naivt at tro at konflikter med autoritetsfigurer, hvis grundlæggende kilde er vores forhold til Gud, ikke vil spille en rolle ved efterlevelsen af instruktioner og belæringer givet af Jesus, som er den vestlige verdens ultimative symbol på Guds Autoritet.

Forenklet sagt kan denne konflikt grundlæggende manifestere sig på to måder. Som den ene måde kan studerende enten åbenlyst gøre modstand ved *ikke* at udføre øvelserne som de er givet. Det sker f.eks. når de prøver på at ændre eller tilpasse arbejdsbogen til en måde de mener virker for dem, baseret på troen på, at de selv ved hvad der er bedst for dem selv. Denne form for modstand har f.eks. vist sig ved at man 'glemmer' lektionen i dagens løb, og endda sommetider 'glemmer' at lave lektionen i det hele taget, eller at man bliver ligefrem vred eller fordømmende over det der undervises i. Nogle studerende tror faktisk at de 'modtager vejledning' i, at der findes genveje til at tage arbejdsbogen (ved at kombinere lektioner, udelade 'uvigtige' lektioner etc.) eller til tilgivelsesprocessen i det hele taget. Sådanne genveje kan omfatte forsøg på at gøre arbejdsbogen lettere at forstå og praktisere, fordi den opfattes som for vanskelig som den er. Det 'åbenbarede' budskab kan fortsætte, og disse genveje behøver ikke at være for alle og enhver, men kun for den mere 'avancerede' studerende (naturligvis inklusive modtageren af budskabet), og budskabet kan fremtræde som godkendt på 'højeste sted', der selvfølgelig er Jesus selv. Og så opfordres disse særligt udvalgte til at dele deres inspirerede genveje til arbejdsbogen (eller til selve Kurset) med andre, der så er 'rede' til sådanne 'avancerede' procedurer.

Som den anden måde kan studerende gå til den modsatte yderlighed, og blive totalt underkastende og føjelige, og gøre *nøjagtigt* som Jesus siger, i det magiske og sædvanligvis ubevidste håb om at de vil behage autoriteten, der så til gengæld vil yde dem særlige tjenester. Det er de studerende der stræber efter at udføre arbejdsbogen perfekt. Jeg husker en alvorlig ung mand, der, ganske kort tid efter Kursets udgivelse, pralede overfor sin mirakelgruppe om, at han havde arbejdet med arbejdsbogen i 21 dage, og at han stadig var ved lektion 1! Han ville gøre den *perfekt*, før han gik videre. Jeg mindede ham om, at hvis Beethoven havde indtaget den holdning overfor sin første symfoni, ville han aldrig have komponeret de otte andre.

Sommetider kan taktikken med at prøve på at behage Jesus ved at være perfekt drives ud i det ekstreme, f.eks. af studerende der finder på at anvende et alarmsignal i et armbåndsur, der så dagen igennem skal minde dem om lektionen. Sådanne velmenende studerende prøver på at gøre lektionerne bogstaveligt, men gør så til gengæld vold på ånden i arbejdsbogen, hvis formål er at disciplinere den studerende til at *ønske* at tænke på Gud. 'Alarm-holdningen' underminerer af vanvare så at sige arbejdsbogens mål, som er at *træne* de studerende til at

blive bevidste om sindets splittede tilstand, og om modstanden mod at vælge Helligånden. Kun med en sådan bevidsthed kan de meningsfuldt forandre deres tænkemåde og korrigerer deres tidligere valg. I stedet sætter alarmholdningen den studerende i stand til at træne sig selv til, som Pavlovs hunde, at 'savle' lektionerne så snart alarmen lyder. Lektionens *form* kan således være udført, men *indholdet* - træningen af sindet - er blevet saboteret og undermineret fuldstændigt.

Det har altid slået mig som interessant, at studerende, der begynder at arbejde med *Et Kursus i Mirakler* efter at have 'lidt' sig igennem en rigid, religiøs opvækst, hvor det at behage autoriteter - en rabbi, en præst, en nonne, en guru, Jesus eller sågar Gud - var helligt, og det at adlyde regler og ritualer er blevet synonymt med at adlyde Gud Selv, ganske enkelt overfører de samme autoritetsholdninger til Kurset og Jesus. Man kan i mange studerende næsten føle deres ubevidste tanker om en hård og dømmende Jesus, der svæver over dem med en point-tavle, og holder øje med hvor ofte de 'glemmer' at udføre lektionerne, og ikke kan tænke på dem en gang i timen (for slet ikke at tænke på dem seks gange i timen).

Det burde være indlysende for studerende af *Et Kursus i Mirakler*, at Jesus ikke forventer at de lærer hans kursus fra den ene dag til den anden. Hvis han gjorde det, ville han have standset dikteringen efter det første mirakelprincip, og han ville ikke have dikteret 365 lektioner, eller have afsluttet arbejdsbogen med at sige: 'Dette Kursus er en begyndelse, ikke en afslutning' (A-Ep.1:1) En langt sundere og venligere måde at tage arbejdsbogen på, som er meget mere i overensstemmelse med tonen og Jesu måde at undervise på, er at se formålet med lektionerne som at tilgive sig selv, også når man helt uundgåeligt ikke klarer at udføre lektionerne perfekt. Det er klart et Jesus er autoriteten, men han er en *venlig* autoritet. Det er egoets projektion af skyld der fordrejer ham til en grusom og fordømmende dommer, og den studerende til en skyldig synder, uværdig til at arbejde med et så 'helligt studium'.

Den der studerer *Et Kursus i Mirakler* skulle aldrig glemme, at det ikke er et kursus i form, i at bestå, i at tage en eksamensgrad, eller i at have succes i verdens sædvanlige forstand. Det er et kursus i at lære at tilgive, både teoretisk, som et tankesystem *og* som en personlig erfaring. Det er blot en anden måde at sige på, at formålet med arbejdsbogen - som også er formålet med *Et Kursus i Mirakler* i almindelighed - er at *ophæve* vores fejlagtige billeder af os selv. Som sagt er Kursets arbejdsproces at bringe egoillusionernes mørke til Jesu sandheds lys, og derfor kan arbejdsbogens mål ses som at blottlægge den studerendes egotankesystem,

så det kan bringes til Jesus og blive tilgivet, og opgivet. Derfor vil forsøg på at undgå fejltagelser (ved at udføre lektionerne perfekt) særdeles markant underminere det mål Jesus ser for sine studerende.

Lektion 95 giver os et meget tydeligt udsagn om det mål Jesus har, og læseren vil muligvis huske beskrivelsen af denne lektion i *Alle Er Kaldede*. Jeg vil ikke gentage beskrivelsen her, men nøjes med igen at understrege Jesu instruktioner om *ikke* at føle sig skyldig fordi man synes man ikke kan udføre lektionerne perfekt. At glemme de strukturerede øvelsesperioder vi bedes om at udføre er ikke en synd, men er, som før sagt, en lejlighed til at tilgive os selv for den fejl det er at glemme Gud, og vælge egoets verden af specielhed i stedet for Hans Kærlighed.

En anden fejltagelse studerende er tilbøjelige til at begå, som jeg kort har omtalt tidligere, består i at glemme arbejdsbogens plads i den samlede kursusplan, og falde som offer for den form for niveauforveksling, der får dem til at tro at de er blevet frelst fordi de har gennemført arbejdsbogen tilfredsstillende. Så erkender de ikke den *proces* der er tale om, som omfatter de 'små skridt' de studerende bedes om at tage hver dag, når de lærer at tænke med Helligånden i stedet for med egoet.

Lektion 193 slutter med disse vigtige ord, der henviser til rejsens afslutning:

Gud vil Selv tage dette sidste skridt. Nægt ikke at tage de små skridt Han beder dig om at tage til Ham. (A-dI.193.13:6-7)

Dette tema, om *læreprocessen* er beskrevet allertydeligst, kort og koncist i lektion 284, hvor Jesus taler om, at 'lidelse af en hvilken som helst art, er intet andet end en drøm.' og i den sammenhæng så siger:

Dette er sandheden, som først må siges, og dernæst gentages mange gange; så accepteres som kun delvist sand, med mange forbehold. Dernæst overvejes alvorligt mere og mere, og endelig accepteres som sandheden. (A-dII.284.1:5-6; min kursivering)

Til sidst bør nævnes den helt grundlæggende modstand alle studerende har imod at tage arbejdsbogen, hvad enten de er bevidst om den eller ikke. Da arbejdsbogens mål er den

ultimate omvending af egoets tankesystem, der holdes på plads af vores 'commitment' til vrede og fordømmelse, siger det sig selv, at vores identifikation med denne vrede forstyrrer indlæringen af tilgivelsen, og fremmer modstanden. Det vil som før sagt være naivt og dumdristigt at tro, at man let kan opgive denne investering. Studerende vil under studiet af *Et Kursus i Mirakler*, og specielt af arbejdsbogen, være bedre tjent med at se lektionerne som et klasseværelse, hvor den studerendes ego kan få lov at 'gøre knuder' - blive vred og sur og modvillig - så dets tankesystem endelig kan erkendes som det det er, og fravælges. Processen består i at se på den fortrængte vrede og fordømmelse - der er det samme som investeringen i specielhed - uden skyld, der er forudsætningen for at kunne gøre 'fremskridt' med Kurset. Arbejdsbog for Studerende spiller en afgørende rolle i den hjælp vi tilbydes til at nå målet, som er at gå hinsides egoet til sandheden.

Forholdet imellem Tekstbogen og Arbejdsbogen

Som før sagt er arbejdsbogen *Et Kursus i Miraklers* træningsdel. Tekstbogen beskriver de to tankesystemer, egoets og Helligåndens, detaljeret. Forholdet imellem de to bøger kan derfor beskrives som noget i retning af det samme, som forholdet imellem et teoretisk kursus i biologi eller kemi på den ene side, og så det praktiske laboratoriekursus på den anden, som studerende må tage som en del af den videnskabelige kursusplan. I laboratoriet har de studerende lejlighed til at afprøve det i praksis, som de har lært i den teoretiske del. Principperne og teorierne læres i den mere formelle klassesituation, og de anvendes så til at give erfaringer i laboratoriet.

Klart nok er tekstbogen den vanskeligste af de tre bøger, og det kan være fristende for studerende der finder teksten ubehagelig, og ikke ser sig selv som specielt intellektuelle, at springe den over, og kun fokusere på arbejdsbogen. Modsat kan studerende der synes tekstbogens formuleringer er interessante og udfordrende, afvise arbejdsbogen som forenklet eller irrelevant for deres åndelige udvikling. Begge fejltagelser bør undgås, hvis den studerende håber at få udbytte af *Et Kursus i Miraklers* integrerede kursusplan. Selvom tekstbogen og arbejdsbogen ikke behøver at blive gennemarbejdet samtidigt, og udviklingen forårsaget af den ene bog *ikke* er synkroniseret med den anden - f.eks. er visse dele i

tekstbogen ikke tænkt som at skulle studeres sammen med visse lektioner i arbejdsbogen - komplementerer de to bøger helt sikkert hinanden.

En af de mere almindelige fejltagelser studerende har tendens til at begå hvis de næsten kun fokuserer på arbejdsbogen og bogstaveligt talt ignorerer tekstbogen, er at misforstå Helligåndens rolle. Det er et centralt tema, som vil blive behandlet i to kapitler senere i denne bog. Arbejdsbogen lægger langt større vægt på at høre Helligåndens Stemme, og opmuntrer den studerende til at bede Helligånden om helt konkret hjælp i alle situationer. Faktisk instruerer lektion 71 den studerende til endog at bede Gud Faderen om hjælp, og foreslår at vi sender følgende meget konkrete spørgsmål til vores Skaber:

Hvad vil Du jeg skal gøre?

Hvor vil Du jeg skal gå hen?

Hvad vil Du jeg skal sige, og til hvem?

Lad Ham bestemme fuldstændigt over resten af øveperioden, og lad Ham fortælle dig hvad der er brug for at du gør ifølge Hans plan til din frelse. (A-dI.71.9:3-6)

Det er så meget mere forbavsende fordi Jesus både senere i arbejdsbogen og i Bønnens Lovsang tydeligt siger, at Gud end ikke forstår ord, og da slet ikke besvarer konkrete anmodninger.

I tekstbogen er ideen om at bede Helligånden om konkret hjælp til ens ydre liv, næsten ikke omtalt. I stedet opfordres de studerende til at gå til Helligånden (eller Jesus) med deres skyld og fordømmelse, så de sammen kan se på egoet og ophæve det. Ifølge Kurset er denne proces - som er kernen i tilgivelsen - Helligåndens egentlige funktion, og også dette vil vi komme ind på mere detaljeret i et senere kapitel. Men vægten i arbejdsbogens træningsprogram ligger på at hjælpe os til at lære, at Helligånden er vores ven, og ikke den fjende egoet vil have os til at tro. Derfor opmuntres studerende af *Et Kursus i Mirakler* til at have tillid til den Stemme Der taler for Gud, og lære, at de faktisk er værdige til Hans Kærlighed. Emnet her er Kursets anvendelse af symboler, her iblandt de mange henvisninger til Helligånden, og i næste kapitel vil vi komme ind på Kursets inkonsekvente brug af sproget, og de farer der ligger i *ikke* at forstå hvor fleksibelt Jesus benytter ord - 'symboler for symboler' - (H-21.1:9) i Kurset.

Men der opstår også fejltagelser når studerende arbejder udelukkende med tekstbogen. Så løber de risikoen for at intellektualisere principperne, og ubevidst at modarbejde Kursets

forsøg på at få os til at integrere de abstrakte principper i vores daglige oplevelser i hverdagen. Gentagne gange understreger Jesus, at målet er den praktiske anvendelse af Kursets teoretiske ideer, hvilket følgende uddrag, som også er omtalt i bind 1, gør helt klart:

Du er ganske givet begyndt at forstå, at dette er et meget praktisk kursus, og at det mener præcist hvad det siger..... Dette er ikke et kursus i at lege med ideer, men i deres praktiske anvendelse..... Dette kursus er altid praktisk..... det er det praktiske dette kursus er mest interesseret i. (T-8, IX.8:1; T-11.VIII.5:3; H-16.4:1; 29.5:7)

Introduktionen til arbejdsbogen belyser den meget store betydning *anvendelsen* af Kursets ideer har i kursusplanen:

Nogle af de ideer arbejdsbogen præsenterer, vil du finde det vanskeligt at tro på, og andre vil muligvis synes ret foruroligende. Dette gør ikke noget. Du bliver kun bedt om at *anvende* ideerne som det anvises dig at gøre det. Du bliver ikke bedt om at dømme dem overhovedet. Du bliver kun bedt om at *anvende* dem. Det er *anvendelsen* af dem der vil give dem mening for dig, og som vil vise dig at de er sande..... Men tillad ikke dig selv at gøre undtagelser i anvendelsen af de ideer arbejdsbogen indeholder, og uanset hvad dine reaktioner på ideerne måtte være - *brug dem*. (A-in.8; 9:4; min kursivering)

Men det er lærerigt at indse, at ingen steder i tekstbogen slipper Jesus sine studerende i denne forstand. Det er klart, at tekstbogen skal *studies*, *forstås* og *tros*. Men arbejdsbogen skal *praktiseres*. Hermed være ikke sagt, nu vi er ved det, at studerende ikke også bør læse og studere arbejdsbogen omhyggeligt efter at have fuldført det etårige træningsprogram, eller at de ikke bør benytte nogen af de smukke bønner eller meditationer fra arbejdsbogen som daglige inspirationer opmuntringer eller påmindelser. Det er faktisk nødvendigt at sige, at hvad som helst der er til hjælp og støtte bør udnyttes. Blot bør disse individuelle

praktikformer ikke erstatte det systematiske studium og den ditto anvendelse både af tekstbogen og arbejdsbogen, hvis Kursets kursusplan skal opfyldes.

Endnu et vigtigt punkt kan bemærkes, som det også dokumenteres i 'Historien bag Et Kursus i Mirakler', at Jesus allerede tidligt under dikteringen kraftigt opfordrede Helen og Bill til

ikke kun at *studere* 'notaterne', men også til at *anvende* principperne i deres dagligdag. Han brugte megen tid med at gennemdiskutere konkrete, daglige situationer i deres liv, og til at vise dem, hvordan det han lærte dem på et abstrakt plan i det dikterede materiale, skulle anvendes direkte i deres hverdags-situationer. På det tidspunkt var der selvfølgelig ingen arbejdsbog, og dikteringen af tekstbogen var kun lige startet. Men vi kan i disse budskaber se, at selv helt fra begyndelsen af nedskrivningen lagde Jesus stor vægt på *både* studier og praksis.

Håndbog for Lærere

Håndbogen, der blev dikteret sidst, indeholder sammendrag af nogle af temaerne og principper i tekstbogen. Den er skrevet i form af spørgsmål og svar, og er en yderst nyttig tilføjelse til de to andre bøger. Den er den mindste af de tre, og den mest enkle i sin sproglige udformning, og derfor kan den være den mest tilgængelige af de tre kursusbøger at læse og studere. Af denne grund foretrækker mange studerende at begynde studiet af *Et Kursus i Mirakler* med Håndbog for Lærere.

Håndbogen er den eneste af de tre bøger der omtaler Gudslæreren med denne betegnelse, og det er yderst vigtigt at forstå hvad *Et Kursus i Mirakler* mener med den, og endnu vigtigere at forstå hvad Kurset *ikke* mener med den. Som vi senere kommer til at se, sker det alt for ofte, at studerende fjerner passager fra deres sammenhæng i teksten, hvad der så forstærker deres egos ønsker om specielhed, og derved fordrejer disse passagers virkelige mening i Kursets overordnede tankesystem.

F.eks. gør håndbogen det helt klart rent betydningsmæssigt - selvom visse ord kan synes at antyde det modsatte - at Guds lærere blot behøver at acceptere Soningen for sig selv, og at frelsen af verden afhænger af at de ganske enkelt gør præcist det, og *kun det*. Det er et ikke

uvigtigt punkt. Men uden først at have forstået det underliggende metafysiske princip om, at der bogstaveligt talt ikke er nogen verden udenfor een selv, er det umuligt at forstå hvad *Et Kursus i Mirakler*, og specielt her Håndbog for Lærere virkeligt mener. Hvis den forståelse mangler kan egoets behov for at gøre verden og sig selv speciel let fordreje ordene til at betyde, at den kursusstuderende, der nu tilsyneladende er en avanceret Guds Lærer, af Jesus

bliver bedt om *gennem adfærd* at undervise andre studerende, helbrede syge eller prædike for verden.

Lad os kort gense en passage fra håndbogen, der allerede er omtalt i *Alle Er Kaldede*, og som understreger vigtigheden af, at Guds lærer skifter tænkemåde, imens hans adfærd er stort set irrelevant - hvor adfærden selvfølgelig er en *virkning* af sindet, og ikke dets *årsag*.

Den blotte tilstedeværelse af en Guds lærer er en påmindelse. Hans tanker beder om retten til at sætte spørgsmålstejn ved det patienten har accepteret som sandt. Som Guds budbringere er Hans lærere symboler på frelse. De beder patienten om at han skal tilgive Guds Søn i sit eget Navn. De symboliserer Alternativet. Med Guds Ord i deres sind kommer de med velsignelse, ikke for at helbrede de syge, men for at minde dem om det lægemiddel Gud allerede har givet dem. Det er ikke deres hænder der helbreder. Det er ikke deres stemme der taler Guds Ord. De giver blot det som er givet dem. Meget blidt opfordrer de deres brødre til at vende sig bort fra døden: "Se, du Guds Søn, hvad Livet kan tilbyde dig. Vil du vælge sygdom i stedet for dette?" (H-5.III.2:2-12; min kursivering)

Et senere afsnit (H-12) besvarer spørgsmålet 'Hvor mange Guds lærere er nødvendige til at frelse verden?'. Svaret er 'Een', siden der kun *er* een Søn, på trods af illusionen om mange. Og i den ene Søns helbredte sind er den tanke der helbreder verden, fordi den stadig er udenfor verdens drøm om lidelse, sygdom og død. Intet behøver at blive gjort for at helbrede, fordi al helbredelse allerede er fuldbragt i det ene sind:

Det (befrielsen, eller helbredelsen af Guds Søn) er ikke en virkelig forandring; det er en forandring i tænkemåden. Intet ydre forandres, men alt indre afspejler nu kun Guds Kærlighed..... Guds lærere synes at være mange, for det er det der er verdens behov.

Men når de er forenede i eet formål, som de deler med Gud, hvordan kan de da være adskilt fra hinanden? Hvad betyder det så, at de optræder i mange former? Deres sind er eet; deres forening er fuldstændig. Og Gud arbejder nu igennem dem som een, for det er det de er. (H-12.2:2-9; min kursivering)

Derfor er alt hvad Guds lærer behøver at gøre, at acceptere den sandhed der allerede er tilstede i hans sind, hvilket ofte omtales i et *Kursus i Mirakler* som at acceptere Soningen for sig selv. Man helbreder ikke andre, tjener andre, eller underviser andre. Man accepterer ganske enkelt sandheden i sig selv ved at erkende egoets illusoriske natur. Og i det helbredelsens hellige øjeblik helbredes Sønforholdet også. 'Når jeg helbredes, helbredes jeg ikke alene.' (AdI.137). Som det blev påpeget i *Alle Er Kaldede* betyder dette naturligvis ikke, at mennesker ikke skal lade sig vejlede til på det adfærdsmæssige plan at helbrede, hjælpe eller undervise andre. Men investeringen bør som sagt altid *kun* ligge på at acceptere Soningen for sig selv, og lade Helligåndens Kærlighed have friheden til at flyde som den vil.

Endnu mere relevant er det, at man slet ikke kan helbrede andre. Når verden i sidste instans er en illusion, hvem er der så at hjælpe? Sønforholdet kan ikke forstås kvantitativt - som når der spørges hvor *mange* lærere behøves der til at frelse verden - fordi den studerende er nødt til at erkende, at det, at der tilsyneladende er mange, skjuler Sønforholdets underliggende eenhed. Der er, når alt kommer til alt, kun een Søn. Og det er indholdet i det bevægende digt, der afslutter håndbogen, og som taler om den 'hjælp' Gud vender Sig til os for at få til at 'frelse verden' (H-29.8:2). Vores 'hjælp' til Gud har intet at gøre med at gå ud i verden, som f.eks. de kristne missionærer gør, men derimod med den simple accept af vores egen hellighed som Kristus. Det er begribeligvis unødvendigt at sige det (!), men hele ideen om at *hjælpe* forudsætter et dualistisk univers, som Gud intet ved om. Derfor skal passager som bl.a. dette digt forstås som *symboler* på Guds Kærlighed, og ikke som den bogstavelige sandhed, hvad vi vil komme ind på i det næste kapitel.

Accepten af at vi er Guds ene hellige Søn baner vejen for 'den virkelige verden', der '.....uden at blive set, uden at blive hørt, virkeligt (er) til stede.' (H-29.8:5). Som vi har set er den virkelige verden en *sindstilstand* af *forenet* opfattelse, ikke en ydre virkelighed af forskelle, der kan opfattes igennem en krops sanseorganer. Som før sagt vil en studerendes forståelse af Kursets metafysik sikre ham/hende mod fejlfortolkninger af passager som den

her omtalte. Vi vil komme tilbage til denne ide i kapitel tre, når vi kommer til behandlingen af Kursets lære om tilgivelse i lyset af det jeg her har sagt om symboler og virkelighed, dualitet og ikke-dualitet.

Håndbogens appendiks, '*Begrebsafklaring*', som gør rede for en del af terminologien i *Et Kursus i Mirakler*, blev dikteret og nedskrevet tre år efter fuldendelsen af *Et Kursus i*

Mirakler. Det er en slags 'eftertanke', der kom som svar på et behov for at tydeliggøre kursets sprog, der kom til udtryk hos nogle af de første studerende. Dette appendiks er dog nærmest uforståeligt hvis man ikke først har læst og fået en vis forståelse for begreberne i Kurset. Men samtidigt er de poetiske 'definitioner' i '*Begrebsafklaringen*' en vidunderlig påmindelse om, hvad det er *Et Kursus i Mirakler* lærer, og derfor kan det være en nyttig hjælp for studerende som en opsummering af visse af dets begreber.

Nogle Refleksioner over *Et Kursus i Mirakler*

Det er givet, at Jesus forudsætter et intellektuelt niveau hos sine studerende, der i det mindste som minimum er gennemsnitligt. Derfor kan man på den ene side sige *helt generelt*, at *Et Kursus i Mirakler* ikke er vejen for søgende der mangler intellektuelle evner. Dog må man også her værgе sig imod fristelsen til at udtale sig kategorisk om hvem der skal studere Kurset og hvem ikke. *Et Kursus i Mirakler* er skrevet på mange forskellige niveauer, som jeg var inde på i Introduktionen. Blandt disse er forskellige undervisningsniveauer, og derfor kan studerende få noget ud af det uanset hvor de er på det ikke-eksisterende åndelige kontinuum, for ikke at nævne det intellektuelle. F.eks. kan 'ikke-intellektuelle' synes det er for vanskeligt at begribe Kursets metafysik, og endog synes den er uden relevans for deres oplevelse af tilværelsen, og alligevel være i stand til af Kurset at lære, at Gud er Kærlighed og ikke hævn, at tilgivelse er at foretrække for angreb og at Jesus er en langt bedre og klogere lærer end egoet. Selvom *Et Kursus i Mirakler* bestemt ikke er den eneste åndelige lære der underviser i disse ideer, hvem ville så ønske at tilbageholde et redskab der bringer åndeligt søgende nærmere Gud og Hans Kærlighed, uanset hvad de i øvrigt måtte forstå eller ikke forstå?

Ikke desto mindre bør studerende forstå, at det at udelukke et hvilket som helst aspekt af *Et Kursus i Mirakler* er at ændre det. Vi genkalder os atter Jesu ord om Kurset:

Dette kursus vil blive troet fuldstændigt eller slet ikke. For det er helt sandt eller helt falsk, og kan ikke kun tros delvist. (T-22.II.7:4-5)

Hvis derfor studerende udelader noget fra Kurset, eller endda forandrer et af dets principper, har de faktisk forandret det hele. Det vil sige at disse studerende *i praksis* følger en anden åndelig vej end *Et Kursus i Mirakler*. Som før sagt er der ikke noget *forkert* i det - det er altid indholdet der er vigtigt, og ikke den form det viser sig i - men det vigtige er, at folk bør være opmærksomme på hvad der sker, og hvad det er de vælger i den grad de er i stand til det. Ellers tror de måske at de 'tager' Kurset, selvom de rent faktisk praktiserer noget andet. Det er også vigtigt her at gøre opmærksom på, at *Et Kursus i Mirakler* ikke selv påstår at det er universelt, eller at det er den eneste åndelige vej, eller den eneste form for sandhed. Vi kan f.eks. læse i indledningen til lærerhåndbogen:

Dette er en håndbog til en særlig kursusplan, beregnet til undervisere i en særlig form af det universelle kursus. (Dets centrale tema er altid: "Guds Søn er skyldfri, og i hans uskyld er hans frelse". (H-1.3:5)). **Der er mange tusind andre former, alle med det samme resultat.** (H-1.4:1-2)

Men når det er sagt, er det også vigtigt at sige, at *Et Kursus i Mirakler* præsenterer en fuldstændigt ny og anderledes teologi, der ikke kan blandes med andre former. Det betyder ikke at Kurset nødvendigvis er bedre (eller værre) end andre åndelige skoler, men det betyder faktisk at det *er* enestående og anderledes, og det meget radikalt. Derfor finder vi denne formaning i tekstbogen, der oprindeligt var rettet specielt til Helen for at hun skulle respektere Kursets 'anderledes-hed', men også for at hun ikke skulle dømme andre åndelige veje:

Dette (at forene sig med en anden i tilgivelse) er det specielle middel, som dette kursus benytter for at spare dig tid. Du anvender ikke dette kursus, hvis du insisterer på at

anvende metoder som har tjent andre godt, og derved ser bort fra det som er lavet til dig. (T-18.VII.6:4-5)

Og i en mundtlig kommunikation til Helen en del år efter at nedskrivningen af Kurset var fuldendt, gentog Jesus sin tidligere formaning i en lidt varieret form: ‘Antag ikke andres veje som din, men døm dem heller ikke’ (‘Historien bag Et Kursus i Mirakler’ p. 477)

Vi kan nu vende tilbage til den pointe, at et af Kursets helt klare karakteristika er, at det er skrevet på et relativt højt intellektuelt niveau. Da Helen, der selv var meget intellektuel, sluttede nedskrivningen af manuskriptet, sagde hun til Jesus: ‘Gud-ske-lov er der endelig noget (åndeligt) til de intellektuelle’. Derfor er alle forsøg på at forandre *Et Kursus i Mirakler* ved enten at underspille eller overspille teksten, i stedet for ganske enkelt at finde en mere adækvat åndelig skole, at gøre både Kurset og den studerende en bjørnetjeneste, uanset hvor oprigtige og hengivne de måtte være.

Man hører sommetider studerende af *Et Kursus i Mirakler* beklage sig over både syntaksens og grammatikkens til tider særprægede og ret frie form, for nu ikke at nævne den tilsyneladende overdrevne brug af stedord (pronominer). Kursets skriftlige stil omtales også som forvirrende, specielt af dem der er vant til en mere præcis verbal formulering. Men at forenkle stilen, eller endda prøve på at ‘forbedre’ den, ville være at gøre vold på Jesu meget specifikt pædagogiske hensigter. Formålet med den anvendte stil er at få den studerende til at være yderst opmærksom på det der er skrevet, som ofte kræver gentagne gennemlæsninger af den samme sætning eller paragraf for at få fat i den rigtige betydning og de specielle stedords-tilbagevisninger. Mildt sagt er dette ikke materiale der kan læses hurtigt. Selve processen med at finde ud af hvad særlige passager betyder, hænger sammen med den underliggende proces med at opgive egoforsvarene - lag for lag -, som er den virkelige hindring for at forstå hvad det er Jesus hele tiden refererer til som sit simple, klare og direkte Kursus. Ofte har studerende den oplevelse, når de først ‘fatter’ meningen med en sætning eller en passage, at de bliver højlig forbavsede over at de ikke var i stand til at ‘se’ det før. Selvfølgelig indtil frykten får dem til at glemme det igen!

Endelig må den der studerer *Et Kursus i Mirakler* være meget på vagt overfor andre selv-opfundne tilbud om genveje, både til at forstå Kursets lære og til at lære og at praktisere

tilgivelse, som jeg har nævnt før. *Kurset er en genvej som det er!* Det er netop fordi det er en genvej at studerendes egoer bliver så truede. Hvis man blot kunne indse, hvor komplet usandsynligt, for ikke at sige arrogant, det er at tro at man kan opfinde eller udtænke en genvej til *Et Kursus i Mirakler*, ville man træde tilbage og le, præcist sådan som Helligånden bad om at man gjorde i det oprindelige øjeblik, da Guds Søn troede han havde en bedre måde end Gud, og dermed kunne forbedre Himlen. Et af de allervigtigste formål med denne bog er at gøre studerende opmærksom på deres egos mange, snedige fristelser til at stille sig selv op som 'alternativ' til Kurset (som i virkeligheden betyder at vælge at opponere imod det) uden endog at forstå hvad det siger.

Der er andre skrifter, der hævdes at stamme fra den samme 'Jesus' som skrev *Et Kursus i Mirakler*, men de viser alle på samme ensartede måde det pudsige fænomen, at 'Jesus' ikke forstår sit eget kursus. På den måde kan man se, at ellers velmenende mennesker ikke kender deres ego-speciellheds behov, med dets krav om at deres individualitet og verden, hvor deres specielle og enestående selv lever, skal være virkelig. Som en følge får deres ego 'Jesus' (eller et andet højt udviklet væsen) til at diktere materiale for at opfylde deres specielle anmodninger, imens de fuldstændigt ser bort fra, at *Et Kursus i Mirakler* i virkeligheden er en undervisning i at se ærligt på sin specielhed, og derigennem ophæve den. Dette ikke for at dømme kvaliteten af de pågældende skrifter, men for at kommentere den umiskendelige og objektive forskel på deres lære og den vi præsenteres for i *Et Kursus i Mirakler*.

Den ansete britiske musikskribent Eric Blom skrev i sit essay 'On the Playing of Beethoven' om Beethovens klaversonater. Her fortalte han historien om den schweiziske musikforlægger Nægeli's forsøg på at 'forbedre' mesterens 16' sonate i G-dur, ved at indskyde fire takter i førstesatsens koda, i håb om at 'afbalancere fraseringerne'. Men alt hvad det lykkedes ham at gøre var, at føje en yderst konventionel, overflødig og fortærsket frase til en ellers vidunderlig 'underdreven' slutning på satsen. Blom påpegede hvordan både forlæggere og pianister prøvede på at forbedre Beethoven, på trods af at de faktisk slet ikke forstod dette store geni. Han siger således:

Men at føje noget som helst til, om det så blot er en node i en akkord eller en ekstra pause, bare fordi det synes at give mening for musikeren, er utilstedeligt. Det kan umuligt være sådan, at musikeren ved bedre end Beethoven. Det kan kun vise at han ikke har nogen som helst ide om Beethoven.

Man kan sige præcist det samme om mange studerendes forsøg på at forbedre *Et Kursus i Mirakler* - både hvad angår form og indhold. Det gøres uden at de i virkeligheden forstår Jesu pædagogiske mening med, at hans kursus er som det er. Ydmyghed accepterer *Et Kursus i Mirakler* som det er. Arrogance forsøger at forbedre det.

De to Tillægsskrifter
Psykotterapi. Formål, Proces og Praksis
Bønnens Lovsang

Disse to tillæg blev nedskrevet af Helen efter at *Et Kursus i Mirakler* var fuldført. 'Psykotterapi' påbegyndtes i begyndelsen af 1973 og afsluttedes i foråret 1975, og endnu to år gik før *Bønnens Lovsang* blev til, og det blev nedskrevet i sidste halvdel af 1977. Hvis man ønsker at kende hele historien om de interessante omstændigheder bag nedskrivelsen af disse skrifter, kan de læses i 'Historien bag *Et Kursus i Mirakler*' (SpinX forlag Kbh. 2003). Her er det tilstrækkeligt at sige, at 'Psykotterapi' blev dikteret til studerende der også er udøvende terapeuter, som en del af grundlaget for den 'specielle træning' (P-3.II.2:2) der er nødvendig for dem hvis de vil være virkelige helbredere i deres profession. *Bønnens Lovsang* blev skrevet for at korrigere studerendes voksende misforståelser af bøn, og af hvad det betyder at bede Helligånden om hjælp.

Begge tillæg indeholder på hver deres måde smukke sammendrag af Kursets lære. *Psykotterapi* omhandler specielt de praktiske principper for helbredelse i psykotterapi: To mennesker, der forener sig i Kristi navn. *Bønnens Lovsang* sætter tilgivelse og helbredelse sammen med bøn, og introducerer et nyt begreb der ikke findes i selve Kurset, som her kaldes 'tilgivelse-for-at-ødelægge'. Begrebet beskrives dog både i tekstbogen og i arbejdsbogen, blot ikke under den betegnelse.

Men netop fordi de er koncentrerede sammendrag, kan ingen af disse små skrifter hverken helt forstås eller fuldt ud værdsættes uafhængigt af *Et Kursus i Mirakler*. Der introduceres betydningsfulde ideer, med lille eller ingen forberedelse eller efterfølgende udvikling; ideer der på ingen måde er forståelige uden den mere dybtgående forståelse selve Kurset giver. F.eks. finder vi følgende dybsindige kommentarer - om sygdom, om forholdet imellem sind

og krop, om tidens uvirkelighed, om tilgivelse og helbredelse, der så at sige kastes ind i teksterne så at sige *in media res* (midt i det hele):

Når Guds Søn først ses som skyldig, bliver sygdom uundgåelig..... Sygdom kan kun være skyldens skygge, som er grotesk og grim, fordi den parodierer deformitet. (P-IV.2:1,6)

Øret oversætter, det hører ikke. Øjet reproducerer; det ser ikke. Deres opgave er at gøre det der bedes om behageligt, uanset hvad det er, og uanset hvor ubehageligt det måtte være. De udfører sindets beslutninger, reproducerer dets ønsker, og oversætter dem til acceptable og behagelige former. (P-2.VI.3:1-4)

I tid kan der være megen forsinkelse imellem tilbuddet og modtagelsen af helbredelse. Det er sløret over Kristi ansigt. Men det kan kun være en illusion fordi tid ikke eksisterer, og Guds Vilje altid har været nøjagtigt som den er. (P-3.II.10:9-11)

Hemmeligheden ved sand bøn, er at glemme de ting du tror du har brug for. At bede om det specifikke, er næsten det samme som at se på synd, og så tilgive den. (BL-1.I.4:1-2)

Kroppens helbredelse vil følge, fordi dens årsag er forsvundet. Og fordi den nu er uden årsag, kan den ikke komme igen i en anden form. (BL-3.III.6:3-4)

Vi kan således se, at de to tillæg ikke blev dikteret for at erstatte Kurset, eller for at være en forkortet version eller et sammendrag af indholdet. Tværtimod er hensigten med dem at forøge eller udvide det der allerede er undervist i i *Et Kursus i Mirakler*. Det er derfor hvert tillæg bærer undertitlen 'Et Tillæg til Principperne i *Et Kursus i Mirakler*'. Hvis de stod alene ville de med stor sandsynlighed blive misforstået meget, eller med rette blive anklaget for at sprede forvirring. Men sammen med *Et Kursus i Mirakler* bliver de meget nyttige, og på mange måder inspirerende supplementter til den grundlæggende lære.

Et eksempel på ‘misbrug’ af tillæggene kan ses blandt studerende af *Et Kursus i Mirakler* der går i terapi hos en terapeut, der ikke kender til Kurset. De kan blive fristet af deres ubevidste modstand mod terapien til at ‘slå terapisten i hovedet’ med Kurset, ved at give ham/hende ‘*Psykoterapi*’, og sige - direkte eller indirekte - ‘din holdning er ikke åndelig nok; det er sådan her du skal behandle mig.’ Terapeuter i den situation har selvfølgelig i almindelighed ingen forståelse for det de får overrakt på den måde, og det var heller ikke hensigten med tillægget at det skulle kunne forstås ude af sammenhæng med *Et Kursus i Mirakler*.

Jeg vil komme tilbage til *Bønnens Lovsang* i et senere kapitel, hvor jeg beskriver den særlige rolle i korrektionen, som Jesus gav netop det tillæg i hele kursusplanen, både hvad angår forståelsen og anvendelsen af hans lære i Kurset.

Kapitel 2

KURSETS ANVENDELSE AF SPROG - I

DUALITETENS SYMBOLIK

Introduktion

Måske den største kilde til forvirring for studerende af *Et Kursus i Mirakler* er dets inkonsekvente og metaforiske brug af sproget, især fordi de fleste studerende sandsynligvis end ikke er bevidste om denne måde at anvende sprog på. Forvirringen kan desværre komme til at tjene egoet som en fristende retfærdiggørelse for de studerende, der allerede er tilbøjelige til at misfortolke kursets lære, i lyset af en stærk investering i at opretholde og forsvare deres eget trossystem. Kursets poetiske stil kan blive en af de største hindringer for studerende, hvis lyst går i retning af mere bogstavelige, om ikke ligefrem fundamentalistiske fortolkninger af det de læser. Den holdning kan være effektiv overfor videnskabelige skrifter, hvor præcision er afgørende, men en sådan stivhed i forhold til *formen* vil anrette skade på Kursets *indhold*. Jeg har allerede berørt emnet i *Alle Er Kaldede*, men nærværende kapitel vil gå mere i dybden med dette vigtige emne.

Kursets Metaforiske Sprog

Vi begynder derfor med simpelt hen at fastslå, at *Et Kursus i Mirakler* ikke er skrevet som en videnskabelig afhandling, og heller ikke som en professionel forskningsrapport, som var Helens sædvanlige skrivestil. Derimod er Kursets sprog ofte poetisk, og dets stil symfonisk og ikke lineær, som vi hørte i det foregående kapitel. Selvom det bestemt er en fordel for læsere der er bekendt med og vant til en sådan stil, kan den være yderst frustrerende for dem der foretrækker mere teknisk og præcis prosa. Jeg glemmer aldrig en mand der var med på en workshop Gloria og jeg holdt for mange år siden. Efter en del diskussion om nogle af oversættelserne til *Et Kursus i Mirakler*, der allerede var i gang på det tidspunkt, eller var under forberedelse, rejste han sig og talte ganske energisk om sin baggrund som Ph.d.-ingeniør, og som en i øvrigt litterær og intelligent mand, som dog altså alligevel ikke kunne forstå Kurset overhovedet. Han afsluttede sine bemærkninger med ordene: 'Hvornår vil I oversætte det her kursus til engelsk?'

Vi har tidligere citeret Jesu kommentar fra tekstbogen: 'Du er ganske givet begyndt at forstå, at dette er et meget praktisk kursus, og at det mener præcist hvad det siger.' (T-8.IX.8:1). Men problemet er, at Kursets ord ofte ikke mener hvad de siger *bogstaveligt*, og at det ydermere heller ikke skulle forstås sådan. Men ordene mener helt bestemt hvad de siger, når de forstås *metaforisk* eller *symbolsk*, og denne mening kan udledes når indholdet bag deres form erkendes. Her er et par eksempler:

Jesus kommer med nogle udtalelser om kroppens ufordærvelighed, og antyder at den ikke kan dø (T-19.IV-C.5:2; H-12.5:5), og hvis de tages ud af deres sammenhæng, kan det helt bestemt forekomme som om de antyder, at kroppens liv kan være udødeligt. Og kursusstuderende der tilslutter sig andre åndelige skoler, der rent faktisk docerer udødelighed for kroppen, hopper af glæde når de fremhæver Kursets bogstavelige tekst som støtte for deres egen åndelige vej. Deres konklusion er, at *Et Kursus i Mirakler* er 'ligesom' den skole de kender, fordi de begge går ind for kroppens udødelighed, og de studerende fremhæver det derfor som et vigtigt om ikke ligefrem afgørende mål for åndeligt søgende og for andre studerende af Kurset.

Men det disse passager i Kurset i virkeligheden betyder er, at kroppen ikke dør *fordi den ikke lever*. Som teksten siger:

Kroppen dør lige så lidt som den føler. Den gør intet. Af sig selv er den hverken forgængelig eller uforgængelig. Den *er* intet. (T-19.IV.C-5:2-5)

Derfor er det *kun* i den forstand at vi kan sige, at kroppen ikke dør. Det der ikke besidder liv kan ikke miste det. Det ville ingen mening give hvis Jesus i *Et Kursus i Mirakler* forsvarede ideen om udødelighed for en krop, som han hele vejen igennem de tre bøger lærer os ikke er virkelig, og *intet liv har*. Men dette er et eksempel på hvordan velmenende studerende kan blive forvirrede, når de glemmer, at konkrete udsagn ikke må tages ud af deres sammenhæng for at blive taget som den bogstavelige sandhed.

En hel gruppe af eksempler der handler om Gud fremhæver meget godt pointen om at være opmærksom på indholdet bag formen:

Gud er *ensom* uden Sine Sønner, og de er *ensomme* uden Ham..... Gud Selv er *ensom* når Hans Sønner ikke kender Ham. (T-2.III.2:11; T-7.VII.10:7; min kursivering)

Gud *græder* over Sine børns »offer«, når de tror de er tabt for Ham. (T-5.VII.4:5; min kursivering)

***Gud Selv er ufuldstændig uden mig.* (T-9.VII.8:2; min **fed**)... **For ved den** (skylden) **forandres Gud, og anses for ufuldstændig.** (T-19.II.2:7; min kursivering)**

Hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler* omtales Gud som om Han har arme, hænder og en stemme, og som om hans 'krop' reagerer på Hans Søns fejltagelse ved at tage skridt, række ned, sige ord, lave planer etc. etc.

Det vil selv for en overfladisk læser af Kurset være indlysende, at Gud ikke er, og ikke kan være legemlig eller håndgribelig. Han har ikke en krop, og han lever ikke et *sted*, der kaldes himlen. Vi lærer jo faktisk, at den fysiske verden blev lavet som et angreb på Ham (A-dII.3.2:1), og at kroppen er en begrænsning på kærligheden (T-18.VIII.1:2). Og alligevel får vi i de ovennævnte passager at vide, at Gud er ensom, græder og er ufuldstændig uden os. Ikke alene antyder disse ord, at Gud eksisterer i en krop, ligesom andre passager der omtaler Ham som Fader, og beskriver Hans maskuline menneskelighed igennem anvendelsen af

stedordene 'Han' og 'Ham', samt henviser til de andre kropsdele der er nævnt ovenfor, men disse passager antyder også, at adskillelsen fra Ham faktisk skete. Ellers kunne Han jo ikke reagere på den, som det tydeligvis beskrives som om Han gør visse steder. Men princippet om Soningen, hvorpå hele Kursets tankesystem hviler, er, at adskillelsens synd aldrig er sket. Derfor giver den skyld og frygt vi oplever 'som følge af den' ingen mening. Og tanken om at Gud, vores fuldkomne skaber og udelte og forenede Kilde, kan græde, lide ensomhedens kvaler eller endda tro at Han er ufuldstændig, er lige så meningsløs.

I de følgende afsnit vil jeg forklare hvad Jesus virkeligt mener i disse symbolske passager, men lige nu fortsætter vi med en kort præsentation af nogle passager, der beskriver skabelsen af Helligånden. *Et Kursus i Mirakler* siger, at Helligånden blev skabt af Gud som Hans svar på egoets tanke om adskillelse. F.eks.:

Han (Helligånden) fik væren ved adskillelsen som en beskyttelse, og inspirerede samtidigt til Soningsprincippet..... Helligånden er Guds Svar på adskillelsen..... Soningsprincippet og adskillelsen begyndte på samme tid. Da egoet blev lavet, nedlagde Gud råbet efter glæde i sindet. (T-5.I.5:2; T-5.II.2:5-3:2)

Senere i tekstbogen siges det i en anden henvisning til skabelsen af Helligånden, at da Guds udvidelse udad blev blokeret ved adskillelsen tænkte Han: "Mine børn sover, og må vækkes." (T-6.V.1:8)

I disse citater, som er nogle ganske få blandt mange, mange andre, er det tydeligt nok, at selve ordene direkte forudsætter en menneskelig gud, der tænker, føler og handler på samme måde som en kærlig forælder ville overfor et lunefuldt barn. Gud i de evangeliske lignelser portrætteres på nøjagtigt samme måde. Skaber-guden i det gamle testamente beskrives også som en meget menneskelig fader, selvom det ikke altid er en positiv fader, for at sige det mildt. Når man tager vores meget stærke identificering med kroppen i betragtning, er et sådant billede af Gud forståeligt:

Kan du der ser dig selv indeni en krop, kende dig selv som en ide? Alt hvad du genkender identificerer du med ydre ting, noget udenfor dig. 7. Du kan end ikke tænke på Gud uden en krop, eller i en eller anden form du tror du genkender. (T-18.VIII.1:5-7)

Dertil kommer, at den jødisk-kristne tradition, som langt de fleste studerende af Kurset identificerer sig med, enten de er bevidst om det eller ikke, gør det praktisk taget umuligt *ikke* at udforme Skaberen i menneskelige begreber, både fysisk og psykologisk.

Men hvordan skal vi da forstå disse konstante henvisninger til en meget menneskelig (til tider ligefrem egoagtig) guddom? Det næste afsnit handler om dette spørgsmål.

Ikke-dualitet versus Dualitet

Her vil det være nyttigt at introducere to begreber der, selvom de ikke direkte anvendes i *Et Kursus i Mirakler* ikke desto mindre karakteriserer de to oplevelsesdimensioner der afspejles i Kursets lære, og derfor også de to sprogniveauer vi har været inde på. Disse begreber er *ikke-dualitet* og *dualitet*, der repræsenterer hhv. tilstanden i Himlen før adskillelsen, den eneste sande virkelighed, og egotankesystemets adskilte verden, illusionernes verden. Disse to niveauer betegnes ofte i Kurset ved begreberne *viden* og *opfattelse*.

Som det allerede er sagt, kan rigtigt mange misforståelser og megen forvirring omkring hvad *Et Kursus i Mirakler* egentlig lærer, der medfører at studerendes undervisning af andre fordrejes, føres tilbage til at de ikke forstår forskellen på disse to meget forskellige niveauer, og forstår hvorfor Jesus har givet materialet den form det har.

Den grundlæggende proces det er at ophæve skyld sammenfattes i Kursets gentagne understregning af princippet om at bringe egoets mørke illusioner til lyset i Helligåndens sandhed, som det også før er sagt. Jesus siger selv om det tidligt i tekstbogen:

Jeg var et menneske der huskede ånden og dens viden. Som menneske forsøgte jeg ikke at modarbejde fejltagelse med viden, men at korrigere dem fra bunden og op.
(T-3.IV.7:3-4)

Denne udtalelse fortæller, at den korrektion af egoets tankesystem, som han bragte frem i verdens bevidsthed, foregik på det dualistiske niveau hvor fejltagelsen var begået - i verden - og ikke på sandhedens ikke-dualistiske niveau. Han bragte således ikke Himlens sandhed ned til verden, for på magisk vis at skinne mørkets synd væk, sådan som den kristne teologi

lader forstå. Dertil kommer at vi i Biblen ser, at Jesus er Guds eneste Søn, der inkarnerede ind i en verden af virkelig skyld. I Johannesevangeliet, der er det sidst skrevne af de fire evangelier, er Jesus beskrevet som den kosmiske Kristus, der knap nok er på jorden, og derfor et væsen der ikke handler og taler i menneskelig forstand. Ikke desto mindre griber han ind i de menneskelige affærer for at bortfjerne skylden hos dem der tror på ham.

Modsat er Jesus i *Et Kursus i Mirakler* klart anderledes end den bibelske skikkelse der bærer hans navn. Han gør det nemlig fuldstændigt klart, at han *ikke vil* fjerne vores skyld fra os, *fordi han ikke kan*:

Gud og Hans skabninger forbliver i sikkerhed, og ved derfor at ingen misskabning eksisterer. Sandhed kan ikke gøre noget ved fejltagelser du ønsker. Jeg var et menneske der huskede ånden og dens viden. Som menneske forsøgte jeg ikke at modarbejde fejltagelse med viden, men at korrigere dem fra bunden og op. Jeg demonstrerede både kroppens afmagt og sindets magt. Ved at forene min vilje med min Skabers, huskede jeg helt naturligt ånden og dens virkelige mål. Jeg kan ikke forene din vilje med Guds for dig, men jeg kan udviske alle misopfattelser fra dit sind, hvis du vil bringe det under min vejledning. Kun dine misopfattelser står dig i vejen. Uden dem er dit valg sikkert. Forstandig opfattelse bevirker forstandigt valg. Jeg kan ikke vælge for dig, men jeg kan hjælpe dig til at træffe dit eget rette valg. "Mange er kaldede, men få er udvalgt" burde være "Alle er kaldede, men få vælger at lytte". Derfor vælger de ikke rigtigt. "De udvalgte" er blot de som vælger rigtigt noget før. Retsindede kan gøre dette nu, og de vil finde hvile for deres sjæl. (T-3.IV.7:1-15)

Et Kursus i Miraklers Jesus taler også om at leve og undervise i verden *på verdens præmisser*, en verden han aldrig nedgør eller afviser, selvom han klart nok insisterer på at den er illusion. F.eks. siger han om kroppen at:

det er næsten umuligt at fornægte dens eksistens i denne verden. De som gør det, indlader sig på en særlig uværdig form for fornægtelse. (T-2.IV.3:10-11)

Og han gør det fuldstændigt klart, at han ikke bifalder denne fornægtelse.

Det at han taler til os på verdens præmisser, er jo det han gør i selve den *form Et Kursus i Mirakler* er kommet i. Han siger gentagne gange i teksterne, at det han *virkeligt* siger ikke kan forstås. I en meget sigende passage afviser han alle de intellektuelles arrogante indbildskhed ved at sige:

Du er stadig overbevist om, at din forståelse er et mægtigt bidrag til sandheden, og gør den til det den er. Men vi har understreget, at du intet behøver at forstå.
(T-18.IV.7:5-6)

Sådan underviser Jesus sine studerende på mytens symbolske og metaforiske sprog, og når dem på det verdslige niveau de kan acceptere og forstå. Og alligevel henviser han lejlighedsvist, som vi kommer til at se, til den ikke-dualistiske, abstrakte og uspecifikke sandhed, der er indholdet bag alle de dualistiske og specifikke symboler han benytter sig af. Til sidst er vi nødt til at tydeliggøre hvad der menes med ikke-dualistiske og dualistiske tankesystemer, fordi denne skelnen er en afgørende forskel på *Et Kursus i Mirakler* og næsten alle andre åndelige tankesystemer. Ikke-dualitet forklares i de dele i *Et Kursus i Mirakler*, der beskæftiger sig med de to gensidigt hinanden udelukkende dimensioner - viden og opfattelse, ånd og materie, Himlen og verden - *hvoraf kun den ene er virkelig*. Derfor er den helt klare konsekvens af denne ikke-dualistiske metafysik, at Gud ikke kan være til stede i den illusoriske verden, fordi det ville være at kompromittere Guds Enheds absolutte væren ved at antyde, at der kan findes en tilstand der er *udenfor* den fuldkomne eenhed, en indlysende og logisk umulighed.

Dualisme afspejler *troen* på at begge dimensioner - *både* den åndelige *og* den materielle - er virkelige, og eksisterer side om side. På basis af en sådan tankegang *er* det derfor muligt at *tro*, at gud er nærværende, om ikke ligefrem aktiv, i den fænomenale verden, fordi verden opstod med Ham, virkeligt er derude, og helt åbenbart har brug for hans hjælp og indgriben. Dette sandsynliggøres også af, at selve den materielle struktur eller vævning på en eller anden måde i sig selv bærer nogle aspekter, spor eller spejlinger af det guddommelige.

I det følgende vil vi se på ikke-dualismens væsen, og de problemer den repræsenterer for en dualistisk verden.

Ikke-Dualisme

Problemet for Studerende af *Et Kursus i Mirakler*

En nærmere beskrivelse af Guds og Himlens natur kan findes i kapitel 1 i *Alle Er Kaldede*, men til vort formål her vil et overblik over dimensionerne i den ikke-dualistiske virkelighed være tilstrækkeligt. Vi begynder med det eneste der er sandt, nemlig Gud og Hans skabning. *Et Kursus i Mirakler* er meget kategorisk med, at Himlen er den eneste virkelighed, og med, at 'det eneste forhold, der har mening' (T-15.VIII.6:6) er vores forhold til Gud. Dette forhold er en total eenhed, uden nogen differentiering imellem Skaberen og det skabte, imellem årsag og virkning, Gud og Kristus. Som Jesus siger om Himlen i Kurset:

Himlen er ikke et sted og heller ikke en tilstand. Den er blot bevidstheden om fuldkommen eenhed, og viden om at der ikke er andet; intet udenfor denne eenhed, og intet andet indeni. (T-18.VI.1:5-6)

Det er ikke-dualitetens tilstand, hvor der intet dualistisk nærvær er i Himlen, men kun Een: '..... ingen steder ophører Faderen og begynder Sønnen som noget der er adskilt fra Ham.' (A-dI.132.12:4)

I en tidligere bog har Gloria og jeg beskrevet Himlen således:

..... i begyndelsen, endog før der var en ide om en begyndelse, er Gud, vores Kilde og Kilden til al skabelse. En fuldkommenhed og en glans hvis herlighed ikke kan fattes. Kærlighed og mildhed af en så uendelig beskaffenhed, at bevidstheden end ikke kan begynde at begribe den. En jomfruelig stilhed af uafbrudt glæde. Et ubevægeligt 'flow' uden nogen friktion til at hindre det. En kæmpe grænseløs og altomfattende Totalitet, hinsides rum og hinsides tid, hvor der ingen begyndelse og ingen ende er, for der var aldrig en tid eller et sted hvor Gud ikke er.....

Skabelse er, ligesom ånd, abstrakt, formløs og uforanderlig. Dens væsen er eenhed, og en viden om at intetsteds hører Skaberen op og begynder det skabte. Der er ingen grænser, ingen

differentiering, ingen adskillelse. Men inkluderet i denne viden er den kendsgerning, at vi ikke er skabelsens Kilde, selvom vi forbliver Eet med Den.

Kan Guds Sind begynde? Kan Guds sind høre op? Kan en tanke, der er en del af dette Sind, være noget andet end dette Sind? Helt sikkert ikke, fordi der ikke er noget subjekt eller noget objekt i den Himmelske tilstand. Ingen iagttager og ingen iagttaget. Der er ingen opfattelse, men kun den totale viden om hvem vi er: En herlighed og eenhed med en sådan stråleglans, at begreber som indenfor og udenfor ingen mening har. (*Awaken from the Dream*, ss 3-4)

I *Et Kursus i Mirakler* finder vi mange smukke passager der beskriver denne ikke-duale eenhed, og mange af dem understreger at det er umuligt at beskrive Himlen:

Det bør specielt bemærkes, at Gud kun har *een* Søn. Hvis alle Hans skabninger er Hans Sønner, må alle være en integreret del af hele Sønforholdet. Sønforholdet transcenderer i sin eenhed summen af de enkelte dele. (T-2.VII.6:1-3)

Kærlighed kan ikke dømme. Som den selv er een, ser den på alle som een. Dens betydning ligger i eenhed. Og den må nødvendigvis undgå det sind, der tænker på den som partisk eller opdelt. Der er ingen anden kærlighed end Guds, og alt af kærlighed er Hans. 6. Der findes intet andet princip, som hersker der hvor kærligheden ikke er. 7. Kærlighed er en lov uden modsætning. 8. Dens helhed er den magt der holder alt som eet, og det led imellem Faderen og Sønnen, som for evigt bevarer Dem begge som den samme. (A-dI.127.3; min kursivering)

Kommunikation er stadig utvetydig og klar som dagen, og ubegrænset i al evighed. Og Gud taler Selv til Sin Søn, ligesom Hans Søn taler til Ham. Deres sprog har ingen ord, for det De siger kan ikke symboliseres. Deres viden om hinanden er direkte og deles fuldstændigt, og er en fuldstændig eenhed. (A-dI.129.4:1-4; min kursivering)

Ligesom intethed ikke kan afbildes, er der intet symbol for totalitet. Virkeligheden kendes grundlæggende uden form, uafbildet og uset. (T-27.III.5:1-2)

Eenhed er simpelthen ideen om at Gud er. Og i Sin Væren omfatter Han alle ting. Intet sind indeholder andet end Ham. Vi siger “Gud er”, og så hører vi op med at tale, for i den viden er ord meningsløse. Der er ingen læber til at sige dem, og ingen del af sindet er tilstrækkeligt adskilt til at føle, at det nu er bevidst om noget der ikke er det selv. Det har forenet sig med sin Kilde. Og som Kilden Selv er det blot.

Vi kan hverken tale om, skrive om eller tænke på dette overhovedet. (A-dI.169.5:1-6:1)

Vi kan tydeligt se, at der ikke findes nogen måder hvorpå Himlens ikke-duale tilstand kan forstås af en hjerne, der er programmeret af det skyldige og dualistiske sind til *ikke* at forstå ikke-dualitet, som jo er den tilstand der udgør den alvorligste trussel imod individuel og specifik eksistens. Og således kommer vi til sagens kerne: Hvordan tale om den ikke-duale sandhed til duale sind - og derfor hjerner - der helt bogstaveligt ikke kan forstå denne sandhed. Det er den udfordring Jesus tager op i *Et Kursus i Mirakler*, hvis lære kommer fra sandheden til en verden af illusioner, der ikke tror på, eller overhovedet anerkender, denne sandhed.

Inkonsekvent Form og Konsekvent Indhold

Løsningen for Studerende af *Et Kursus i Mirakler*

Det er metaforenes og symbolernes sprog der giver os løsningen på problemet, og den følgende nøglepassage fra tekstbogen har Kursets tydeligste forklaring på det princip, der ligger til grund for at Jesus har kunnet undervise sine yngre søskende i den ikke-duale, fuldkomne eenheds sandhed. Når nu hans søskende lever i troen på adskillelsens dualitet, og erfaringsmæssigt ikke ved af nogen anden dimension:

***Fordi du tror du er adskilt, præsenterer Himlen sig også som adskilt for dig. Ikke at det i sandhed er sådan, men for at det bindeled der er givet dig så du kan forenes med sandheden, må nå dig igennem det du forstår* (dualitetens sprog). Fader og Søn og Helligånd er som Eet, ligesom alle dine brødre forenes som een i sandheden. Kristus og Hans Fader har aldrig været adskilt, og Kristus er indeni din forståelse, i den del af dig der deler Hans Faders Vilje. Helligånden forbinder den anden del - det lille, vanvittige ønske om at**

være adskilt, anderledes og speciel - med Kristus, *for at gøre eenheden tydelig for det der virkelig er eet. I denne verden forstås dette (den ikke-duale sandhed) ikke, men der kan undervises i det (igennem det duale sprogs symboler og metaforer).*

Helligånden tjener Kristi hensigt i dit sind, så specielhedens mål kan blive korrigeret der hvor fejltagelsen ligger. Fordi Hans hensigt stadig er eet med både Faderen og Sønnen, kender Han Guds Vilje og ved hvad du virkeligt vil. Men dette forstås kun af sind der opfatter sig som eet, er bevidst om at det er eet, og oplever det sådan. Det er Helligåndens funktion at undervise i hvordan denne eenhed opleves, hvad du må gøre for at den kan opleves, og hvor du bør gå hen for at gøre det.

Alt dette tager hensyn til tid og sted (dualitetens verden) som om de var adskilt, *for så længe du tror at en del af dig er adskilt, er begrebet eenhed forenet som eet, meningsløst.* Det er indlysende, at et sind der er så splittet, aldrig kunne være lærer i Eenhed Der forener alle ting i Sig Selv. Og derfor må Det Der er i dette sind, og forener alle ting, være dets Lærer. *Men Det må anvende det (duale) sprog dette sind kan forstå, og den (adskilte og duale) tilstand det tror det er i.* Og Det må udnytte det indlærte til at overføre illusioner til sandheden, tage alle falske (duale) ideer om hvad du er, og føre dig hinsides dem til den (ikke-duale) sandhed der er hinsides dem. (T-25.I.5:1-7:5; min kursivering, undtagen er i sidste sætning)

De her citerede passager er dog ikke det eneste sted i *Et Kursus i Mirakler* hvor Jesus belyser ideen om at han er nødt til at udtrykke sin ikke-duale sandhed i en dual form. Vi ser den også klart skinne igennem i det afsnit i lærerhåndbogen der handler om den ene Guds Lærer der frelser verden. Det er måske vigtigt lige at nævne, at både i den passage og i afsnittet om gudslærerens egenskaber - stykke 4 i håndbogen - taler Jesus tydeligt om *udviklede* lærere, i modsætning til almindelige kursusstuderendes 'ikke-udviklede' niveau, hvor man først er ved at lære Kurset, og stadig er på de 'indledende stadier af deres funktion som Guds lærere' (H-4.1:3).

Guds lærere synes at være mange, for det er det der er verdens behov. Men når de er forenede i eet formål, som de deler med Gud, hvordan kan de da være adskilt fra hinanden? Hvad betyder det så, at de optræder i mange former? Deres sind er eet; deres

forening er fuldstændig. Og Gud arbejder nu igennem dem som een, for det er det de er.

Hvorfor er illusionen om mange nødvendig? Kun fordi virkeligheden ikke er forståelig for de vildledte. Kun meget få kan overhovedet høre Guds Stemme, og selv de kan ikke kommunikere Hans budskaber direkte igennem Ånden, Som gav dem. De har brug for et medium, hvorigennem kommunikationen til de der ikke erkender at de er ånd, bliver mulig. En krop de kan se. En stemme de forstår og lytter til, uden den frygt som sandheden ville møde i dem. Glem ikke, at sandhed kun kan komme hvor den bydes velkommen uden frygt. Derfor har Guds lærere brug for en krop, for deres eenhed kunne ikke erkendes direkte.... Guds lærere synes at dele illusionen om adskillelse, men på grund af det de anvender kroppen til, tror de ikke på illusionen, selvom det ser sådan ud. (H-12.2:5-3:8; 4:6; min kursivering)

Vi kan igen se, at en ikke-dual sandhed - *een lærer* - præsenteres i en dual kontekst - *mange lærere* - på en måde så den kan forstås i den duale drøm. Og sig så aldrig at Jesus ikke klart fremstiller sit mål igennem dualistisk sprogbrug, eller at han kompromitterer den ikke-duale sandhed hans Kursus kom for at lære os.

Disse sidste to henvisninger gør det klart, at Jesus ikke mente at hans budskabs *form* skulle tages for selve budskabets *indhold*. Måske husker læseren, at han i *Et Kursus i Mirakler* lægger meget stor vægt på at vi forstår den betydning *former* har i ego-tankesystemets specielle forhold, og hvordan de altid træder i stedet for *indholdet* af kærlighed. En enkelt passage herom er tilstrækkelig:

Når som helst en eller anden form for et specielt forhold frister dig til at søge efter kærlighed i ritualer, så husk at kærlighed er indhold, ikke form af nogen art. Det specielle forhold er et formens ritual, hvis formål er at hæve formen op til at indtage Guds plads på bekostning af indholdet. Der er ingen mening i form, og der vil aldrig være det. (T-16.V.12:1-3; min kursivering)

Disse ord kan af alle studerende af *Et Kursus i Mirakler* tages som en advarsel imod at forstå dets principper alt for slavisk, ved at holde sig til ordenes bogstavelige betydning fremfor at

se dem som symboler, der kan bringe læseren ud over dem til deres sande betydning. Det er også derfor Jesus siger følgende i 'Begrebsafklaringen', hvor han forklarer at de ord han anvender, ved selve deres natur vil være inkonsistente og ikke er den bogstavelige sandhed, og at hans studerende derfor skal se hinsides de inkonsekvente ord til sandhedens konsekvente indhold:

Dette kursus holder sig indenfor egoets rammer (dualitet, anvendelsen af ord og begreber), hvor der er behov for det. Det interesserer sig ikke for det der er hinsides al fejltagelse (ikke-dualitet), fordi det kun er planlagt til at fastlægge retningen mod det. Derfor anvender det ord, som er symbolske, og kan ikke udtrykke det der ligger hinsides symboler..... *Kurset er enkelt. Det har een funktion og eet mål (indhold). Kun deri er det til stadighed overensstemmende, for kun det kan være overensstemmende.* (B-in.3:1-3; 8-10).

Igen ser vi hvor tydeligt Jesus skelner imellem de inkonsistente ord og det konsistente indhold.

Der er flere eksempler i *Et Kursus i Mirakler* på, at Jesus 'forklarer' den måde han anvender dualistisk sprog på. De viser hvor vigtig denne måde med at anvende symboler til at symbolisere den ikke-duale Eenheds sandhed hinsides alle symboler er, for præsentationen af Kursets kursusplan, fordi virkeligheden ikke kan begribes i den duale, adskilte verden. Vi citerer nogle af disse passager her:

I denne verden fremtræder Guds Sønner som adskilte, fordi sindet er splittet. Og deres sind synes ikke at være forenede. I denne illusoriske tilstand synes begrebet "et individuelt sind" at være meningsfuldt. Derfor er det i kurset beskrevet *som om* det har to dele: ånd og ego. (B-1.2)

Ideen for i dag gælder.... både for din indre og din ydre verden, som faktisk er den samme. *Men siden du ser dem som forskellige, vil øveperioderne for i dag igen indeholde to faser: Een der omfatter den verden du ser udenfor dig, og den anden den verden du*

ser i dit sind. Prøv på at indføre den tanke i dagens øvelser, at de begge er i din forestilling. (AdI-32.2; min kursivering)

Gud er et Middel, såvel som et Mål. I Himlen er mål og midler eet, og eet med Ham. Det er den sande skabelses tilstand, som ikke findes i tiden, men i evigheden. Det kan ikke beskrives for nogen her. Og der findes ingen måde det kan læres på, hvad denne tilstand betyder. Ikke før du går forbi indlæring til det Givne; ikke før du igen laver et helligt hjem for dine skabninger, bliver det forstået.

En med-skaber til Faderen må have en Søn. Men denne Søn må være skabt ligesom Han Selv. Et fuldkomment væsen, alt-omfattende og alt-omfattet, intet at tilføje og intet at tage bort; ikke født af størrelse, sted eller tid, og ikke holdt fast af grænser eller usikkerheder af nogen art. Her forenes mål og midler til eet, og dette eene har ingen afslutning overhovedet. *Alt dette er sandt, og dog har det ingen mening for nogen, der stadig har een eneste ulært lektion i behold i sin hukommelse, een eneste tanke med et formål der endnu er usikkert, eller eet eneste ønske med et splittet mål.*

Dette kursus gør intet forsøg på at undervise i noget, der ikke let kan læres. Dets horisont rækker ikke videre end din, undtagen at det siger, at det som er dit vil komme til dig når du er rede. Her er midler og mål adskilt, fordi de blev lavet sådan og opfattes sådan. *Og derfor behandler vi dem som om de var.* (T-24.VII.6:5-8:4)

At lære er forandring. Frelse prøver ikke på at anvende et middel, der endnu er for fremmedartet for din tænkemåde til at være nyttigt, eller at foretage former for forandringer du ikke kan erkende. Selvopfattelser er nødvendige så længe opfattelse varer ved, og forandring af opfattelser er frelsens opgave. *For den må arbejde i modsætninger, ikke i sandhed, som ingen modsætninger har og ikke kan forandres.* (T-31.VII.1:1-4; min kursivering)

Denne sidste passage om sandhedens ikke-duale - 'enkle' - natur finder genklang i det følgende korte udsagn fra tillægget *Psykoterapi*. Det drejer sig om nødvendigheden af at affatte en sådan enkelhed i begreber der er forståelige for en kompliceret, dual verden:

Selvom sandheden er enkel, må der stadig undervises i den, for dem der allerede er faret vild i endeløse, indviklede labyrinter. Dette er den store illusion. (P-2.V.1:1-2)

Til sidst pointerer den følgende passage, som vi kommer tilbage til senere i en anden sammenhæng, på samme måde, at Guds ikke-duale sandhed må reflekteres ind i illusionens duale verden, hvis Sønnen skal kunne vækkes af sin drøm. Som en bro eller et led imellem disse to dimensioner, er Helligånden ('Frembringeren', og 'Den der korrigerer') midlet til en sådan opvågning:

Guds love gælder ikke direkte i en verden der beherskes af opfattelse, for en sådan verden kunne ikke være blevet skabt af det Sind, for hvilket opfattelse ingen mening har. Men Hans love afspejles overalt. Ikke at den verden hvor denne afspejling er, er virkelig på nogen måde. Det er kun sådan fordi Hans Søn er overbevist om det, men Han kunne ikke lade Sig Selv være fuldstændigt adskilt fra Sin Søns overbevisning. Han kunne ikke gå ind i Sin Søns sindssyge sammen med ham, men Han kunne sikre Sig at Hans forstandighed gik med ham, så han ikke kunne fortabes for evigt i sit ønskes vanvid..... Der er en Anden Frembringer af verden, Der samtidigt korrigerer den vanvittige tro på, at hvad som helst kan grundlægges og opretholdes uden noget bindeled til stadig at fastholde det under Guds love; ikke som loven selv opretholder universet som Gud skabte det, *men i en form der er tilpasset det behov Guds Søn tror han har.* (T-25.III.2; 4:1; min kursivering)

Vi kan således af disse få eksempler tydeligt se, hvordan Jesus 'indrømmer' inkonsistens i lærens *form*, selvom *indholdet* er absolut konsistent. Det er fuldstændigt afgørende, at studerende af *Et Kursus i Mirakler* forstår denne pointe, og det er grunden til at jeg bliver ved med at understrege den. Uden denne forståelse vil de uvægerligt glide over i misfortolkninger, der alvorligt vil sinke dem på rejsen til det Hjem, som er Kursets endegyldige mål for dem.

Et lignende eksempel på hvordan en åndelig lærer anvender ord der antyder een ting imens hans budskab er et andet findes i Ramana Maharshis lære. Ramana Maharshi var en indisk hellig mand, der levede i det 20' århundrede. Han udspørger af en discipel om noget han har

sagt tidligere om, at 'hjertet er sædet for bevidstheden og identisk med Selvet.' Eleven er forvirret fordi guruen synes at behandle hjertet - dette åndelige symbol - som et udpræget fysisk organ, der præcist er placeret i kroppen. Maharshis svar minder om Jesu lære i Kurset i nødvendigheden af at præsentere en ikke-dual sandhed i en dual (fysisk) sammenhæng:

..... den person der stiller spørgsmålet om hvor hjertet sidder, betragter sig selv som eksisterende med eller indeni kroppen. Imens du stiller spørgsmålet lige nu, ville du så sige, at det kun er din krop der er her, men at du taler fra et andet sted? Nej, du accepterer din fysiske eksistens. Det er fra dette synspunkt en hvilken som helst henvisning til en fysisk krop vil blive lavet.

Sandt at sige er ren bevidsthed (ånd) udelelig, uden dele. Den har ingen form eller facon, intet 'indenfor' eller 'udenfor'. Der findes ingen højre eller venstre for den. Ren bevidsthed, som er hjertet, omfatter alt. Og intet er udenfor eller adskilt fra den. Det er den ultimative sandhed.

Set fra dette absolutte synspunkt kan Hjertet, Selvet eller Bevidstheden ikke have et bestemt sted knyttet til sig i den fysiske krop. Hvad er grunden? Kroppen er selv en blot og bar projektion af sindet, og sindet er blot en ringe spejling af det strålende Hjerter. Hvordan kan Det, Der selv indeholder alting, være indeholdt som en lille bitte del inden i den fysiske krop.....?

Men mennesker forstår ikke dette. De kan ikke undgå at tænke indenfor rammerne af den fysiske verden og kroppen. Det er ved at komme ned til det almindelige niveau af forståelse at et sted tilskrives Hjertet i den fysiske krop. (Maharshis Gospel; Books I and II; T.N.Venkataraman; Tiruvannamali 1939, pp. 73-74; min kursivering)

Endnu en vigtig pointe om Kursets duale sprogbrug bør fremhæves, og det er en pointe som Jesus ikke behøvede at forklare for Helen, fordi den var indlysende for hende imens hun skrev efter hans diktat. Den hænger sammen med den kendsgerning, at Jesu oprindelige undervisning var rettet imod *to* mennesker: Helen Schucman og William Thetford. Derfor blev hans lære om tilgivelse, som i sidste instans kun kan foregå *indeni* den enkelte studerendes sind, udformet i det duale sprog, der afspejlede det klasseværelse som Helen og Bills forhold udgjorde. Og det bør tilføjes, at det var et klasseværelse de begge troede

udgjordes af to mennesker: Dem hver især. Det var igennem dette klasseværelse Jesus håbede at lede dem begge frem til hans kærligheds ikke-duale indhold, som er til stede i deres forenede *sind* hinsides den duale form.

Nu vi er ved at Helen og Bill er de oprindelige modtagere af Kursets budskab, vil jeg kort omtale en anden potentiel kilde til forvirring for de studerende, der ikke ved, at visse udtalelser i Kurset var specielt rettede til Helen og Bill, og *ikke* til den almindelige læser. En hovedgrund til at jeg skrev *Absence from Felicity* (på dansk: '*Historien bag Et Kursus i Mirakler*', SpinX, Kbh. 2003) er, at jeg ønskede at hjælpe de studerende til bedre at forstå den sammenhæng *Et Kursus i Mirakler* kom i, som vil være en hjælp til bedre at kunne forstå hvordan visse sætninger skal forstås. Lad mig her komme med et eksempel på dette:

Mange studerende af Kurset har forstået de indledende sætninger i Introduktionen: 'Dette er Et Kursus i Mirakler. Det er et obligatorisk Kursus' som noget i retning af, at det er et obligatorisk kursus for verden, selvom den specifikke form måske kunne være anderledes. Men betydningen af disse linier var slet ikke sådan. Sætningen var oprindeligt en del af Jesu spøgefulde svar på Helens beklagelser over de 'diktater' hun skulle skrive ned, og som det var meningen hun skulle studere. En dag luftede hun overfor Jesus sine spekulationer over, om det var frivilligt at tage det Kursus, hvilket hun fejlagtigt (og hendes ego håbefuldt) troede det var. Jesu kategoriske reaktion, der senere blev inkorporeret i tekstens Introduktion, var:

Nej, det (Kurset) er ikke (frivilligt). Det er afgjort en forudsætning. Kun tidspunktet du tager det på er frivilligt. (Hist. p 254)

På samme måde har den berømte passage i evangelierne, hvor den bibelske Jesus siger det vil være lettere for en kamel at gå igennem et nåleøje end for en rig at komme i himlen (Math. 19.24) været en fristelse for nogle bibelstuderende til at fundere over den metafysiske betydning af kamelen og nåleøjet. Men sandheden er, at det var en henvisning til 'Nålen', den smalle stenbue, der holdt kameler ude af det hellige tempelområde, der så afgjort var forbudt for dem. På lignende vis vil studerende af Kurset gøre vel i at huske, at både form og indhold af *Et Kursus i Mirakler* i høj grad blev påvirket af Helens individuelle personlighed, og den manglende tilgivelse i forholdet imellem hende og Bill.

Vi vil nu se på seks andre eksempler på denne inkonsistens i Kursets sprog, hvor det ser ud som om Jesus siger noget der klart er i modstrid med Kursets grundlæggende læresætninger.

1) Der er adskillige tilfælde i arbejdsbogen hvor Jesus anvender ordet Gud, hvor der i virkeligheden menes Helligånden. Navnet på lektion 193 er: ‘Alle ting er lektioner Gud ønsker jeg skal lære’, men alligevel er det hele vejen igennem Kurset Helligånden der klart betegnes som vores Lærer, og bestemt ikke den virkelige Gud, der end ikke ved at vi er her. Faktisk begynder selve lektionen med:

Gud ved ikke noget om indlæring. Men Hans Vilje udstrækker sig til det Han ikke forstår.....

Gud ser ingen modsigelser (dualitet). Men Hans Søn tror han ser dem. Derfor har han brug for En (Helligånden) Der kan korrigere hans fejlagtige syn, og give ham vision, som vil føre ham tilbage til hvor opfattelse hører op. Gud opfatter ikke overhovedet.
(A-dI.193.1:1-2; 2:1-4)

Tydeligvis er ordet ‘Gud’ - et enstavelsesord, der opfylder de metriske krav til titlens jambiske pentameter (en ikke ualmindelig grund til Jesu valg af bestemte ord) - et symbol for ‘Helligånden’, der selv er et symbol, som vi kommer til at se senere.

2) Tidligere i arbejdsbogen kommer der to lektioner - 29 og 30 - der sandsynligvis er mere misforstået end nogen af de andre: ‘Gud er i alt hvad jeg ser’ og ‘Gud er i alt hvad jeg ser, fordi Gud er i mit sind’. Hvis de forstås bogstaveligt er det ren panteisme, som er den religiøse tro, at Gud er til stede i alle materielle former. Men meningen med disse lektioner er, som det rent faktisk også forklares i dem, at det er Guds *formål* der ‘ses’ i alting, fordi det formål er i vores sind. Og det formål er tilgivelse, som vi lærer af Helligånden. Lektion 193 fører denne ide helt igennem på en mere sofistikeret måde. Men det er klart, at Jesus ikke ønsker at hans studerende skal tro, at Guds Selv er til stede i en formens verden, som han end ikke kan vide noget om, fordi den ikke er virkelig. Ordet ‘Gud’ bør ikke altid forstås bogstaveligt af Kursusstuderende i betydningen ‘den ikke-duale’ Skaber.

3) En anden meget ofte misforstået passage findes i lektion 184:

Tro ikke du lavede verden. Illusioner, ja! 3. Men det som er sandt på jorden og i Himlen, er hinsides det du kan give navn. (A-dI.184.8:1-3)

Studerende der tror, at Gud faktisk lavede den fysiske verdens individuelle eksistens udnytter denne passage til at 'bevise' deres tro. Nemlig, at vi opfandt den illusoriske verden af smerte, lidelse og død, men at gud skabte den fysiske verdens skønhed, glæde og lykke. Men det der ikke er forstået her er, at denne passage refererer til *den virkelige verden*, der er 'lavet' af Helligånden og ikke af Sønnens ego. Dette kan konstateres igennem de følgende sætninger i tekstbogen, fra afsnittet 'Opfattelse og Valg', som vi har været inde på tidligere i en anden sammenhæng:

Guds love gælder ikke direkte i en verden der beherskes af opfattelse, for en sådan verden kunne ikke være blevet skabt af det Sind, for hvilket opfattelse ingen mening har. Men Hans love afspejles overalt. Ikke at den verden hvor denne afspejling er, er virkelig på nogen måde..... *Der er en Anden Frembringer af verden.....* Der er et andet formål (tilgivelse) i den verden fejltagelsen lavede, fordi den har *en anden Frembringer*, Der kan forsone dens formål med Hans Skabers formål (skabelse)..... *Frembringeren af mildhedens verden.....* (den virkelige verden) (T-25.III.2:1-3; 4:1; 5:1; 8:1; min kursivering)

Og den sætning der citeredes ovenfor fra arbejdsbogen 'det der er sandt på jorden og i Himlen' finder sin mening i denne ide om at sandheden afpejles i verden.

Tidligere i tekstbogen er der ligeledes sætninger der klart fastslår, at Guds Søn ikke laver den virkelige verden, som vi f.eks. kan se i den følgende passage, der også er citeret i kapitel et. Jesus korrigerer i Kurset med et citat fra Johannesevangeliet 3.16:

Udsagnet: "Thi således elskede Gud verden, at Han gav Sin eenbårne Søn, for at enhver som tror på Ham ikke skal fortabes, men have evigt liv", behøver kun en ganske let ændring for at blive meningsfuld i denne sammenhæng: "Han gav den *til* Sin eenbårne Søn." (T-2VII.5:14)

Og lidt senere tydeliggør han pointen:

Jeg sagde før, at Gud elskede verden så meget at Han gav den til Sin enbårne Søn. Gud elsker faktisk den virkelige verden, og de som opfatter dens virkelighed kan ikke se dødens verden. For døden er ikke af den virkelige verden, hvor alting afspejler det evige. *Gud gav dig den virkelige verden* (igennem Helligånden), *i bytte for den du lavede ud af det splittede sind*, og som er symbolet på død. (T-12.III.8:1-4; min kursivering)

4) I arbejdsbogen siger Jesus helt tydeligt, at Gud ikke forstår ord og ikke hører bønner:

Tro ikke Han hører de små bønner fra dem, der påkalder Ham med navne på afguder (specielhed) verden værdsætter. De kan ikke nå Ham på den måde. *Han kan ikke høre anmodninger om at Han ikke skal være Sig Selv*, eller om at Hans Søn skal modtage et andet navn end Hans.....

Ty til Guds Navn for at få din befrielse, og den gives dig. *Ingen anden bøn end denne er nødvendig, for den indeholder dem alle i sig. Ord er meningsløse*, og al bøn unødvendig når Guds Søn påkalder sin Faders Navn. Hans Faders Tanker bliver hans egne. Han ønsker at få alt hvad hans Fader gav, og stadig giver, og i evighed vil give. Han kalder på Ham, for at lade alle de ting han troede han lavede være navnløse nu, og i deres sted bliver Guds hellige Navn hans dom over deres værdiløshed. (A-dI.183.7:3-5; 10; min kursivering)

Vi finder en lignende passage i begyndelsen af *Bønnens Lovsang*, hvor Jesus taler om det at bede Gud om konkrete ting. Vores Skaber og Kilde hører ikke vores bønner om noget der ikke eksisterer (i dualitetens verden), men det at påkalde Ham minder os om den ikke-duale sandhed, der indeholder opfyldelsen af alle de behov vi tror vi har. I øvrigt er det grunden til at der ikke er sværhedsgrader for mirakler. Alle problemer løses på samme måde uanset deres tilsyneladende størrelse: Igennem erkendelsen af at alle problemer er lige uvirkelige, en erkendelse der kommer i og med valget af Helligåndens sandhed fremfor egoets illusion. Og derfor siger Jesus til sine studerende i en passage læseren vil have set før i *Alle Er Kaldede*:

At bede om det specifikke, er næsten det samme som at se på synd, og så tilgive den. Og på samme måde overser du i bøn dine specifikke behov som du ser dem, og overgiver dem i Guds Hånd. Der bliver de til dine gaver til Ham, for de fortæller Ham, at du ikke vil have andre Guder end Ham; ingen anden Kærlighed end Hans. Kan Hans svar være andet end din erindring om Ham? Kan den erstattes af et lille ubetydeligt råd, om et problem der varer et øjeblik? Gud svarer kun for evigheden. Og alligevel er alle små svar indeholdt i det. (BL-1.I.4:2-8)

Og dette understreges af en sætning i håndbogen: 'Gud forstår ikke ord, for de blev lavet af sind i adskillelsen, for at de kunne fastholde sig selv i illusionen om adskillelse.' (H-21.1:7)

Men givet alt dette, forbavses den tænksomme studerende alligevel over at opdage, at bogstaveligt talt hele anden del af arbejdsbogen - lektionerne 221 - 360 - består af den ene smukke bøn efter den anden rettet til Gud Faderen, for nu ikke at nævne den tidligere citerede lektion 71, der opfordrer os til at bede vores Skaber og Kilde om meget konkret hjælp. Derfor kan studerende føle det berettigede i at beklage sig til Jesus over at han præsenterer dem for selvmodsigende budskaber. Men faktisk forventer Jesus en sådan beklagelse, og omtaler den i *Bønnens Lovsang* i en passage vi var inde på i detaljer i kapitel syv i første bind:

Du har fået at vide, at du skal bede Helligånden om løsningen på et hvilket som helst specifikt problem, og at du vil modtage et specifikt svar, hvis det er det du har brug for. (se f.eks. T-11.VIII.5:5-6; T-20-IV.8:4-8). Du har også fået at vide, at der kun er eet problem og een løsning (lektionerne 79 og 80). I bøn er dette ikke selvmodsigende. Der er beslutninger der skal træffes her, og de må træffes, enten de er illusioner eller ikke. Du kan ikke blive bedt om at modtage svar, der ligger over det niveau af behov du kan erkende. Derfor er det ikke formen på spørgsmålet der har betydning, og heller ikke hvordan det stilles. Svarets form vil, hvis det er givet af Gud, passe til dit behov som du ser det. Det er blot en genklang af Hans Stemmes svar. Den virkelige tone er altid en sang af taknemmelighed og Kærlighed. (BL-1.I.2)

Disse sætninger, der tilsyneladende udelukker hinanden gensidigt, er ikke selvmodsigende, fordi de repræsenterer forskellige undervisningsniveauer, der er tænkt til at passe til de studerendes forskellige grader af parathed. I begyndelsen af det der senere i tillægget kaldes 'bønnens stige' (BL-1.II) - som er tilgivelsesprocessen - kræver troen på konkrete at Guds Kærlighed udtrykkes i netop de begreber. Efterhånden som de studerende arbejder sig op ad stigen - dvs. løsner deres identifikation med egoets specielhed - kan de opleve Kærligheden mere og mere abstrakt, og komme nærmere og nærmere dens egentlige væsen.

Derfor siger Jesus til de studerende der befinder sig højere oppe på stigen, at Gud ikke er involveret i den dualistiske verdens konkrete ting overhovedet. Men når han underviser dem på de første trin på stigen, hvad han så ofte gør i *Et Kursus i Mirakler*, taler han om en gud hvis kærlighed til Hans børn strækker sig langt ind i drømmen, hvor konkrete behov synes at blive opfyldt, og anmodninger om specielhed *tilsyneladende* besvares. Og på den måde kan vi forstå Jesu 'højere' undervisning i hvad bøn er, som en opfordring til at vælge igen (T-31.VIII), så vi kan identificere os med det rette sind (Helligånden, erindringen om Gud), i stedet for med det u-rette sind (egoet). I det perspektiv er bøn *ikke* at bede Gud bogstaveligt om ting, selvom det kan være vores oplevelse, men er snarere det at vi vender os mod et retsindet billede af Gud, der *metaforisk* repræsenterer den ikke-duale Gud, der er hinsides vores duale oplevelser og forståelse.

5) Et vidunderligt og tydeligt eksempel på hvor 'løsagtigt' Jesus anvender ordene - lader dem betyde en ting på et sted, og en anden et andet sted - finder vi i vendingen 'helbredelsens mirakel'. I begyndelsen af tekstbogen er han meget kategorisk der hvor han siger:

Nu lægger vi hovedvægten på helbredelse. Miraklet er midlet, Soningen er princippet og helbredelse er resultatet. At tale om et "helbredelses-mirakel" er at forbinde to virkelighedsplaner ukorrekt. Helbredelse er ikke et mirakel. Soningen, eller det endelige mirakel, er et lægemiddel, og en hvilken som helst form for helbredelse er et resultat. (T-2.IV.1:1-5; min kursivering)

Men kunne ikke bede om et mere præcist udsagn. Og alligevel er der fem andre steder i Kurset, hvor Jesus taler om et 'helbredelsesmirakel' (T-19.I.14:5; T-27.II.5:2; T-27.V.1:3; T-28.IV.10:9; H-22.4:4), og her klart bryder sit eget påbud til de studerende. Også her kunne

studerende føle sig berettiget til at spørge Jesus om, hvorfor han kommer med selvmodsigende budskaber i et Kursus, der hævder det er så klart og direkte. Her er hvad han ville svare:

I den første forklaring, der kom meget tidligt i dikteringen af tekstbogen, lærer jeg mine studerende at miraklet er midlet og helbredelse er resultatet, og jeg påviser en årsagssammenhæng imellem dem. Forståelsen af den er afgørende for lærerprocessen på dette tidlige stadium. Men når dette punkt er gjort klart, og forskellen er tydeliggjort, kan jeg senere i teksten benytte den mere poetiske vending 'helbredelses-mirakel' med større frihed. I min undervisning understreger jeg gentagne gange, at formål er alt, for kun formålet med adfærd og omstændigheder giver dem mening. Og derfor kommer forskellene på formniveauet til at stemme overens igennem de skiftende formål med de forskellige passager.

6) En konstant og konsistent inkonsekvens i Kurset gælder de mange steder hvor Jesus sidestiller udsagn der taler om at frelsen kommer lykkeligt og med glæde på et øjeblik (f.eks. T-26.VIII; A-dI.182) med udsagn om at være tålmodig i det der er en lang og pinefuld tilgivelsesproces (F.eks. H-4.I.A.3:8; VIII; H-17.8:3-4). Heller ikke her er der nogen selvmodsigelser, så længe man husker på, at Jesus taler på forskellige niveauer. Set fra tidløshedens eller det hellige øjebliks synspunkt - som er den dimension der transcenderer egoets tidsbundne syn på synd (fortiden) skyld ('nutiden' (til forskel fra 'nuet') og frygt (fremtiden) - er alt hvad der er nødvendigt en ændring af tænkemåden fra egoets tænkemåde til Helligåndens tænkemåde. Siden tiden er en illusion, kan dette skift kun ske på et øjeblik, som det siges i lektion 182: 'Jeg vil være stille et øjeblik, og gå hjem'.

Men på den anden side opleves det som om ophævelsen af skylden tager meget lang tid, så længe den studerende tror han er i illusionen om tid, hvad han jo gør så længe han er på begyndelsen af stigen. Det beskrives levende i de seks stadier af udviklingen af tillid, som vi læser om i håndbogens stykke 4. Skiftet fra 5. til 6. stadium, som er den virkelige verden, beskrives sådan: 'Og nu må han nå en tilstand, der kan være umulig at nå i lang, lang tid.' (H-4.I-A.7:7)

Som det vil være fremgået af ovenstående 6 punkter, er det let for mennesker der ønsker at afkræfte autoriteten i *Et Kursus i Mirakler* at finde 'grunde', ved at fremhæve sådanne tilsyneladende modsigelser i sproget. På samme måde kan mennesker der forsøger at lave om på Kursets lære, for at få det til at passe til deres specielheds behov, også finde utallige passager til 'støtte' for deres holdninger. Som en sikring imod sådanne fejltagelser bør studerende altid vurdere et eller andet særligt udsagn i Kurset i lyset af Kursets overordnede metafysiske lære. Sammenfattende kan vi således sige, at Jesus behandler forskellige aspekter af tilgivelsesprocessen set i lyset af forskellige trin på stigen. Når man fastholder *Et Kursus i Miraklers* sande lære i sit sind, forstås de varierende udsagn som undervisningsmetaforer og -symboler, der på en nænsom måde afspejler de forskellige stadier på rejsen hjem.

Symboler

Mange steder i *Et Kursus i Mirakler* er Jesus inde på emnet symbolers natur og funktioner, og det vil være lærerigt at se på nogle af dem her, som vidnesbyrd om *hans* opfattelse af forskellene i Kurset imellem symbol og virkelighed. Vi begynder med det spørgsmål i *Håndbog for Lærere* der specifikt handler om ords (eller symbolers) rolle. Her får vi det klareste udsagn i Kurset om emnet: Forskelle imellem ord og mening, imellem form og indhold:

Strengt taget spiller ord ingen rolle overhovedet for helbredelse. Den motiverende faktor er bøn, eller anmodning. Det du beder om modtager du. Men hermed tænkes på det du beder om i hjertet, ikke på de ord du anvender når du beder. Sommetider modsiger ord og bøn hinanden; sommetider stemmer de overens. Det har ingen betydning. Gud forstår ikke ord, for de blev lavet af sind i adskillelsen, for at de kunne fastholde sig selv i illusionen om adskillelse. Ord kan være nyttige, især for begynderen, som en hjælp for koncentrationen og til at fremme udelukkelsen, eller i det mindste kontrollen, af uvedkommende tanker. Lad os imidlertid ikke glemme, at ord kun er symboler for symboler. De er således to gange fjernet fra virkeligheden.

Som symboler henviser ord til noget helt konkret. Selv når de forekommer mest abstrakte, har billedet der dukker op i sindet en tendens til at være meget konkret. Hvis ikke et konkret objekt viser sig for sindet i forbindelse med ordet, har det ringe eller ingen praktisk betydning, og kan derfor ikke støtte helbredelsesprocessen.....
(H-21.1-2:4)

Hvis vi lige holder en pause et øjeblik, vil vi bedre kunne forstå Jesu relativt abstrakte ord, hvis vi anvender et konkret eksempel. Som vi har set taler *Et Kursus i Mirakler* om, at Gud græder over Sine Sønner i adskillelsen (T-5.VII.4:5). Hvis det tages bogstaveligt indikerer det helt klart, at Gud har en krop, med tårekanaler, for slet ikke at tale om at Han har tanker, der har gjort adskillelsen virkelig og meget effektiv. Men når vi har fået denne lære om at ord er symboler på symboler, kan vi forstå passagen om Guds tårer således: 'Tårer' er *ordet* (det første symbol), der bærer *billedet* eller *metaforen* (det andet symbol) af at Gud græder, og det repræsenterer den *virkelighed*, at Gud elsker os. Da Guds Kærlighed er abstrakt og ikke-dual, og derfor er helt uforståelig for det splittede sind, tager Jesus sin tilflugt til et symbol der afspejler denne kærlighed. På disse indledende trin af vores rejse, vil Jesus gerne have os til at tro på den Gud Der virkeligt elsker os, uafhængigt af hvad vi tror vi har gjort imod Ham, fremfor på egoets historie om den vrede og hævngherrige gud som vi tidligere har lært om. Og præsenteret på en måde vi kan forholde os til og forstå. Men hvis disse ord tages bogstaveligt, befinder vi os straks tilbage i vores barndoms verden, med eventyrenes gudsmoder, julemanden og gud som en gammel mand med langt skæg.

Her fortsætter vi så med passagen fra håndbogen:

Den sovende Guds Søn har kun denne magt tilbage (magten til at vælge). Det er tilstrækkeligt. Hans ord betyder intet. Kun Guds Ord har mening, fordi det symboliserer det der ikke har nogen menneskelige symboler overhovedet. Kun Helligånden forstår hvad dette Ord symboliserer. Også dette er tilstrækkeligt.

Skal Guds lærer da undgå at anvende ord i sin undervisning? Nej, bestemt ikke! Der er mange der må nås igennem ord, fordi de endnu ikke er i stand til at høre i stilhed (Det er klart, at Jesus tænker på sine egne studerende her). Men Guds lærer må lære at anvende ord på en ny måde (som Jesus giver eksempler på for disse lærere i *Et Kursus i*

Mirakler). **Gradvist lærer han, hvordan han skal lade sine ord blive valgt for sig, ved at høre op med selv at beslutte sig for hvad han vil sige. Denne proces er blot en speciel udgave af den lektion i arbejdsbogen der siger: “Jeg vil træde tilbage, og lade Ham vise vejen” (155). Guds lærer accepterer de ord der tilbydes ham, og giver som han modtager. Han kontrollerer ikke retningen af det han siger. Han lytter og hører og taler.....Guds lærere har Guds Ord bag deres symboler. Og Han giver Selv Sin Ånds magt til de ord de bruger, og hæver dem fra meningsløse symboler op til selve Himlens Råb.** (H-21.1:1-2:3; 3:7-4:9; 5:8-9; min kursivering)

Vi ser således, at sandheden ikke kan udtrykkes virkeligt med ord, men kun peges på. Det er sandheden der er afgørende, ikke symbolet på den. I en vigtig passage i lektion 189 finder vi et andet klart udsagn om nødvendigheden af at gå hinsides symboler til det der alene er virkeligt - Gud:

Gør ganske enkelt dette: Vær stille, og læg alle tanker om hvad du er og hvad Gud er væk; alle begreber du har lært om verden; og alle forestillinger du har om dig selv. Tøm dit sind for alt hvad det tror er enten sandt eller falsk eller godt eller dårligt; for enhver tanke det dømmer som værdifuld, og for alle de ideer det skammer sig over. Hold ikke fast i noget. Bring ikke en eneste tanke med dig, som fortiden har undervist dig i, eller en eneste overbevisning du tidligere har lært. Glem denne verden, glem dette kursus, og kom med fuldstændigt tomme hænder til din Gud. (A-dI.189.7)

Endnu et eksempel på at Jesus forklarer ordenes tilsyneladende inkonsekvens findes i lektion 194: ‘Jeg lægger min fremtid i Guds Hånd’. Ved første øjekast forekommer selve øvelsens titel inkongruent med Guds tidløse virkelighed. Indlysende kan Han ingen ideer have om en fremtid, for nu ikke at nævne lektionens åbenbare symbolske tale om en formløs Skaber med hænder. Men man må gå forbi ordene og symbolerne til lektionens virkelige mening, der beskrives klart og tydeligt i lektionens paragraf 4:

Gud holder din fremtid, ligesom Han holder din fortid og din nutid. De er eet for Ham, og derfor burde de være eet for dig. *Men i denne verden synes den tidsmæssige*

fremadskriden stadig virkelig. Og derfor bliver du ikke bedt om at forstå den mangel på rækkefølge, der faktisk findes i tiden. Du bliver kun bedt om at opgive fremtiden, og lægge den i Guds Hånd. Og du vil ved at opleve det forstå, at du også har lagt fortiden og nutiden i Hans Hånd, fordi fortiden ikke vil straffe dig mere, og frygt for fremtiden nu vil være meningsløs. (A-dI.194.4; min kursivering)

Et af Sigmund Freuds store bidrag til studiet af drømme var hans skelnen imellem en drøms *manifeste* og *latente* indhold. Det manifeste indhold refererede til drømmens dele - skikkelserne, objekterne og de hændelser der udgør dens form, eller drømmens historie - hvorimod det latente indhold henviser til den betydning der ligger bag drømmens manifeste symbolik. Men to drømmetydere med hver sin overbevisning ville logisk kunne enes om drømmens manifeste indhold, men ville kunne tillægge den samme drøm fuldstændigt forskellige betydninger. Et simpelt eksempel ville være, at en freudianer sandsynligvis ville fortolke et kirketårn som et fallisk symbol, der ville formodes at røbe en seksuel konflikt, imens en jungianer måske ville se et symbol på drømmerens åndelige bestræbelser.

Hvis vi vender tilbage til arbejdsbogens lektion 194 og ser på den ud fra det just nævnte perspektiv, er det Jesus lærer ikke det manifeste indhold, at vi bogstaveligt talt bør lægge vores fremtid i Guds Hånd, men derimod det latente indhold om, at vi skulle forkaste egoets sindssyge ide om, at vi er skyldige og derfor skal straffes fordi vi er *i hænderne* på en hævngherrig guddom. Og derfor kan vi have tillid til Hans Kærlighed, og i sikkerhed lægge vores fremtid i Hans *Hænder*. Med andre ord lærer Jesus os *ikke*, at vi naivt-sorgløst bør opgive vores personlige, sociale og arbejdsmæssige forpligtelser, tilintetgøre vore forsikringspolicer etc. fordi verden er en illusion, og at gud vil forsyne os med alt hvis vi blot lægger fremtiden i hans hænder. Men han lærer os *faktisk*, at egoets tankesystem om synd, skyld og frygt er uvirkeligt. Gud er således ikke den hævngherrige fader fra egoets historie, men den elskende Skaber fra Jesu korrigerede historie, der er den symbolske erstatning for egoets fordrejede billeder.

Den samme fejltagelse begås sommetider af studerende med afsnittet i kapitel 18: 'Jeg behøver intet gøre' (T-18.VII) og med lektion 135: 'Et helbredt sind planlægger ikke' (A-dI.135.11:1). Disse sætninger fortolkes ofte som at man intet behøver at gøre i verden (som f.eks. have et arbejde, forpligte sig overfor en familie, planlægge fremtiden etc.), fordi Gud

eller Helligånden vil sørge for os. Det disse passager *virkeligt* betyder er, at man ikke bør planlægge noget *på egen hånd* (med egoet) men derimod altid gå til Helligånden eller Jesus for at få hjælp. Der er således ikke tale om her, at man skal vende verden ryggen, men om opfordringer til at bringe sine ego-opfattelser af verden og sig selv til Helligåndens sandhed indeni. På den måde vil ens handlinger være fyldt med Hans tilgivelse og Kærlighed i stedet for med egoets hadfyldte specielhed, der sommetider tilsløres med fornægtelse der fremtræder som hellighed, avanceret åndelighed eller endog som kærlighed. I et senere kapitel kommer vi ind på en langt mere dybtgående beskrivelse af Helligåndens funktion.

Sådan lærer Jesus sine studerende lektionen om egoets iboende utroværdighed i et sprog og en form de kan forstå. F.eks. siger man ikke til små børn, der er bange fordi de tror de har gjort noget galt og er rendt hjemmefra, at de ikke behøver at være bange fordi far ikke engang ved at de eksisterer, og at de kun *tror* de har gjort noget galt og er rendt hjemmefra. Man trøster dem ved at fortælle dem, at far slet ikke er vred på dem og ikke vil straffe dem, og at han ovenikøbet græder over tabet af sine børn, og længes efter at de skal komme hjem. Derfor konkluderer Jesus overfor sine søskende der studerer Kurset, at de kan betro deres fremtid i deres faders hænder, fordi Han kun elsker dem og ikke vil dem noget ondt overhovedet.

Sammenfattende må disse passager derfor forstås ud fra *indholdet* af Guds Kærlighed for Hans børn (der ligeledes er en antropomorfisk metafor) der udtrykkes igennem den *form* en jordisk faders kærlighed udtrykkes i for hans børn. Da vi stadig i høj grad er børn hvad åndeligt liv angår - 'Du er nybegynder med hensyn til frelse...' fortæller Jesus os (T-17.V.9:1) - er Kursets anvendelse af et venligt og kærligt sprog på dette niveau absolut mere end passende.

Det kan ikke understreges for stærkt at en studerende af *Et Kursus i Mirakler* altid må kunne se forskel på symboler (det manifeste indhold) og deres betydning (det latente indhold). Læseren kan huske på den følgende meget sigende passage fra den tredje hindring for fred i kapitel 19 i tekstbogen, hvor Jesus advarer imod den potentielle forveksling der let kan opstå, hvis ikke denne skelnen opretholdes korrekt:

Så husk at hverken tegnet eller symbolet bør forveksles med kilden, for de må stå for noget andet end sig selv. Deres betydning kan ikke ligge i dem, men må søges i det de repræsenterer. (T-19.IV-C.11:2-3; min kursivering)

Kursets duale ord er de symboler eller tegn, der peger på deres ikke-duale kilde til sandheden, og de studerende bør altid huske Jesu klare formaning om ikke at forveksle dem. Ellers vil meningen med hans lære uvægerligt blive fordrejet og gå tabt.

En studerende af *Et Kursus i Mirakler* må derfor forstå metaforisk sprogbrug ('tegn og symbol') på samme måde, som en der studerer poesi må forstå *hvordan* og *hvorfor* ord benyttes, uden at tage dem bogstaveligt. F.eks. beklager Macbeth sig ved slutningen af sit liv:

Out, out brief candle!
 Life's but a walking shadow; a poor player,
 That struts and frets his hour upon the stage,
 And then is heard no more: it is a tale
 Told by an idiot, full of sound and fury,
 Signifying nothing (V5)

Brænd ud, brænd ud du svage tællelys!
 Livet er blot en vandrende skygge; en stakkels skuespiller,
 Der stoltserer omkring og beklager sig i sin time på scenen,
 For så ikke at høres mere; det er en løgnehistorie,
 fortalt af en idiot, fuld af opkæftet raseri,
 Uden mening.

Det er klart at Shakespeares faldne helt ikke taler om tællelys eller skuespillere, men benytter poetiske symboler til sin tragiske kommentar om livets meningsløshed. Det burde være unødvendigt at sige, at det at analysere disse ord bogstaveligt talt ville ødelægge meningen og betydningen i skuespillet, og oven i købet tilintetgøre Shakespeares poetiske genius.

Den følgende passage illustrerer meget fint, at Jesus er meget bevidst om sin anvendelse af symboler i *Et Kursus i Mirakler* som *spejlinger* af sandheden, siden sandhedens ikke-duale natur ikke kan udtrykkes direkte fra den ene til den anden:

.....Gud er ikke symbolsk; Han er Kendsgerning. (T-3.I.8:2)

Sand vision er åndeligt syns naturlige opfattelse, *men det er stadig en korrektion, og ikke en kendsgerning*. Åndeligt syn er symbolsk, og er derfor ikke et redskab for viden. Det er derimod et middel til at få rigtig opfattelse, hvilket bringer det indenfor miraklets egentlige område. En "vision af Gud" ville være et mirakel og ikke en åbenbaring. At opfattelse overhovedet er involveret, fjerner oplevelsen fra videns rige. Det er derfor visioner ikke varer ved, uanset hvor hellige de er. (T-3.III.4; min kursivering)

De genspejlinger du accepterer ind i dit sinds spejl i tiden, bringer kun evigheden nærmere eller fjernere. Men evigheden selv er hinsides al tid. Ræk ud af tiden, og rør den ved hjælp af dens genspejling i dig. Og du vil vende dig fra tid til hellighed, lige så sikkert som genspejlingen af hellighed opfordrer alle til at lægge al skyld til side. Genspejl Himlens fred her, og bring denne verden til Himlen. *For genspejlingen af sandheden drager alle til sandheden, og når de indtræder i den, lader de alle genspejlinger bag sig.*

I Himlen deles virkeligheden, den genspejles ikke. Ved at dele dens genspejling her, bliver dens sandhed den eneste opfattelse Guds Søn accepterer. Og således dæmrer mindet om hans Fader for ham, og han kan ikke længere tilfredsstilles af noget andet end sin egen virkelighed. *Du på jorden, har intet begreb om ubegrænsethed, for den verden du synes at leve i er en verden af begrænsninger.* (T-14.X.1:2-2:4; min kursivering)

I den næste passage ser vi meget tydeligt Jesu klart antydende 'indrømmelse' af, at han til andre tider har benyttet ordene symbolsk (eller allegorisk, selvom han lige netop i dette tilfælde gør det klart, at han ikke gør det her):

Det er kun bevidstheden om kroppen, der får kærlighed til at synes begrænset. For kroppen *er* en begrænsning på kærligheden. Troen på en begrænset kærlighed var dens oprindelse, og den blev lavet for at begrænse det ubegrænsede. Tro ikke at dette kun er billedligt, for den blev lavet for at begrænse *dig*. (T-18.VIII.1:1-4)

I et af Helens breve til mig, der handler om ting der ligger tæt op ad det vi er ved her, diskuterede hun symboler, og en af vore fælles venners manglende evne til at forstå hvordan de skulle anvendes:

Dette er et brev jeg føler er nødt til at blive skrevet, og skrevet så snart som muligt. Det drejer sig om kendsgerning og allegori, og den noget usikre grænse imellem dem. Vi har tænkt på bageret og hulen og alt det meget bogstaveligt, og jeg tror det var rigtigt. Selvfølgelig ved jeg ikke hvordan det vil falde ud, og måske er de mere bogstavelige aspekter der virkeligt. Freddie forstår ikke symbolik; den kære dreng kan ikke en gang forstå hvordan en ting kan stå for noget andet. Bill talte med ham om det, men alt hvad han kunne begribe var, at hvis man ser noget, er det der. Det er ikke at han er dum, det ved Himlen, *men det ser bare ikke ud til at han kan bevæge sig ud over kendsgerninger, så han kan tage fejl bare på grund af det.* (Historien bag *Et Kursus i Mirakler*. p 375)

Hvis studerende af Kurset ikke er i stand til at 'bevæge sig ud over kendsgerninger' (eller symboler), kan de let tage fejl i deres forståelse af hvad der rent faktisk siges. Og så vil den dybere mening i *Et Kursus i Mirakler* altid forblive skjult for dem, ikke fordi Jesus ville det, men på grund af deres egen frygt. Det var fordi Helen forventede at denne vanskelighed ville føre til uundgåelige fordrejninger, at hun ofte sagde at *Et Kursus i Mirakler* kun var for fem eller seks mennesker. Hun erkendte hvor vanskeligt dette kursus er, og hvor rædselsvækkende det ville være for menneskers egoer. I lyset af alle de fordrejninger studerende har lavet og fortsat laver af teksten i Kurset, baseret på deres frygt for det det siger, kan man let blive fristet til at sige, at *Et Kursus i Mirakler* ikke blev skrevet for studerende af *Et Kursus i Mirakler*; hermed mener jeg, at Kurset ikke er for dem der hopper med på vognen, og forsøger at gøre *Et Kursus i Mirakler* til noget det ikke er. Det er derimod for de relativt få, der er villige til at 'træde tilbage og lade Ham vise vejen.' (A-dI. 155) og lade Jesu visdom i Kurset føre dem igennem egoets mørke tunnel, til det lys der venter ved slutningen af rejsen.

Kapitel 3

KURSETS ANVENDELSE AF SPROG - II

TILGIVELSENS SYMBOLIK

Introduktion

Vi har allerede været inde på hvordan Jesus korrigerer vores fejltagelser på det plan vi kan acceptere og forstå, men i dette kapitel tager vi emnet op igen mere specifikt, for at se på, hvordan tilgivelse tjener som store *symbol* for *Et Kursus i Mirakler*.

Som korrektionen af egoets historie om synd, skyld og frygt for straf, kan tilgivelse ikke være virkelig (fordi det korrigerer det der aldrig er sket), men tilgivelse er et symbol på det eneste der er virkeligt: Guds Kærlighed. Men som Kurset lærer os, modsætter denne korrektion sig ikke virkeligheden, fordi den *afspejler* den sandhed, der er ikke-dualistisk og ikke sætter sig imod noget. Tilgivelse ophæver egoets stemme med mildhed og venlighed, hvilket gør det muligt at Sønnen kun hører den eneste Stemme i denne dualistiske og symbolske verden, der kan føre ham hinsides den, til Guds Kærlige sandhed. I øvrigt er det denne venlige korrektionsproces, der korrigerer vores fejltagelser i mindre, overkommelige trin, der gør *Et Kursus i Mirakler* enestående i ikke-dualistiske, åndelige traditioners historie. Det fastholder integriteten i et ikke-dualistisk, metafysisk tankesystem, men lader samtidigt sin sandhed afspejles i den dualistiske verden Sønnen tror han lever i. Et vidunderligt eksempel på denne mildhed og venlighed finder vi i den følgende passage, der handler om opvågningen fra egoets rædselsfulde drøm. Det er en smuk entre til vores videre behandling af emnet:

Så rædselsfuld er drømmen, så tilsyneladende virkelig, at han ikke kan vågne op til virkeligheden uden angstens kolde sved, og et skrig af dødelig rædsel, hvis ikke en blidere drøm gik forud for hans opvågning, og tillod hans roligere sind ikke at frygte, men at byde den Stemme velkommen, Der kærligt kalder på ham for at vække ham; en blidere drøm hvor hans lidelse helbredes, og hvor hans broder er hans ven. Gud ville, at han vågner blidt og med glæde, og gav ham midler til at vågne uden frygt. (T-27.VII.13:4-5)

Tilgivelse som et dualistisk symbol

Tilgivelse er selvfølgelig midlet til at vågne fra egoets drøm om rædsel. Og som Jesus understreger *er* det et middel der er illusorisk, som han viser i den følgende passage:

Illusioner laver illusioner. Undtagen een. Tilgivelse er den illusion der er svaret på resten.

Tilgivelse fejer alle andre drømme væk, og selvom den selv er en drøm, avler den ikke andre. Alle andre illusioner end denne, må nødvendigvis formere sig i tusindvis. Men det er her illusioner hører op. Tilgivelse er afslutningen på drømme, fordi den er en drøm om at vågne. *Den er ikke selv sandheden. Men den peger på hvor sandheden må være*, og viser vejen med Selve Guds sikkerhed. Det er en drøm, hvor Guds Søn vågner til sit Selv og til sin Fader, og ved De er een. (A-dI.198.2:8-3:7; min kursivering)

Tilgivelse kunne kaldes en art lykkelig fiktion; en måde, hvorpå de uvidende kan slå bro over kløften imellem deres opfattelse og sandheden. *De kan ikke gå direkte fra opfattelse til viden, fordi de ikke tror det er deres vilje at gøre det.* Dette får Gud til at fremstå som en fjende, i stedet for det Han virkeligt er. Og det er netop denne sindssyge opfattelse, der gør dem uvillige til blot at rejse sig og gå hjem til Ham i fred.

***Og derfor har de brug for en illusion om hjælp, fordi de er hjælpeløse; en Tanke om fred, fordi de er i konflikt.* (B-3.2:1-3:1; min kursivering)**

Tilgivelse er således den proces der korrigerer egoets symboler (der hører til i den dualistiske verden) og derved ophæver egoets tankesystem, og giver plads til, at den ikke-dualistiske sandhed kan erkendes og modtages.

Vi ser nu på to andre passager, hvor Jesus igen gør det klart, at selve tilgivelsen er uvirkelig og illusorisk, fordi den ganske enkelt er en *spejling* af Himlens ikke-dualistiske kærlighed:

Gud tilgiver ikke, for Han har aldrig fordømt..... Men tilgivelse er det middel jeg (læseren) vil erkende min uskyld med. *Den er afspejlingen af Guds Kærlighed på jorden.*

Den vil bringe mig nær nok til Himlen, så Guds Kærlighed kan nå ned til mig og hæve mig op til Ham. (A-dI.60.1:2, 4-6; min kursivering)

For Kærlighed må give, og det der gives i Hans Navn, antager den form der er mest nyttig i en verden af form.

Disse former kan aldrig vildlede, fordi de kommer fra Selve Formløsheden. *Tilgivelse er en jordisk form for kærlighed, som ingen form har når den er i Himlen. Men det der er brug for her, gives her som der er brug for det.* I denne form kan du opfylde din funktion endog her, selvom det kærlighed vil betyde for dig når formløsheden er genoprettet for dig, er endda mere. (A-dI.186.13:5-14:4; min kursivering)

Det næste er en kort passage der beskriver tilgivelsens rolle i opgivelsen af egoets illusioner. Den er at erstatte egoets illusioner om frygt med en lykkelig illusion, og derigennem bane vejen for at sandheden kan vende tilbage:

Men selvom Gud ikke tilgiver, er Hans Kærlighed ikke desto mindre grundlaget for tilgivelse. Frygt fordømmer og kærlighed tilgiver. Tilgivelse ophæver således det frygten har lavet, og giver sindet tilbage til bevidstheden om Gud. Af denne grund kan tilgivelse i sandhed kaldes frelse. Den er det middel illusioner forsvinder ved. (A-dI.46.2)

Den sidste passage i dette afsnit om tilgivelse viser os endnu en klar beskrivelse af tilgivelsens dualistiske natur. Den er baseret på kontrasten imellem modsætninger, men den må alligevel ikke forveksles med den ikke-dualistiske virkelighed, der ingen modsætning har overhovedet. I øvrigt kan læseren måske huske den tidligere citerede passage fra hindringerne for fred (T-19.IV-C.11:2-3), hvor Jesus understreger betydningen af at skelne imellem symbol og kilde, form og indhold.

Usvækket magt, uden nogen modsætning, er hvad skabelse er. For dette findes der ingen symboler. Intet peger ud over sandheden, for hvad kan symbolisere mere end alt? Men sand ophævelse må være venlig. Og derfor er den første erstatning for dit billede, et andet billede af en anden art.

Ligesom intethed ikke kan afbildes, *er der intet symbol for totalitet. Virkeligheden kendes grundlæggende uden form, uafbildet og uset.* Tilgivelse er endnu ikke en magt der er kendt som helt fri for grænser. Men den sætter ikke grænser, som du har valgt at påtvinge den. *Tilgivelse er det middel, der midlertidigt repræsenterer sandhed.* Den gør Helligåndens udskiftning af billeder mulig, indtil det tidspunkt hvor støtte er meningsløs og alt er lært. Intet indlæringsmiddel der kan udvides ud over indlæringsens mål, er til nogen nytte. Når dens mål er nået, har det ingen funktion. Men i indlæringsfasen har det en funktion du i øjeblikket frygter, men siden vil elske.

Tilgivelse svinder bort og symboler blegner, og intet øjnene nogensinde har set på eller ørerne nogensinde hørt, kan længere opfattes. En ubegrænset Magt er kommet, ikke for at nedbryde, men for at modtage Sine Egne. Der er intet valg af funktion nogen steder. Det valg du frygter for at miste, har du aldrig haft. Men det er kun det der synes at forstyrre den ubegrænsede magt og de ens tanker, der er fuldstændige og glade og uden modsætning. Du kender ikke den fred der er i magt, som intet modsætter sig. Men der kan ingen anden slags være overhovedet. Modtag denne Magt, Der er hinsides tilgivelse og hinsides symbolernes og begrænsningernes verden. Han (Gud) vil blot være, og derfor er Han blot. (T-27.III.4:4-5:9; 7; min kursivering)

Som vi ser er tilgivelse en midlertidig korrektion - et middel til at nå et mål - af troen på at egoets sindssyge tankesystem er virkeligt. Det er en 'venlig (men illusorisk) ophævelse' af egoets illusoriske angrebs'handling'. Endnu en gang understreges den vigtige pointe, at forståelsen af den vigtige forskel på den ikke-dualistiske sandhed og dualitetens illusion, der understreges i den ovennævnte passage, er afgørende, hvis man virkeligt vil forstå *Et Kursus i Mirakler*. Fordi tilgivelse korrigerer det der *aldrig har været*, kan tilgivelsen selv *ikke virkeligt være*. Det er derfor vi taler om tilgivelse som et symbol, og alle de passager i Kurset hvor Jesus taler om at tilgive sin broder, kan forstås som metaforer for den proces der ophæver den illusion der kun finder sted i sindet. Vi går nu over til en behandling af dette afgørende punkt.

Tilgivelse Som Korrektion i Den dualistiske Drøm

Det er fordi studerende af *Et Kursus i Mirakler* ikke forstår Kursets dualistiske *form* i modsætning til dets ikke-dualistiske indhold, at de misforstår tilgivelsens mening, og tror det er en proces der faktisk foregår imellem to mennesker i en dualistisk virkelighed. Det er givet, at Jesu sprog i Kurset antyder dette af de grunde vi allerede har været inde på, og derfor ser det ud som om *Et Kursus i Mirakler* mange steder er det samme som andre åndelige eller religiøse skoler, der lægger vægt på tilgivelse af andre. Men som vi har set ville læren i *Et Kursus i Mirakler* blive alvorligt forvansket, og i praksis blive anvendt forkert, hvis det ikke forstås af de studerende, at tilgivelse kun virkeligt kan foregå i den studerendes *sind*, selvom det opleves i det trossystem og den drøm der siger, at der er nogen udenfor os selv at tilgive. Det samme gælder selvfølgelig for et helligt forhold, som kun kan eksistere i dens *sind*, der opfatter forholdet. Forhold er ikke hellige ved deres *form*, men ved *formålet* med dem. Og formål eksisterer som før sagt i den enkeltes *sind*, og det ses enten ud fra egoets eller fra Helligåndens formål med forhold. Men man ser ofte udtryk for egoets ubevidste arrogance, når studerende hævder at et specifikt forhold er helligt. De ved ikke hvad de siger, for sandsynligheden taler for, at deres egoer atter har haft held til at fortrænge det virkelige formål (Helligåndens), ved at skjule skylden bag et skjold af det der forekommer som hellighed, her udtrykt i en form for åndelig specielhed. Man må aldrig undervurdere behovet for et forsvar imod den fortrængte uhellighed vi tror er vores sande virkelighed. Dette behov er så stort, at vi ikke blot har brug for at fornægte dets tilstedeværelse, men også for at forfægte dets modsætning. Og så prøver vi på at overbevise os selv (og andre) om hvor hellige vores forhold er. Vi kommer tilbage til en mere dybtgående behandling af åndelig specielhed i kapitlerne fire og seks.

Fejltagelsen har sin rod i forvirringen om, hvad vores forhold til Gud - som hans Sønner - er. I tekstbogen forklarer Jesus, at 'Sønforholdet (helheden) transcenderer i sin eenhed summen af de enkelte dele', i modsætning til det berømte axiom i Euklids geometri. (T-2.VII.6:3). Med andre ord kan man ikke fuldt ud forstå Kristi rene helhed og eenhed ved simpelthen at addere de milliarder af fragmenter som verden tror er Guds Søn, som om Sønforholdet var som en kæmpe pizza, en kvantificerbar størrelse bestående af et vist antal adskilte fragmenter. Kristus og selve Hans Væsen er fuldkomment og udelt Een, som *Sind*, og Han mister den

afgørende egenskab der definerer hans Væsen, hvis fragmentering i en hvilken som helst af dens former anerkendes som virkelig. Det samme sker hvis vi vender tilbage til eksemplet med elefanten og de seks blinde mænd. Hvis hver blind mand beskriver sit stykke af elefanten for de andre, og en udefra kommende observatør samelede deres observationer, ville deres sammenlagte opfattelser ikke udgøre essensen af tykhuden. Således ville troen på at et fragment af Sønforholdet - f.eks. et menneske - kunne være Kristus, Guds virkelige Søn - være en lige så grov fejltagelse som hvis en af de blinde mænd undersøgte elefantens ben og erklærede at elefanten var et træ! Selvom sproget i *Et Kursus i Mirakler* antyder, at Sønnen er medlem af *homo sapiens*, ville den rette forståelse af den *mening* der ligger bag Jesu ord afholde den studerende fra at nå frem til en så fejltagtig konklusion. Vi kan her mindes en sætning fra lektion 193: 'Det selv du lavede er ikke Guds Søn.' (A-dI.93.5:1)

Hvis vi sammenfatter denne afgørende tanke kan vi sige, at tilgivelse bringes i stand af den *proces* som det hellige forhold er, og foregår i en dualistisk sammenhæng af forhold til andre. Sådan må det nødvendigvis være, for hvordan skulle man ellers kunne korrigere de fejltagelser der er blevet projiceret, inde fra det skyldplagede *ikke-menneskelige* sind, og ud på andre? Fordi oplevelsen er den ikke-tilgivelse vi har projiceret over på andre, vil korrektionen - tilgivelsen - på samme måde tilsyneladende foregå imellem een selv og andre. Man kan ikke springe 'de små skridt' over, og genkalde sig sit Sande Selv som Kristus, fordi frygten for at miste sin specielle identitet og individuelle eneståendehed er alt for overvældende. Som vi lige har set må vi først opleve de venlige drømme om tilgivelse før vi kan vågne op af egoets rædselsfulde mareridt. Helligåndens dualistiske korrektion med tilgivelse, ophæver egoets dualistiske tanker om angreb. Først da kan den dualistiske verden svinde bort, og dens plads indtages af Guds Sandhed, der altid har været til stede i vores sind. I den næste meget vigtige passage beskriver Jesus mere detaljeret den dualistiske korrektions - tilgivelsens - rolle i at hjælpe med at genoprette Guds Søns ikke-dualistiske Identitet. I en ikke-dualistisk tilstand er valg pr. definition ikke muligt, men illusionen om at vælge findes i den dualistiske verdens drømme om frygt, som vi tror er vores virkelighed. Og derfor er tilgivelse igennem Helligånden den valgmulighed der er til stede i den dualistiske drøm, som ophæver alle andre valg, og for vores bevidsthed genopretter Himlens ikke-dualistiske virkelighed. Det følgende er uddrag af lektion 138: 'Himlen er det jeg må vælge.', der beskriver dette valgs illusoriske natur:

I denne verden er Himlen et valg, fordi vi her tror der er alternativer at vælge imellem. Vi tror at alle ting har en modsætning, og at vi vælger den vi ønsker. Hvis Himlen eksisterer, må der også være et helvede, for modsigelse er den måde vi laver det vi opfatter på, og det tror vi er virkeligt.

Skabelse ved ikke af nogen modsætning. Men her er at modsætte sig en del af det at være "virkelig". Det er denne mærkelige opfattelse af sandhed, der får det at vælge Himlen til at synes at være det samme som at opgive helvede. *Sådan er det faktisk ikke. Men det som er sandt i det Gud skabte kan ikke vise sig her, før det afspejles i en form verden kan forstå.* Sandheden kan ikke komme ind hvor den kun ville blive opfattet med frygt. For det ville fejlagtigt betyde, at sandhed kunne bringes til illusioner. At modsætte sig gør sandheden uvelkommen, og så kan den ikke komme.

At vælge, er den indlysende udvej overfor det der forekommer som modsætninger. At vælge lader det ene af de modstridende mål blive det der arbejdes for og anvendes tid på. Hvis ikke der vælges spildes tiden, og anstrengelser ødsles bort. De gøres uden udbytte, og tiden går uden at der sker noget. Der er ingen fornemmelse af få noget ud af det, fordi der intet fuldføres, og intet læres.

Du har brug for at blive mindet om, at du tror du står overfor tusinde valg, selvom der faktisk kun er eet. Og selv det er kun tilsyneladende et valg. Forvir ikke dig selv med al den tvivl som myriader af valg ville medføre. Du træffer kun eet. Og når det er truffet, *vil du opfatte at det slet ikke var et valg.* For sandheden er sand, og intet andet er sandt. Der findes ingen modsætning at vælge i stedet. Der findes ingen modsætning til sandheden.

Dine valg baseres på det du har lært. Og sandheden kan ikke læres, kun genkendes. I genkendelsen ligger accepten af den, og når den modtages bliver den viden. Men viden ligger udenfor de mål vi søger at undervise i inden for rammerne af dette kursus. Vore mål er undervisningsmål, som nås igennem at lære hvordan de nås, hvad de er, og hvad de tilbyder dig. Valg bestemmes af det der er lært, fordi de hviler på det du har accepteret som sandheden om hvad du er, og hvad dine behov må være.....

Himlen vælges bevidst. Valget kan ikke træffes før alternativer ses og forstås præcist. Alt hvad der er sløret i skygger, må hæves op til forståelse for at blive dømt igen, denne gang med Himlens hjælp.....

Det bevidste valg af Himlen, er lige så sikkert som at frygten for helvede hører op, når den hæves fra sit beskyttende skjold af ubevidsthed, og bringes til lyset. Hvem kan vælge imellem det klart sete og det uerkendte? Men hvem kan undlade at vælge imellem alternativer, når kun det ene ses som værdifuldt, og det andet som en fuldkommen værdiløs ting, en kun indbildt kilde til skyld og lidelse? Hvem tøver med at træffe et valg som dette? Og skal vi tøve med at vælge i dag? (A-dI.138.1-2-3-4-5; 9:1-3; 10; min kursivering)

Dette valg imellem sandhed og illusion (Himlen og helvede), afspejles i det retoriske spørgsmål der afslutter tekstbogens kapitel 23. Ja faktisk er hele Kurset Jesu forsøg på at forene sig med os, så vi endelig kan træffe dette ene valg, der vil frelse os og hele verden:

Hvem, som bæres oppe af Guds Kærlighed, kan finde det vanskeligt at vælge imellem mirakler og mord? (T-23.IV.9:8)

Den næste passage fra tekstbogen giver endnu et meget klart eksempel på, hvordan Jesus modstiller Guds og Hans Skabnings ikke-dualistiske virkelighed med Helligåndens verden af en 'reflekteret' virkelighed: 'Den Virkelige Verden'. Det er en vigtig passage, fordi den hjælper til at præcisere nødvendigheden af de studerendes forståelse af *Et Kursus i Miraklers* kompromisløse ikke-dualistiske metafysik, der dog samtidigt er ledsaget af en mild og venlig tilnærmelse til vores oplevelser i drømmen om dualiteten. Den begynder med to paragraffer, der igen fremstiller det ikke-dualistiske grundlag: Kun Gud er virkelig og forstandig; *alt andet* er illusorisk og sindssygt. I øvrigt burde disse linier læses omhyggeligt og koncentreret, igen og igen, af hver eeneste studerende af Kurset:

Lad os vende tilbage til det vi sagde før, og overvej det mere omhyggeligt. Det må være sådan, at enten er Gud vanvittig, eller også er denne verden et vanviddets sted. Ikke een eneste af Hans Tanker giver nogen som helst mening i denne verden. Og intet som verden tror er sandt, har nogen som helst mening i Hans Sind. Det der ikke er forstandighed, og som ingen mening giver, er sindssyge. Og det der er vanvid kan ikke være sandhed. Hvis een eneste overbevisning, der sættes meget højt her, var sand, er

enhver Tanke Gud nogensinde har haft en illusion. Og hvis blot een af Hans Tanker er sand, er al tro, som verden giver nogen som helst mening, falsk, og giver ingen mening overhovedet. Det er det du vælger imellem. *Prøv ikke på at se det anderledes, eller at fordreje det til noget det ikke er.* For du kan kun træffe dette valg. Resten påhviler Gud, ikke dig.

At forsvare een eneste værdi som verden holder i hævd, er at fornægte din Faders forstandighed, og din. For Gud og Hans elskede Søn tænker ikke forskelligt. Og det er overensstemmelsen i deres tænkning, der gør Sønnen til medskaber med det Sind Hvis Tanke skabte ham. Så hvis han vælger at tro på een eneste tanke der er i modstrid med sandheden, har han besluttet at han ikke er sin Faders Søn fordi Sønnen er vanvittig, og forstandigheden må være adskilt fra både Faderen og Sønnen. Dette tror du. Tro ikke at denne overbevisning er afhængig af den form den antager. Den der tror at verden er forstandig på nogen som helst måde; har ret i noget som helst den tænker, eller opretholdes af nogen som helst form for fornuft, tror at dette er sandt. Synd er ikke virkelig, *fordi* Faderen og Sønnen ikke er sindssyge. Denne verden er meningsløs, *fordi* den hviler på synd. Hvem kunne skabe det uforanderlige, hvis ikke det hviler på sandhed? (T-25.VII.3-4; min kursivering, undtagen de 2 + *fordi*)

Trods Kursets kompromisløse indstilling til forskellen på virkelighed og illusion, er det praktisk og venligt i den måde hvorpå det vil have os til at anvende disse principper i drømmen. Det gælder også de ord Jesus møder sine studerende med i dualitetens uvirkelige verden, hvor de tror de er. De følgende paragraffer, der er fra det samme afsnit der lige er citeret fra, beskæftiger sig udelukkende med vores opfattelse af den dualistiske verden, der dog nu er korrigeret af Helligånden så den kun *afspejler* sandhed. Mere specifikt bliver vores 'specielle tilgivelsesfunktion', der også beskrives nedenfor, afspejlingen af Himlens Kærlighed, der udtrykkes i de specifikke former (vores forholds klasseværelser) der opfylder de specifikke behov vores specielhed kræver:

Helligånden har magt til at forandre hele grundlaget for den verden du ser, til noget andet; et grundlag der ikke er sindssygt, som forstandig opfattelse kan baseres på, og en anden verden kan opfattes på. En verden, hvor intet der vil føre Guds Søn til

forstandighed og glæde modsiges. Intet vidner om død og grusomhed; om adskillelse og forskelle. For her opfattes alt som eet, og ingen lider tab, så enhver kan vinde.....

Din specielle funktion er den specielle form, hvori den kendsgerning at Gud ikke er sindssyg, viser sig mest mærkbart og meningsfuldt for dig. Indholdet er det samme. *Formen er tilpasset dine specielle behov, og den specielle tid og det specielle sted, hvor du tror du befinder dig, og hvor du kan blive fri for tid og sted og alt hvad du tror må begrænse dig. Guds Søn kan ikke være bundet af tid eller sted eller noget Gud ikke har villet. Men hvis Hans Vilje ses som vanvid, kræver den form for forstandighed der gør den mest acceptabel for de der er sindssyge, et specielt valg.* Og dette valg kan ikke træffes af de sindssyge, hvis problem er, at deres valg ikke er frit og træffes med fornuft i forstandighedens lys.

Det *ville* være vanvid at betroe de sindssyge frelsen. Fordi Gud ikke er vanvittig, har Han udpeget En der er lige så forstandig som Han Selv, til at oprejse en mere forstandig verden, der kan ses af alle der valgte sindssyge som deres frelse. Til Denne Eene, er valget af den mest egnede form givet; en form der ikke vil angribe den verden han ser, men træde ind i den i stilhed, og vise ham at han er vanvittig. Denne Eene peger blot på et alternativ, en anden måde at se på det han før har set på, og anerkender som den verden han lever i, og tidligere troede han forstod.

Nu må han sætte spørgsmålstegn ved den, fordi han ikke kan fornægte alternativets form, eller overse, eller fuldstændigt undgå at opfatte den overhovedet. For hver enkelt, er hans specielle funktion udformet til at kunne opfattes som mulig, og mere og mere ønsket efterhånden som det viser sig, at det er et alternativ han faktisk ønsker. Fra denne position tilbyder hans syndighed og al den synd han ser i verden, ham mindre og mindre. Indtil han kommer til en forståelse af at den koster ham hans forstandighed, og står imellem ham og hvad håb han nu måtte have om at være forstandig. (T-25.VII.5; 7:1-9:4; min kursivering i paragraf 7)

Disse paragraffer introducerer den vigtige rolle i frelsen Helligånden spiller som 'alternativet', som er den Tilstedeværelse i Sønnens splittede sind, der repræsenterer den anden valgmulighed. Vi kommer ind på denne rolle mere detaljeret i et senere kapitel, men lige nu kan vi fortsætte behandlingen af symboler, ved at undersøge Helligåndens rolle i at

oversætte egoets symboler på had og adskillelse til tilgivelse og forening. De følgende to passager fra tekstbogen beskriver f.eks. helt specifikt den funktion Helligånden har med at omfortolke egoets symboler, en proces der så kommer til at *reflektere* Guds love:

Helligånden er mægleren imellem egoets fortolkninger og åndens viden. Hans evne til at arbejde med symboler, sætter Ham i stand til at arbejde med egoets overbevisninger på dets eget sprog. Hans evne til at se hinsides symboler, ind i evigheden, sætter Ham i stand til at forstå Guds love, som Han taler for. Han kan derfor udføre den funktion at omfortolke det egoet laver, ikke ved at tilintetgøre det, men ved at forstå det. Forståelse er lys, og lys fører til viden. Helligånden er i lys fordi Han er i dig, som er lys, men selv ved du ikke dette. Det er derfor Helligåndens opgave at omfortolke dig på Guds vegne. (T-5.III.7)

Jeg har sagt, at det sidste skridt i genopvækningen af viden tages af Gud. Dette er sandt, men det er vanskeligt at forklare med ord, fordi ord er symboler, og intet der er sandt behøver at blive forklaret. Men Helligåndens opgave er at oversætte det uanvendelige til det anvendelige, det meningsløse til det meningsfulde, og det midlertidige til det tidløse. Han kan derfor fortælle dig noget om dette sidste skridt. (som naturligvis er illusorisk, siden Gud ikke 'tager skridt') (T-7.I.6:3-6)

Ligesom tilgivelse forbliver en illusion fordi den korrigerer det der aldrig har været til, må Helligånden være en illusion, fordi Han korrigerer (eller oversætter) det der er uanvendeligt og meningsløst. Og det er det fordi det ikke er virkeligt. Som sagt kommer vi tilbage til Helligåndens væsen i et senere kapitel.

Lektion 184 'Guds Navn er min arv' giver os måske den tydeligste beskrivelse i *Et Kursus i Mirakler* af behovet for symboler i den dualistiske, splittede og uvirkelige verden, som vi har lavet, og hvor vi tror vi befinder os. Det er muligt for os at forstå, at symboler er fuldstændigt uvirkelige, når vi sammenligner dem med vores virkelige, ikke-dualistiske rene sandhed som Kristus. Læseren vil muligvis genkende uddraget fra første bind, idet noget af det har været citeret der:

Du lever ved symboler. Du har opfundet navne til hver eneste ting du ser. De bliver hver især til en adskilt enhed, der identificeres ved sit navn. Med det skærer du den ud af eenheden. Med det bestemmer du dens særlige egenskaber, og skiller den ud fra andre ting ved at understrege, at der er rum omkring den. Dette rum lægger du imellem alle de ting du giver et særligt navn; alle begivenheder i tid og rum; alle kroppe, som hilses med et navn.....

Hvad er disse navne, hvorved verden bliver til en række adskilte begivenheder, uforenede ting, kroppe der holdes adskilt fra hinanden, og indeholder småstykker af sind som adskilte bevidstheder? Du gav dem disse navne, og lavede opfattelse som du ønskede opfattelse skulle være. De navnløse ting blev givet navne, og sådan blev de også givet virkelighed. For det der gives navn gives mening, og vil så blive set som meningsfuldt; årsag til en sand virkning, med følger der er uadskillelige fra den selv.....

Dette er summen af den arv verden tilbyder. Og enhver der lærer at tro det er sådan, accepterer de tegn og symboler der påstår at verden er virkelig. Det er det de står for. De efterlader ingen tvivl om, at det der er navngivet er der. Det kan ses, som det forventes. Det der fornægter at det er sandt er kun illusion, for det er den egentlige virkelighed. At betvivle det er vanvid; at acceptere dets tilstedeværelse er beviset på forstandighed. (A-dI.184.1, 3, 6)

Disse paragraffer beskriver klart og tydeligt egoets verden af adskillelse og forskellighed. Guds sovende Søn drømmer, at han har rystet Kristi eenhed ud i millioner og milliarder af fragmenter, der hver for sig ses som anderledes end de andre, og navngivet. På den måde udskilles hvert fragment fra de andre. Derefter programmerer sindet kroppens sanseorganer til at opfatte denne fragmentering, og hjernen til at fortolke og klassificere disse data til en verden, der forekommer forståelig, sikker og meget virkelig. Lektionen fortsætter med beskrivelsen af Helligåndens fuldstændigt anderledes fortolkning af sådanne data og symboler, og af hvordan Hans måde at anvende verdens symboler og navne på, der i selve deres væsen er dualistiske og illusoriske, alligevel kan føre os tilbage til det ene Navns eenhed, som vi deler med Gud:

Det ville i sandhed være mærkeligt, hvis du blev bedt om at gå forbi alle verdens symboler, og glemme dem for evigt, men alligevel blev bedt om at påtage dig en undervisningsfunktion. Det er nødvendigt, at du anvender verdens symboler i nogen tid. Men lad dig ikke også vildlede af dem. *De står ikke for noget overhovedet, og når du øver, er det denne tanke der vil gøre dig fri af dem. De bliver blot til redskaber du kan kommunikere med, på måder verden kan forstå, men som du erkender ikke er den eenhed, hvor sand kommunikation kan findes.*

Det du har brug for er således perioder hver dag, hvor verdens lærdom bliver en kortvarig fase; et fængsel hvorfra du går ud i sollyset og glemmer mørket. Her forstår du Ordet, det Navn Gud har givet dig; den eneste Identitet alle ting deler; den eneste anerkendelse af det der er sandt. Og gå så tilbage til mørket, ikke fordi du tror det er virkeligt, *men kun for at forkynde dets uvirkelighed med ord, som stadig har mening i den verden mørket behersker.*

Benyt alle de små navne og symboler som beskriver mørkets verden. *Men accepter dem ikke som din virkelighed.* Helligånden anvender dem alle, men Han glemmer ikke at skabningen har eet Navn, een Mening og een Kilde, Som forener alle ting i Sig. Benyt alle de navne verden giver dem for nemheds skyld, men glem ikke at de deler Guds Navn sammen med dig. (A-dI.184.9-11; min kursivering)

På den måde erkender vi på den ene side verdens fundamentale uvirkelighed imens vi på den anden side bliver undervist af Jesus/Helligånden i hvordan vi skal operere i en sådan verden, så vi kan undervise andre i dens uvirkelighed, på måder der er forståelige i verden for os selv og andre. Sådan forenes Kursets ikke-dualistiske metafysik med dets kærlige og venlige måde at anvende den på, i den dualistiske verden af adskillelse og form.

Det sidste eksempel på Kursets anvendelse af symboler i dette afsnit, er fra slutningen af tekstbogen. Det meget dybtgående og skarpsindige afsnit 'Selvopfattelse kontra Selv' beskriver den rolle begreber (om selvet) og (selv)opfattelser (= symboler) spiller i det dualistiske egotankesystem, og betydningen af i sidste instans at bevæge sig hinsides alle tanker om os selv - som i bund og grund er dualistiske - til den ikke dualistiske sandhed: Vores Identitet som Kristus, vort virkelige Selv.

Opfattelser læres. De er ikke naturlige. De eksisterer ikke uafhængigt af lærdom. De er ikke givet, derfor må de nødvendigvis være lavet. Ikke een af dem er sand, og mange kommer af feberfantasier der brænder af had, og af forvrængninger født af frygt. Hvad er en opfattelse andet end en tanke, som ophavsmanden giver en betydning der er hans egen? Opfattelser opretholder verden. Men de kan ikke bruges til at påvise, at verden er virkelig. For de er alle lavet i verden og født i dens skygge; de udvikler sig på dens veje, og "modnes" til slut i dens tanke. De er ideer om afguder, malet med verdens pensler, der ikke kan lave et eneste billede der repræsenterer sandheden.

En selvopfattelse er meningsløs, for ingen her kan se hvad den tjener til, og kan derfor ikke forestille sig hvad den er. Og alligevel begynder og slutter al undervisning som verden styrer, med det ene mål at lære dig denne selvopfattelse, så du vil vælge at følge denne verdens love, og aldrig forsøge at gå udenfor dens veje, eller erkende den måde du ser dig selv på. Nu må Helligånden finde en måde at hjælpe dig til at indse, at denne opfattelse af selvet må ophæves, hvis fred overhovedet skal kunne gives til dig. *Og den kan ikke aflæres, undtagen af lektioner der rettes mod at lære dig, at du er noget andet. For ellers ville du blive bedt om at udskifte det du nu tror på, med et fuldstændigt tab af selvet, og så ville en endnu større rædsel vækkes i dig.....*

Vi må således først udskifte egoets begreber om skyld og had med Helligåndens begreber om tilgivelse og helbredelse, som er de venlige forløbere for at bevæge sig hinsides begreber fuldstændigt. Afsnittet fortsætter:

Frelse kan ses som ikke mere end at undslippe opfattelser. Den beskæftiger sig ikke med indholdet i sindet, men med det simple forhold at det tænker (dvs. at sindet har valgt dualitet frem for ikke-dualitet).

Søg ikke dit Selv i symboler. Der kan ingen opfattelse være, som kan stå for det du er.....

Verden kan ikke lære dig nogen billeder af dig, medmindre du ønsker at lære dem. Der vil komme en tid hvor alle billeder er forsvundet, og du vil se at du ikke ved hvad du er. Det er til dette uforseglede og åbne sind, at sandheden uhindret og ubundet vender

tilbage. Hvor opfattelser af selvet lægges bort, åbenbares sandheden nøjagtigt som den er. Når hver eneste opfattelse er blevet genstand for tvivl og spørgsmål, og er erkendt som lavet på et grundlag der ikke kan modstå lyset, kan sandheden frit træde ind i sin helligdom, ren og fri for skyld. Der er intet udsagn verden er mere bange for at høre end dette:

*Jeg ved ikke hvad jeg er, og derfor ved jeg ikke hvad jeg gør,
hvor jeg er, eller hvordan jeg skal se på verden eller på mig selv.*

Men i at lære dette fødes frelsen. Og Det du er, vil åbenbare Sig af Sig Selv. (T-31.V.7:1-5; 8; 14:3-4; 15:1-2; 17)

Andetsteds i Kurset understreger Jesus, at der ikke kan undervises i denne oplevelse af Selvet (lektion 157.9) fordi den er hinsides alle symboler, opfattelser og begreber i verden. Det kan kun vises, at dette Selv er slutproduktet af at anvende tilgivelsens symbol til at ophæve egoets symbol på adskillelse.

På baggrund af det vi har set i dette kapitel hidtil kan vi forstå, at de ord Jesus anvender i *Et Kursus i Mirakler* ikke kan tages bogstaveligt. 'De er ikke selv sandheden. Men de peger på hvor sandheden må være, og viser vejen med Selve Guds sikkerhed' (lektion 198.3:5-6). Jesu faktiske ord er i sidste instans kun 'en illusion om hjælp', men uden dem, ville hans små brødre og søstre være hjælpe-løse. Det er ikke anderledes end at en psykolog er nødt til at gå forbi patientens drømmesymboler til den underliggende mening, som ellers ville være utilgængelig for dem begge. Og drømmens betydning kan kun virkeligt forstås i sammenhæng med patientens liv, der også så at sige er en samling symboler. På samme måde som man ikke kan forstå en bestemt passage i *Et Kursus i Mirakler* uden en korrekt forståelse af helheden. Det er den samme pointe vi har set i en tidligere citeret passage, hvor Jesus lærer os om Kristi eenhed, og siger, at 'Sønforholdet transcenderer i sin eenhed summen af de enkelte dele.' (T-2.VII.6:3). Lidt senere tilføjer han, at det budskab om Soningen som han bringer til os, i sin helhed transcenderer summen af delene (T-4.III.1:6).

Sammenfattende kan det således siges, at en studerende af *Et Kursus i Mirakler* aldrig virkeligt vil kunne forstå nogen enkelt passage i det uden først at forstå det hele, på samme

måde som en terapeut ville være uansvarlig hvis han forsøgte at analysere en fremmeds drøm (eller en isoleret handling), uden først at forstå hvordan denne særlige drøm - eller handling - ville passe ind i hele personens liv. Men desværre fristes mange studerende, som vi har set, til at tage sætninger eller paragraffer ud af deres sammenhænge, og påstå at *Et Kursus i Mirakler* mener det *ordene* siger, og kommer så rent faktisk til at modsige selve budskabet i Kurset. Det ville være det samme som f.eks. at tage de fire berømte indledningsnoder i Beethovens berømte femte symfoni, og påstå at denne C mol klang i G og E udgør hele symfonien, i stedet for at forstå den utrolige udvikling af dette enkle tema igennem de fire satser der er *hele* symfonien. Beethovens genius lå ikke så meget i hans melodier eller temaer som i hans udvikling af dem igennem musikken, som afspejlede hans egen indre udvikling som kunstner og menneske. På samme måde ville man ikke kunne dømme Hamlet eller Macbeth på deres komiske scener med hhv. kirkegårdsgraveren og den fulde portner, fordi formålet med disse scener simpelthen er at bringe afveksling i spændingen på dramaernes vej mod deres tragiske slutning. Det ville være noget af en fejltagelse at tage disse scener for at være repræsentative for skuespillene som helhed.

Som sagt er min pointe den, at det at tage en passage i et musikstykke eller en scene fra et genialt værk ud af sin sammenhæng, og erklære dem for at være det hele, er det samme som at tage en passage ud af sin sammenhæng i *Et Kursus i Mirakler*, og tro at den afspejler Jesu sande budskab til os. Den kortvarige virkning af gode følelser er næppe tabet værd af langtidsgevinsten ved at studere *Et Kursus i Mirakler* som det er. I stedet bør studerende altid stræbe efter at forstå Kursets lære i lyset af deres egen personlige oplevelse af at slippe skyld igennem tilgivelse. Efterhånden som mindre og mindre skyld fordrejer opfattelsen, vil lyset i *Et Kursus i Miraklers* sandhed skinne igennem mere og mere, og lade den studerende forstå Jesu lære med langt større klarhed.

En Kompromisløs ikke-dualisme

Vi kan sammenfatte alt dette samt det foregående kapitel med den følgende let modificerede passage fra Håndbog for Lærere. I sin oprindelige form var temaet i passagen døden, 'den centrale drøm hvorfra alle drømme stammer' (H-27.1:1), men princippet kan også anvendes

på det nærværende tema om at forstå dualiteten som det den er. Her følger passagen, men altså med ordet *død* fra den oprindelige passage erstattet med ordet *dualitet*.

Guds lærer, din eneste opgave kunne beskrives sådan: *Accepter intet kompromis hvor dualitet spiller en rolle. Tro ikke på grusomhed, og lad ikke angreb skjule sandheden for dig. Det der ser ud til at dø, er blevet fejlopfattet og bragt til illusioner. Nu bliver det din opgave at lade illusionen blive bragt til sandheden. Vær kun standhaftig i dette: Lad dig ikke vildlede af "virkeligheden" af nogen skiftende form. Sandhed hverken røkkes, vakler eller synker ned i død og opløsning.* (H-27.7:1-6; min kursivering og fed)

En lignende ide fremsættes endnu mere kortfattet i tekstbogen:

Men sandheden er, at du og din broder begge blev skabt af en kærlig Fader, Der skabte jer sammen og som een. *Se det som "beviser" noget andet, og du fornægter hele din virkelighed.* (T-21.II.13:1-2; min kursivering)

Budskabet i *Et Kursus i Mirakler* er præcist og effektivt sammenfattet i disse to passager. Det kompromisløse princip om, ikke at acceptere nogen som helst form dualiteten kan antage for at være sand, kan tjene som kriterium for hvornår meningen i Jesu ord i *Et Kursus i Mirakler* skal tages bogstaveligt og hvornår de skal forstås symbolsk. *Et hvilket som helst udsagn*, uden undtagelse, der antyder at Gud, Helligånden eller Jesus er en person *udenfor* os selv, eller er en faktisk *person* der interagerer med vores adskilte selver og verden, udtrykker en dualistisk dimension, der kun skal forstås som et billede eller symbol, der benyttes til at lære dualistisk tænkende sind om meningen i Guds ikke-dualistiske Kærlighed. Det samme gælder for udsagn der synes at sige, at vi behøver at tilgive nogen der opfattes som værende udenfor os. De følger det samme metaforiske princip. Faktisk *er* der ingen personer udenfor os, siden vi alle, inklusive den person vi identificerer os selv som skal det måske tilføjes, er et splittet sinds projicerede billeder. Selvom det er vores oplevelse at vi tilgiver andre, tilgiver vi i virkeligheden fraspaltede dele af vores selv, som jeg beskrev detaljeret i kapitel fem i *Alle er Kaldede*. Det er derfor det næstsidste trin i tilgivelse er, at vi med Helligåndens hjælp lærer

at tilgive os selv. Først da kan vi tage det sidste skridt i tilgivelsen, som er erkendelsen af, at der intet er at tilgive.

Som vi nu har set gentagne gange i dette kapitel, er det at tage disse symboler bogstaveligt at forveksle planerne og kompromittere sandheden. Kun de sætninger der taler om Himlens, Guds og Kristi forenede virkelighed skal forstås som sande, og *bør* tages bogstaveligt. For nu at gentage pointen en gang til, kommer Jesu lære i det store og hele i en dualistisk struktur, fordi denne struktur er det der kan forstås på de lavere trin af stigen, hvor så godt som hele Sønforholdet (alle mennesker) typisk befinder sig. Men Jesus viser også sine studerende hvor stigen fører hen. Det er disse ikke-dualistiske udsagn, der er spredt ud i de tre bøger, der peger på den vej vi skal til at gå, når vi er rede. En smuk passage i arbejdsbogen er et udtryk for rækkevidden af den stige der repræsenterer vores rejse tilbage til Gud:

Vores Kærlighed venter os når vi går til Ham, og går ved siden af os og viser os vejen. Han svigter ikke i noget. Han er det mål vi søger, og Han er det middel vi går til Ham ved. (A-dII.302.2)

Man kan derfor forestille sig Jesus som symbolet på denne Kærlighed. Hans virkelighed (og vores egen) som Guds Kærlighed er på toppen af stigen ('det mål vi søger'), samtidigt med at vi oplever hans kærlighed som vejleder for os fra bunden af stigen, og efterhånden som vi går op ad den ('det middel vi går til Ham ved')

Forveksling af *mål* og *midler*, ikke-dualitet og dualitet, vil med sikkerhed medføre, at studerende af *Et Kursus i Mirakler* ikke vil bevæge sig op over de lavere trin på stigen og fuldføre rejsen hjem. I disse to kapitler har vi set, hvor ofte Jesus i Kurset taler om sprogets iboende, begrænsede muligheder for at udtrykke sandheden direkte. Det er på baggrund af disse mange omtaler af dette forhold klart, at Jesus stærkt ønsker at hans studerende skal forstå denne afgørende ide. Fremfor at prøve på at bringe ham ned på vores niveau, som er egoets evindelige fidus, bliver studerende af *Et Kursus i Mirakler* bedt om at lade ham hæve sig op til hans. Først da kan målet for *Et Kursus i Mirakler* - fuldstændig tilgivelse af det der aldrig er sket - nås. Vi vil komme tilbage til dette vigtige tema i slutningen af bogen.

Som en måde at sammenfatte forskellene på dualitet og ikke-dualitet på, vil jeg præsentere nogle passager fra første del af det tillæg der hedder *Bønnens Lovsang*. Det er her Jesus

introducerer billedet af stigen for at beskrive tilgivelsesprocessen, eller bøn. Selvom ordene dualitet og ikke-dualitet ikke anvendes, som det jo også gælder for *Et Kursus i Mirakler*, tjener beskrivelsen af stigens trin, der går fra form til formløshed, det samme formål, nemlig at beskrive de studerendes udviklingsproces fra opfattelsen af den illusoriske verden af form (dualitet) til de øvre trin, hvor adskillelsens verden gradvist forsvinder ind i eenheden i Guds Skabning (ikke-dualistisk). Dette sammendrag er faktisk en vidunderlig beskrivelse af Kursets måde at tilgive den arrogante verden af skyld, illusion og specielhed på, igennem det at se på egoet med ydmyghed og uden frygt. Igennem denne metode får Guds verden af viden og eenhed lov til endelig at bryde frem i Sønnens rene og uplettede sind. Her er så dualitetens stige, som i sidste instans rækker hinsides sig selv til Himlens ikke-dualistiske sandhed. Læseren vil muligvis kunne genkende dele af de følgende passager fra *Alle Er Kaldede*:

Bøn begynder ikke, og slutter ikke. Den er en del af livet. Men den ændrer faktisk form og vokser med indlæringen, indtil den når sin formløse tilstand, og smelter sammen i total kommunikation med Gud. I den form der beder om noget, appellerer den ikke nødvendigvis til Gud, og gør det ofte slet ikke; eller involverer end ikke tro på Ham. På disse niveauer er bøn blot ønsker, der opstår af en følelse af knaphed og mangel.....

Bøn er en stige, der når op til Himlen.

Bøn i sine tidlige former er illusion, fordi der ikke er brug for en stige til at nå det man aldrig har forladt. Men bøn er en del af tilgivelse, så længe tilgivelse, der selv er en illusion, stadig er ufuldbyrdet. Bøn er bundet sammen med at lære, indtil lærdommens mål er nået..... Men de niveauer der er nødvendige for at det kan nås, må imidlertid forstås, hvis freden skal genoprettes for Guds Søn, der nu lever i illusionen om døden og frygten for Gud.

Bøns tidlige former, ved bunden af stigen, vil ikke være fri for misundelse og ondsind. De kræver hævn, ikke kærlighed.....

På disse niveauer, må målet for hvad der skal læres således være at erkende, at bøn kun vil bringe svar i samme form som den blev fremsat i. Det er tilstrækkeligt. Herfra vil det være et let skridt til de næste niveauer.....

Skyld må opgives, ikke skjules. Og det kan ikke gøres uden en vis smerte, og et glimt af det barmhjertige i dette skridt, vil måske blive fulgt af nogen tids dyb tilbagetrækning til frygten.....

Selv forening er altså ikke nok, hvis de der beder sammen, ikke beder om det der er Guds Vilje før noget andet. Kun fra denne Årsag kan det svar komme, der tilfredsstiller alle specifikke ønsker; alle separate ønsker forenet i eet. Bøn om noget specifikt, beder altid om at få gentaget fortiden på en eller anden måde.

Bøn er en vej til sand ydmyghed. Og også her stiger den langsomt op, og vokser i styrke og kærlighed og hellighed. Lad den blot forlade jorden, hvor den begynder at hæve sig op mod Gud, og sand ydmyghed vil til sidst komme, og ære det sind der troede det var alene, og stod op imod verden. Ydmyghed giver fred, fordi den ikke forlanger at du skal beherske universet, eller dømme alle ting til at være som du vil have dem. Den lægger med glæde alle små guder til side, ikke med bitterhed, men med ærlig erkendelse af at de ikke er tilfredsstillende.....

Nu hæves bøn op over tingenes verden, over kroppe og over guder af enhver art, og du kan endelig hvile i hellighed. Ydmygheden er kommet for at lære dig, hvordan du skal forstå din herlighed som Guds Søn, og erkende det arrogante i synd. En drøm har tilsløret Kristi ansigt for dig. Nu kan du se på Hans syndfrihed. Stigen er rejst højt op. Du er næsten kommet til Himlen. Der er kun lidt endnu at lære før rejsen er fuldført. Nu kan du sige til enhver der kommer for at forene sig med dig i bøn:

Jeg kan ikke gå uden dig, for du er en del af mig.

Og det er han i sandhed. Nu kan du kun bede for det du sandt deler med ham. For du har forstået at han aldrig forlod dig, og at du, der syntes alene, er eet med ham.

Stigen ender med dette, for det er ikke nødvendigt at lære mere. Nu står du foran Himlens port, og din broder står ved siden af dig der. Plænerne er dybe og stille, for her har det sted, der blev udpeget til det tidspunkt da du skulle komme, længe ventet på dig. Her vil tiden ophøre for evigt. Ved denne port vil evigheden selv forene sig med dig. Bøn er blevet det den var tænkt at skulle være, for du har erkendt Kristus i dig. (BL-1.II.1; 7:1; 8:3-5,8; BL.1.III.2:1-2; 3:1-3; 4:1-2; BL-1.IV.3:1-3; BL-1.V.1: 3-4)

Til sidste afslutter vi kapitlet med en meget smuk passage, der også er fuld af bøn, og sammenfatter målet, som er at anvende sandhedens spejlinger til at føre hinsides alle spejlinger til selve Sandhedens Eenhed. Den kan læses som en meditation:

Lad os i dag være børn af sandheden, og ikke fornægte vores hellige arv. Vort liv er ikke som vi forestiller os det. Hvem forandrer livet fordi han lukker sine øjne, eller gør sig selv til noget han ikke er fordi han sover, og i drømme ser en modsætning til det han er? Vi vil ikke bede om døden i nogen form i dag. Og vi vil ikke lade indbildte modsætninger til livet være blot et øjeblik der, hvor Tanken om det evige liv er blevet lagt af Gud Selv.

Vi tilstræber i dag at bevare Hans hellige hjem som Han grundlagde det, og vil at det i evighed og for evigt skal være. Han er Herre over hvad vi tænker i dag. Og i Hans Tanker, som ingen modsætning har, forstår vi at der er eet liv, og det deler vi med Ham og med hele skabningen, såvel som med deres tanker som Han skabte i en eenhed af liv, som ikke kan adskilles i døden eller forlade den Kilde af liv det kom fra.

Vi deler eet liv, fordi vi har een Kilde; en Kilde, Hvorfra der kommer fuldkommenhed til os, som for altid vil forblive i de hellige sind Han skabte fuldkomne. Som vi var, er vi nu, og vil vi i evighed være. Et sovende sind må nødvendigvis vågne, når det ser sin fuldkommenhed spejle Livets Herre så fuldkomment, at det gradvist forsvinder ind i det der spejles der. Og nu er det ikke længere blot en spejling. Det bliver det der blev spejlet, og det lys der gør spejling mulig. Nu er der ikke brug for vision. For det vækkede sind kender nu sin Kilde, sit Selv, sin Hellighed. (A-dI.167.10-12, min kursivering)

Kapitel 4

JESU OG HELLIGÅNDENS ROLLER - I

AT GØRE DEN INDRE STEMME SPECIEL

Introduktion

Mange aspekter i *Et Kursus i Mirakler* er vanskelige at forstå, og misforstås og fordrejes meget ofte, men få af Kursets ideer synes at skabe så megen forvirring som Jesu og Helligåndens roller i Soningsprocessen. Vi har kort været inde på dette vigtige emne tidligere, dels i denne bog og dels i *Alle Er Kaldede*, men både Jesus og Helligånden er betydningsfulde nok, for at sige det mildt, til at berettigede en mere fuldstændig behandling, som vil blive givet i dette og det følgende kapitel. Men vi begynder med nogle almindelige betragtninger over ydmyghedens væsen som det beskrives i Kurset, før vi kaster os over det meget specielle forhold studerende af *Et Kursus i Mirakler* udvikler til det de helt alvorligt tror er deres indre stemme.

Ydmyghedens Stige

Adskillige steder i *Et Kursus i Mirakler* modstiller Jesus ydmyghed og arrogance. I min '*Glossary-Index for A Course in Miracles*' defineres de to begreber sådan:

Ydmyghed er af det rette sind, som erkender sin afhængighed af Gud, hvorimod *arrogance* er af det u-rette sind, der konkurrerer med Ham. Ånden hviler i Guds storhed, hvorfra den får sin magt, hvorimod egoets storhedsvanvid kommer af at *det* tror det er Gud, og at det har magt til at bestemme vores funktion i Guds plan. Så får egoet os til at forveksle ydmyghed med arrogance ved at fortælle os, at vi er uværdige til at være Guds redskaber til frelse. (P. 106)

Begrebet ydmyghed sammenfattes i denne vidunderlige sætning fra tekstbogen: 'Vær ydmyg overfor Ham, og alligevel stor i Ham.' (T-15.IV.3:1). Jesus opfordrer således studerende til at erkende deres taknemmelighed overfor Gud for at de er skabt - *uden tanker om konkurrence eller overtagelse af Hans magt* - som er det der er grundlaget for deres sande storhed. Igennem at opgive alle tanker om uafhængighed og individualitet, er den studerende i stand til at erstatte egotankesystemets arrogante tanker om specielhed med ydmygheden i at identificere sig med Helligåndens tilgivelse. Det vil i sidste instans få dem til at huske, at deres virkelige Identitet er den abstrakte og ikke-personlige ånd der er Kristus. På dette

stadium ønsker man ikke længere at være ude på egen hånd, med krav om at ego-selvet sidder på skabelsens trone, som det siges i lektion 328: 'Jeg vælger andenpladsen, for at få den første.' (AdII.328)

Under studiet af *Et Kursus i Mirakler* kan arrogance meget let antage den form, at man tror at man 'mestrer' Kurset efter at have læst det igennem en eller to gange, uden at erkende hvad der sker ved fortsatte studier og konstant praksis. Som jeg var inde på i kapitel eet, lukker en sådan holdning effektivt af for videre indlæring, eftersom de studerende allerede tror de har lært alt hvad *Et Kursus i Mirakler* kan lære dem. Der er på den måde sat en grænse for indlæringen, men uden at de studerende er bevidste om at det er det de har gjort. Det der bliver tilbage i bevidstheden er troen på at man har forstået Kurset, mestrer principperne, og nu er en færdiguddannet gudslærer, der af Jesus eller Helligånden 'udsendes' på den vigtige mission at frelse verden i Deres navn. Vi kommer tilbage til denne åndelige specielhed i slutningen af kapitlet.

Ydmyghed derimod søger *kun* at lære, hvilket kommer af erkendelsen af hvor afhængig de studerende faktisk har gjort sig af deres ego. Derfor bliver de taknemmelige for den lejlighed Kurset tilbyder dem til - endeligt og sandt - at opgive investeringen i at være enestående, betydningsfulde og specielle, som er kernen i problemet med at opretholde adskillelsen fra Gud. Man kan sige, at studerendes fremgang i studierne af *Et Kursus i Mirakler* kan måles ved den grad de er i stand til at vokse igennem egoets arrogance og blive virkeligt ydmyge. *Bønnens Lovsang* taler om 'bønnens stige' som et symbol på tilgivelsesprocessen, som jeg kort antydede i forrige kapitel. Vi kan lige så let omskrive processen til at kravle op ad 'ydmyghedens stige'.

En sikker tommelfingerregel er, at så snart man som studerende føler man har 'lært' Kurset, bør denne fornemmelse tjene som et rødt flag, der signalerer indtrængen af egoets arrogance. Som vi så i Introduktionen advarer Jesus sine studerende om, 'At lære dette kursus kræver villighed til at sætte spørgsmålstejn ved hver eneste ting du tillægger værdi.' (T-24.in.2:1), og det ville være toppunktet af arrogance at tro, at man virkeligt har undersøgt og bragt *alle* de værdier til lyset der er i eens sind. Og samtidigt fortsætter Jesus med, at det vil 'bringe din indlæring i fare' ikke at gøre det. (T-24.in.2:2). *Et Kursus i Mirakler* går ikke på kompromis med sit krav om at de studerende må opgive alle egotanker om specielhed og skyld. Som Jesus siger i den sidste vision, der udgør tekstbogens inspirerende konklusion: 'Ikke een

eneste illusion tillægges tro, og ikke en eneste plet af mørke bliver tilbage til at skjule Kristi ansigt for nogen.' (T-31.VIII.12:5)

Der findes naturligvis undtagelser (og det er en almindelige fristelse for studerende at tro, at netop *de* er undtagelsen) men studerende af *Et Kursus i Mirakler* bør opmuntres til i det mindste at studere værket med den ydmyghed der accepterer, at de befinder sig på stigens nederste trin (som er den klare forudsætning Jesus går ud fra i Kurset), så de kan føres op ad stigen med venlighed, kærlighed og stor visdom til deres hjem. Med en sådan ydmyg holdning - ligesom et lille barn, der mere end noget andet i verden ønsker at lære af sin ældre broder Jesus - sikres det, at den studerende lærer det *Et Kursus i Mirakler* har sat sig som sit eneste mål. I Kurset anvender Jesus ørnen og spurven som symboler til at sammenligne sin egen visdom med vores ringe viden og styrke. Det viser pointen her om, at de studerende ikke beder egoets specielhed (spurven) om at lære dem hvad *Et Kursus i Mirakler* (ørnen) siger, for så vil de med sikkerhed lære at se dets lære igennem specielhedens ego-øjne, uden at opdage at de derved har ændret Jesu budskab, så det kommer til at passe deres egne ubevidste behov. Her er Jesu ord:

Spørg ikke spurven hvordan ørnen svæver, for dem med de små vinger har ikke modtaget magten for sig selv, for at dele den med dig. (T-20.IV.4:7)

Når denne Magt er oplevet een gang, er det umuligt igen at have tillid til ens egen ubetydelige styrke. Hvem ville forsøge at flyve med en spurvs små vinger, når han har fået ørnens mægtige kraft? Og hvem ville tro på egoets lurvede tilbud, når Guds gaver lægges foran ham? (H-4.I.2:1-3)

Derfor er det arrogance der kunne få studerende til at tro at de ved hvad *Et Kursus i Mirakler* siger, blot fordi mange af ordene og begreberne synes bekendt og nogen de er vant til og kender. Modsat vil ydmyghed få dem til at erkende, at Kurset er *helt ulig* enhver anden form for åndelig skole de har set, og derfor er det der er nødvendigt åbenhed overfor at lade sig undervise af *Kurset*, fremfor at man *ubevidst fortæller* Kurset hvad det er det siger.

I lyset af ungdommens arrogante tro på at man forstår noget, der så klart ligger langt over ens ringe fatteevne, mindes jeg en oplevelse jeg havde imens jeg gik på college. Jeg gik på et

kursus i sammenlignende, vestlig litteratur, og underviseren, Dr. Edward Brown, var måske den bedste lærer jeg havde i mine studieår. Han var en meget fin videnskabsmand, og lige så ydmyg overfor sit fag som han var krævende overfor sine studerende, selvom han altid stod på sine høje krav med en rolig og mild venlighed.

Vi læste Goethes mesterværk Faust, det mest fuldendte værk om den kendte myte om et menneske, der sælger sin sjæl til djævelen for opfyldelsen af sit livs drømme og ambitioner. Første del er langt den mest forståelige, og jeg husker jeg var ret bevæget første gang jeg læste den. Anden del lå langt over min tyveårige fatteevne, og jeg var ikke i stand til virkeligt at forstå dybden i dette værk, fra den sidste del af Goethes lange og frugtbare liv. På det tidspunkt forekom den mig ordrig og unødvendigt dunkel, for ikke at sige ret kedelig. Så i al min ungdommelige arrogance gik jeg op til Dr. Brown en dag efter forelæsningen, og gav ham min 'velovervejede' mening om første del af Faust. Jeg vil aldrig glemme min højtagtede lærers reaktion. Han lod mig gennemføre min 'lærde' kritik om anden dels mangler, og svarede ganske enkelt: 'Læs den igen'. Det tog mig otte år før jeg faktisk læste anden del igen, og først da kunne jeg se hvor totalt blind jeg havde været for dette store og kloge udtryk for den kreative genius.

Jeg har ofte tænkt på Dr. Browns kommentar, når jeg står overfor studerende af *Et Kursus i Mirakler* der påstår de forstår det, når det de siger tydeligt viser, at de intet har forstået af hvad dette tankesystem indeholder. Til disse studerende ønsker jeg at sige: 'Læs det igen'. Hvis man tror man på så kort tid forstår hvad Jesus siger, *læs det igen*. Hvis man er sikker på at Kurset fortæller hvordan Helligånden på magisk vis vil opfylde alle ens behov i den uvirkelige verden, og derved gøre dualiteten virkelig, som vi har set det i det forrige kapitel, *læs det igen*. Hvis eens oplevelse er, at Helligånden vejleder een til at udføre noget meget vigtigt arbejde i verden for Ham, *læs det igen*. Faktisk bør *Et Kursus i Mirakler* læses igen og igen, og så igen.

Mit mål er derfor at gå mere i dybden med et konkret eksempel på egoets arrogance, der kommer til udtryk hos så mange studerende af *Et Kursus i Mirakler* omkring misforståelser af Jesu eller Helligåndens rolle. Denne beskrivelse vil følge direkte af det foregående kapitels forklaring på forskellen imellem dualitet og ikke-dualitet, og de studerendes næsten uundgåelige forveksling af disse to planer. Beskrivelsen af den rolle indre vejledning spiller, vil give os et konkret eksempel på hvordan denne forveksling kommer til udtryk, og hvorfor.

Men siden vi her taler om det behov studerende har for at gøre både Jesus, Helligånden og sig selv specielle, bliver jeg nødt til først at give et kort overblik over specielhedens dynamik, så vi bedre kan forstå hvordan og hvorfor dette fænomen uundgåeligt vil udspille sig.

Specielhedens dynamik: Jesus og Helligånden

Det vigtigste aspekt ved specielhed er, at det bogstaveligt talt er synonymt med dualitet. Selve ordet *speciel* implicerer sammenligning med noget andet. En er mere eller mindre speciel end en anden, hvilket naturligvis er umuligt i en tilstand af eenhed eller ikke-dualitet. Vi ved nu, at der i denne tilstand aldrig nogensinde er eller vil blive nogen differentiering overhovedet. Derfor kan specielhed ikke eksistere i Himlen. Og da Himlen er den eneste virkelighed må det deraf logisk følge, at specielhed er illusorisk, ligesom dualitet. Denne kendsgerning bliver afgørende for vores behandling af Helligånden som kendsgerning og symbol, som vi skal se lige nu.

Når først dualiteten er blevet givet status som sandhed, hvormed vi mener at to forskellige og adskilte størrelser er gjort virkelige, har man dermed uundgåeligt også gjort begrebet forskellighed virkeligt. Hvordan kan to størrelser være adskilte på anden måde end ved at være forskellige. Før vi går videre ind i egodynamikken kan læseren allerede på dette stadium se, hvor langt vi er kommet væk fra den fuldkomne Eenhed og udifferentierede harmoni i Himlen, den ikke-dualistiske tilstand der blev beskrevet både i kapitel to i dette bind og i kapitel et i *Alle Er Kaldede*. Vi har også set, at *sproget* i *Et Kursus i Mirakler* - der tydeligvis er dualistisk, og synes at beskrive eksistensen af en differentieret Himmel, hvor de tre aspekter af tre-enigheden er klart forskellige fra hinanden - kun er metaforisk, og ikke skal vise at *formen* på de dualistiske ord har ændret *indholdet* af den ikke-dualistiske sandhed, der er Kursets metafysiske grundlag.

Set fra det perspektiv vi har i egoets drøm om dualitet, hvor alle studerende af *Et Kursus i Mirakler* tror de befinder sig, er det vigtigt at forstå oprindelsen til ideen om en differentieret Gud eller Helligånd, eftersom de i sandheden ikke kan have og ikke har forandret Deres udifferentierede og virkelighed Eenhed. Hvis en differentieret og dualistisk gud, der er bevidst om sin søns adskillelse fra ham, ikke kan være kommet fra den sande Gud, er det

eneste alternativ at en sådan gud er kommet fra egoet selv. Der er ikke andre muligheder. Med andre ord må en godgørende, menneskekærlig og givende gud, der er bekymret over sin søns fremmedgjorte tilstand af adskillelse fra ham, være en fraspaltet del af Sønnens allerede splittede sind, der i *Alle Er Kaldede* blev kaldt selv C spaltet fra selv A. (Se kapitlerne to, tre og fire i dette bind for en detaljeret beskrivelse af fraspaltningens dynamik)

Eftersom Sønnen er ude af stand til at acceptere, at Guds Kærlighed er en del af ham selv - en kendsgerning der er anatema til det absolut ukærlige ego - projicerer han dens tilstedeværelse udenfor sig selv, hvorved han laver en kompromisløsning med egoet i denne form: Guds Tilstedeværelse fornægtes ikke fuldstændigt, men anbringes udenfor Sønnens sind, hvor den anerkendes og opleves i den 'specielle person' Helligånden, der nu opfattes som den idealiserede dualistiske homo sapiens. Sagt på en anden måde er den ikke-humane og ikke-dualistiske kærlighed der er Sønnens sande Identitet ikke blevet accepteret i ham selv, men er blevet accepteret i en fordrejet form, der opleves som udenfor Sønnen som en dualistisk og personlig, kvasi-menneskelig tilstedeværelse, og ikke længere som en del af hans selv.

I virkeligheden er figurerne Jesus og Helligånden projektioner (spejlinger) af erindringen om en ikke-dualistisk Gud i vores dualistiske sind. Men problemet er, at vi *tror på og oplever det som om* denne projicerede og fraspaltede del af vores selv er virkelig, og projektionen glemmes så hurtigt (lektion 136.3,4,5) at Guds virkelige, indre Tilstedeværelse (eftersom *ideer forlader ikke deres Kilde*) praktisk talt bliver skjult bag et slør af fornægtelse, og af troen på at en 'indre', sand Tilstedeværelse kan være 'udenfor'.

Det der er sket er, at specielhedens gud endnu en gang har sejret over kærligheden ved at blive en erstatning for den. Dette kan forstås når læseren husker, at kærlighed er en fuldkommen og udifferentieret eenhed. Ved at blive en udvendig størrelse, der opfattes og erfares som udenfor Sønnen, selvom han *tænkes på* som værende indre, er Helligånden nu blevet et udtryk for specielhedens gud, der erstatter Tilstedeværelsen af Guds Kærlighed, der i virkeligheden, som sagt før, *er* Sønnens Identitet. Denne fejltagelse kan undgås ved at de studerende husker ikke at forveksle et dualistisk symbol med den ikke-dualistiske virkelighed, og at anvende symbolet Helligånden mere korrekt som et middel til i sidste instans at gå hinsides symbolet til eenhedens sandhed, der er *indeni* dem, og *er* dem som Kristus.

Hvis jeg må vende tilbage til det yderst vigtige punkt fra forrige kapitel, kan vi huske at Kursets dualistiske beskrivelse af Jesus og Helligånden er formålsbestemt. Kun ved at benytte sådanne symboler og den dertil knyttede terminologi kan de der studerer *Et Kursus i Mirakler* - der er så dybt identificerede med kroppen og opfattelsen af et dualistisk selv - blive ført igennem symbolet til sandheden om det virkelige ikke-dualistiske Selv, der er hinsides symbolet. Derfor læser vi atter denne vidunderlige og dobbelttydige passage fra arbejdsbogen, der ikke kan citeres tit nok:

Vores Kærlighed venter os når vi går til Ham, og går ved siden af os og viser os vejen. Han svigter ikke i noget. Han er det mål vi søger, og Han er det middel vi går til Ham ved. (A-dII.302.2)

På den måde forsvinder symbolet på en ydre Jesus som et særskilt væsen - 'vores kærlighed' - hvis hånd vi tager, når vi langsomt og blidt finder vejen til ham, ligesom vi selv forsvinder, og erindringen om Hvem vi er *som een Søn* - den sande Kristus - dukker frem i vores sind, efterhånden som vi kommer nærmere Himlens port. Det der var to er blevet een igen, når vi forsvinder ind i 'Tilstedeværelsen bag sløret, ikke for at fare vild, men for at blive fundet; ikke for at blive set, men kendt.' (T-19.IV-D.19:1)

Der er et endnu mere subtilt aspekt af det at gøre Jesus (eller Helligånden) til et klart særskilt væsen, og det er sagens kerne i specielhedens dynamik. Det kan hjælpe med til at forklare den dybe ambivalens enhver oprigtig og ærlig studerende af *Et Kursus i Mirakler* nødvendigvis må føle overfor Jesus. Ligesom det kan kaste lys over de mange steder i Kurset hvor Jesus taler om nødvendigheden af at tilgive ham. Derfor vender vi kort tilbage til et kort sammendrag af specielhedens dynamik.

Vi har set, at grundstenen i specielhedens tankesystem er ideen om, at dualitet og forskelle er virkelige, og at den hænger uadskilleligt sammen med den oprindelige (og stadig virksomme) tanke om adskillelsen. De ideer udgør tilsammen troen på, at Guds Søn rent faktisk kan befinde sig udenfor det skabtes fuldkomne eenhed, adskilt fra og uafhængig af Guds Eenhed. Med andre ord troen på, at *ideer kan forlade deres kilde, og faktisk allerede har gjort det*. Denne tilsyneladende fuldbyrdelse af det umulige er det egoet kalder synd, som også omfatter troen på at Sønnen har stjålet sin individualitet fra Gud, på bekostning af tilintetgørelsen af

Skaberen og overtagelsen af hans rolle og funktion. Situationen bliver mere og mere indviklet efterhånden som egoet bliver mere og mere ondsindet og sindssygt.

Sønnen, der tror på at han faktisk har stjålet fra Gud, tror nu på skylden, der får ham til at tro at Gud vil stjæle 'denne uvurderlige perle' (T-23.II.11:2) - Himlens liv og Kærlighed - tilbage, der oprindeligt blev stjålet fra Ham. Derfor 'ved' Sønnen nu, at han har en dødsfjende, der er opsat på hans tilintetgørelse. Han 'ved' det, fordi projektion af skylden har gjort denne hadefulde skikkelse virkelig - den er helt bogstaveligt lavet i Sønnens eget billede og lignelse af synden - og tilsyneladende helt udenfor sindets muligheder for at sætte spørgsmålstejn ved, om den overhovedet eksisterer. Læseren vil huske den grafiske fremstilling i *Alle Er Kaldede* af lærerhåndbogens beskrivelse (H-17.5:3-9; 7:10-13) af den sindssyge tankegang i 'dræb eller bliv dræbt'. Derfor er Sønnens sind blevet en slagmark, hvor hver enkelt deltager kun kan overleve ved at udslette de andre, som er et udtryk for egoets grundtanke om *den ene eller den anden*. Nu er krig ikke kun retfærdig og berettiget, men afgørende for overlevelsen, og derfor må Sønnen altid være på vagt for at fjenden ikke skal stjæle det tilbage, han selv i de dybeste gemmer i sit drømmende sind tror han har stjålet fra ham først. Det der afspejles i denne dynamik er egoets 'uhellige trekant' af synd, skyld og frygt: Synden, der er troen på at adskillelsen, magtovertagelsen og Guds død rent faktisk er sket; skylden, som er oplevelsen af selv-hadet, der 'beviser' at det umulige er sket; og frygten, der er 'den sikre viden' om, at straf og hævn er de uundgåelige konsekvenser.

Læseren vil ligeledes huske fra første bind hvordan Sønnen, ved hjælp af fornægtelse (eller fortrængning) 'frelses' fra sin skyld, ved ikke at huske kilden til den i sit eget sind (selv A). Det der bliver tilbage er kun fornemmelsen af at være nødt til at forsvare sig (selv B) imod *uretfærdige eller uberettigede* angreb udefra (selv C), hvilket retfærdiggør hans egne *berettigede* angreb i selvforsvar. Eftersom 'de andre' ganske simpelt er projektioner af Sønnens ubevidste ego (der er altid kun een Søn - hvad enten det er i Himlen eller på jorden), må de tænke og gøre det samme som Sønnen selv. På den måde går hvert eneste tilsyneladende fragment af det tilsyneladende splittede Sønforhold rundt på denne jord i dødelig rædsel for, at den sindssyge fjende - der kan være hvem som helst - skal gøre ved ham, hvad han hemmeligt tror at han selv har gjort ved den anden først.

Prototypen på denne sindssyge, er vores forhold til det mærkelige og projicerede billede af gud. En gud fra hvem vi tror vi har stjålet både livet og magten. Og nu venter vi i rædsel -

ligesom Chicken Little i børneeventyrene - på at det uundgåelige vil ske (verdens katastrofer, verdens undergang m.v.) og på at:

.....Gud bliver utålmodig, splitter verden ad og retter angreb mod Sig Selv. Han har således mistet Sin Forstand, og proklamerer at synden har taget Hans virkelighed fra Ham, og endelig bragt Hans Kærlighed til at bøje sig for hævn. (T-27.VII.7:4-5)

Det er således sikkert, at denne selvopfundne ego-gud en dag vil stjæle det 'liv' tilbage som Sønnen har stjålet fra ham, og indtage sin rette plads i himlen og at Sønnen, hvis liv nu er taget fra ham, vil dø en forsmædelig død. Det er derfor det - set fra egoets perspektiv korrekt - siges i myten om Adam og Eva i 1' Mosebog, at gud opfandt døden som en straf for synd. (1.Mos. 3.14-19)

Herigennem bliver denne mærkværdige tro prototypen på alle specielle forhold - fordi alle forhold er en afspejling af det ene forhold - og den er kernen i de fem kaoslove, der beskriver egoets virkeligt sindssyge tankesystem. Sindssygen kulminerer i de følgende uddrag fra tredje, fjerde og femte kaoslov, som vil være bekendte for alle der har læst *Alle Er Kaldede*:

Og nu er konflikt gjort uundgåelig, og afskåret fra Guds hjælp. Nu må frelse forblive umulig, fordi frelseren er blevet fjenden.

Der kan ingen befrielse være og ingen udvej. Soning bliver således en myte, og hævn, ikke tilgivelse, er Guds Vilje. Set fra hvor alt dette starter, er der ingen hjælp i syne som kan lykkes. Kun tilintetgørelse kan være resultatet.

Egoet værdsætter kun det det tager. Dette fører til den fjerde kaoslov, som, hvis de andre accepteres, nødvendigvis må være sand. Denne illusoriske lov er troen på, at du har det du har taget. Ved den bliver en andens tab din gevinst, og således er den ikke i stand til at erkende, at du aldrig kan tage noget væk, undtagen fra dig selv. Men alle de andre love må føre til denne. For fjender giver ikke villigt til hinanden, og de vil ikke søge at dele de ting de værdsætter. Og det dine fjender vil holde borte fra dig, må være værd at have, fordi de holder det skjult for dit blik.

Alle vanviddets mekanismer viser sig her: "Fjenden", som er gjort stærk ved at holde den værdifulde arv som skulle være din, skjult; dine holdninger og angreb, som er

berettigede på grund af det der holdes skjult; og de uundgåelige tab fjenden må lide, for at du kan frelse dig selv. Således betyder de skyldige deres “uskyld”. Var de ikke tvunget til dette rædsomme angreb af fjendens samvittighedsløse opførsel, ville de kun reagere med venlighed. Men i en grusom verden kan de venlige ikke overleve, så de må enten tage eller blive taget fra.

Det der stjæles og forsvares, så det ikke skal blive stjålet tilbage, er vores ‘specielheds uvurderlige perle’; vores individualitets tilsyneladende medfødte eneståendehed og specielhed, der adskiller os og gør os forskellig fra alt andet, og derfor mere speciel end noget andet levende i verden. Det er det vi tror vores broder har stjålet fra os, ligesom vi tror vi først stjal det fra ham. Derfor må vi absolut finde skjulestedet hvor denne specielheds-perle befinder sig, nemlig i vores broders krop, hvorfra vi må vriste den i retfærdig vrede, og berettiget mord:

Og nu “forstår” du grunden til at du ikke fandt det. For det blev taget fra dig af denne fjende, og skjult hvor du ikke ville tænke på at lede. Han skjulte det i sin krop, og gjorde den til et dække over sin skyld, til skjulestedet for det som tilhører dig. Nu må hans krop tilintetgøres og ofres, så du kan få det der tilhører dig. Hans forræderi kræver hans død, så du kan leve. Og du angriber kun i selvforsvar. (T-23.II.7:5-8:4; 9:1-10:4; 11:4-9).

Her vender vi tilbage til den oprindelige forudsætning, som vi begyndte med: Troen på at adskillelsen og forskelle er virkelige, for nu kan vi forstå hvorfor en Jesus der opfattes som anderledes end os, nødvendigvis må opfattes som fjenden, der har det vi ikke har. Ifølge kristendommen er han den eneste Søn af Gud, der er uskyldig og hellig og elsket af Sin Fader. Og eftersom vi må være anderledes - det ‘beviser’ vores individualiteter for os - mangler vi det han har, ifølge egoets ‘uforanderlige’ love om kaos. Derfor konkluderer vores sindssyge egoer, at den kærlighed og uskyld Jesus har, har han først stjålet fra os. Derfor er det berettiget at vi hader ham for hans brøde imod os, og det er retfærdigt at vi dræber ham for at få det tilbage som retteligt er vores. Det er meningen i passagerne i ‘Hindringerne for Fred’ i Tekstbogens kapitel 19, der også forklarer de kristne kirkers sindssyge og mærkelige teologi,

og de forskellige katolske kirkers kannibalistiske, eucharistiske teologier, som læseren vil huske fra gennemgangen i kapitel syv i *Alle Er Kaldede*. Jeg vil kort citere passagerne her igen:

Jeg er blevet budt velkommen i nådens tilstand, hvilket betyder at du endelig har tilgivet mig. For jeg blev symbolet på din synd, og derfor var jeg nødt til at dø i stedet for dig. For egoet betyder synd død, og derfor opnås soning igennem mord. Frelse ses som en måde hvorpå Guds Søn blev dræbt i stedet for dig. Men ville jeg tilbyde dig min krop, dig, som jeg elsker, når jeg *kender* dens lidenhed? Eller ville jeg lære dig, at kroppe ikke kan holde os adskilt? Min var ikke af større værdi end din; ikke et bedre middel til kommunikation af frelse, men ikke dens Kilde. Ingen kan dø for nogen anden, og døden soner ikke synd. (T-19.IV-A.17:1-8)

Men i egoets teologi *soner* døden faktisk for skylden, eftersom det er den eneste retfærdige og fortjente straf for den skyld den anden har pådraget sig ved at stjæle vores liv. Det er derfor tydeligt, at det ikke var de kristne kirker der opfandt disse besynderlige doktriner. De er blot en specifik form af det egotankesystemet har været helt fra begyndelsen.

Jesus fortsætter med det samme tema i den følgende 'hindring', hvor han indtrængende beder sine brødre om at genoverveje deres syn på ham, og derfor deres syn på sig selv:

Lad mig være symbolet på skyldens ophør for dig, og se på din broder som du ville se på mig. Tilgiv mig alle de synder du tror Guds Søn har begået. Og i lyset af din tilgivelse vil han huske hvem han er, og glemme det der aldrig var. Jeg beder om din tilgivelse, for hvis du er skyldig, må også jeg være det. Men hvis jeg sejrede over skylden og overvandt verden, var du med mig. Vil du i mig se symbolet på skyld eller på ophør af skyld, og huske, at det jeg betyder for dig ser du i dig selv?.....

Tilgiv mig dine illusioner, og befri mig for straf for det jeg ikke har gjort. Du vil lære den frihed jeg underviste i at kende, ved at undervise din broder i frihed, og således befri mig. Jeg er i dit hellige forhold, men du vil spærre mig inde bag de hindringer du rejser imod friheden, og spærre min vej til dig. (T-19.IV-B.6; 8:1-3)

Vi kan her se, at troen på at Jesus er anderledes end os selv, bliver til et tve-ægget sværd. Selvom det er yderst nyttigt og endda nødvendigt på de nederste trin af stigen, vil det at *blive ved med* at tro på ham *kun* som en ældre broder i sidste instans forstærke selve specielhedens tankesystem, som er det Jesus forsøger at hjælpe os med at ophæve. Denne fejltagelse er en uundgåelig følge af ikke at forstå, at det dualistiske sprog i *Et Kursus i Mirakler* - der f.eks. omfatter Jesus - ikke skal forstås bogstaveligt. Jesus fremstiller det i denne dualistiske form for at hjælpe sine studerende til at begynde rejsen op ad ydmyghedens stige.

På den anden side er det af afgørende vigtighed, at de kursusstuderende ikke smider den dualistiske baby ud sammen med det ikke-dualistiske badevand. :-)))))))))) Studerende bør være ydmyge og tage Jesu hånd *fordi* de befinder sig på stigens nederste trin. Det er først nær ved toppen de studerende virkeligt kan vide, at han er en illusion, ligesom de selv. Som et af Helens digte 'En broders Bøn' konkluderer:

The flicker of an instant stands between
Us and complete salvation. Need we do
More than God asks? The face of Christ is seen
And then unseen forever. Sorrow too
Has disappeared, and I along with you.

(*The Gifts of God*, p. 63)

En brøkdæl af et øjeblik står imellem
Os og fuldstændig frelse. Behøver vi at gøre
Mere end Gud beder os om? Kristi Ansigt bliver set
Og ses så aldrig mere. Også sorgen
Er forsvundet, og Jeg, sammen med dig.

Men indtil dette velsignede øjeblik kommer, må den ikke-dualistiske sandhed i Jesu budskab komme i den form hans studerende kan forstå uden frygt. Det følgende er hvad han siger i begyndelsen af tekstbogen om at anvende magi i form af medicinsk behandling:

Soningens værdi ligger ikke i den måde den kommer til udtryk på. Faktisk vil den, hvis den anvendes sandt, uundgåeligt komme til udtryk på en hvilken som helst måde, som er til størst hjælp for modtageren. Det betyder, at et mirakel, for at opnå sin fulde virkning, må udtrykkes på et sprog modtageren kan forstå uden frygt. Det betyder ikke nødvendigvis at dette er det højeste kommunikationsplan han magter. Men det betyder, at det er det højeste kommunikationsplan han magter *nu*. Hele miraklets mål er at hæve kommunikationsniveauet, ikke at sænke det ved at forøge frygt. (T-2.IV.5)

Jesu kursus bliver på den måde selv det fuldkomne eksempel på de principper han underviser i: Hans ord er ikke 'det højeste kommunikationsplan' hans studerende magter at forstå, men helt sikkert det højeste plan de kan magte i deres frygtsomme tilstand lige nu.

De næste afsnit går mere i detaljer med problemet omkring udviklingen af forholdet til Jesus, der kan være et tveægget sværd, hvis han opfattes og opleves som værende til stede i sindet på en dualistisk måde.

Jesus som et Tve-ægget Sværd

Hvis man er nybegynder som studerende af *Et Kursus i Mirakler*, vil man ganske givet være forbavset over spørgsmålet: Kan det være forkert at bede Jesus om hjælp? Og er det ikke en af de ting han insisterer på i sit Kursus, at vi går til ham (eller Helligånden) for at få hjælp, uanset størrelsen af vores tilsyneladende problemer? En studerende der er inde i historien om nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* ville endog kunne fortsætte med at spørge, om ikke det præcist var det Helen Schucman gjorde, da hun bad Jesus om meget specifikke råd om snart sagt alt, inklusive hvor hun skulle købe forskellige konkrete ting, hvilket gadehjørne hun skulle stå på og vente på en taxa etc.

Svaret på disse spørgsmål er naturligvis 'jo'. Jesus siger faktisk, at det skal vi, og Helen bad faktisk om hans hjælp til alle mulige ting. Men - som vi har set - taler Jesus til sine studerende på et dualistisk plan for at møde os der hvor vi er, i den hensigt at føre os op ad stigens trin til en voksende bevidsthed om vores forhold til ham. Denne proces er beskrevet i min bog:

Historien bag Et Kursus i Mirakler, (Kbh. SPinx 2003) og det er fra den beskrivelse jeg især henter det følgende.

En af de ting jeg berettede her var, at Helen bad Jesus om konkret hjælp som et forsvar imod at anerkende og acceptere sit dybere forhold til ham. Hun lod de konkrete og dualistiske spørgsmål definere deres forhold, og kamuflere den ikke konkrete kærlighed, der i virkeligheden var det der gav deres livslange forhold mening, og faktisk også var centrum i hendes liv. Dette problem med at spørge Jesus nåede sit højdepunkt i Helens sidste år, som også var den periode hvor hun og jeg var meget tæt knyttede til hinanden, og diskuterede dette emne mange, mange gange. Som det så ofte skete stimulerede vores samtaler Helen til at nedskrive budskaber fra Jesus. En af vores diskussioner om at modtage specifik vejledning fra Jesus, resulterede i at Helen modtog følgende budskab (et af dem Helen, Bill og jeg i de år omtalte som 'specielle budskaber') tidligt på efteråret i 1975, efter at *Et Kursus i Mirakler* var blevet spredt blandt ca. 300 mennesker i en foto-kopi-udgave af hele manuskriptet.

Budskabet var en bøn fra Jesus til Helen om, at hun holdt op med at bede ham om hjælp til konkrete ting, og gik videre til at acceptere ham og hans kærlighed til hende. Det var begyndelsen til en mere dybtgående undervisning i den virkelige betydning af bøn og at bede om hjælp. Her kommer dette første budskab, der er dateret den 5. oktober 1975. Det begynder med det berømte citat fra Mathæus 19.26, men meningen med citatet ændres fra den bibelske understregning af at Gud involverer sig i ydre ting til Kursets fokus på, at sindet vælger Hans Kærlighed:

For Gud er alle ting mulige, men du må kun bede Ham Selv om Hans svar.

Det tror du måske du gør, men vær sikker på, at hvis du gjorde det, ville du være rolig nu, og fuldstændigt uden frygt for noget som helst. Forsøg ikke at gætte Hans Vilje for dig. Antag ikke at du har ret fordi et svar *synes* at komme fra Ham. Vær sikker på at du spørger, og vær så stille, og lad Ham tale. Der er intet problem Han ikke kan løse, for det er aldrig Ham Der holder nogle spørgsmål væk, for at de skal besvares af nogle andre. Du kan ikke dele verden med Ham, og gøre halvdelen af den til Hans, og halvdelen af den til din. Sandheden indgår ingen kompromisser. At holde lidt adskilt, er at holde det hele adskilt. Dit liv, fuldstændigt og helt, tilhører Gud, eller intet af det er Hans. Der er ingen tanke i hele verden, der forekommer frygteligere.

Men det er kun når denne tanke kommer til syne i fuldkommen klarhed, at der er håb i fred, og sikkerhed for sindet, der så længe har været holdt i mørke og været fordrejet for at undgå lyset. Dette *er* lyset. Træd tilbage, og ophold dig ikke ved de former der synes at holde dig bundet. Du..... vil få hvad end du behøver. Gud svigter ikke. Men læg ikke nogen begrænsninger på det du vil give Ham for at få det løst. *For Han kan ikke tilbyde tusind svar, når der kun er eet. Modtag det eene af Ham, og ikke eet spørgsmål vil der blive tilbage at stille.*

Glem ikke, at hvis du prøver på at løse et problem, har du bedømt det for dig selv, og sådan har du svigtet din sande rolle. (Historien bag Et Kursus i Mirakler p.425)

Den læser der er bekendt med *Bønnens Lovsang* vil genkende disse tanker, som også dukker op på de første sider af dette lille skrift, og som vi kommer tilbage til senere i dette kapitel. Det er tilstrækkeligt lige her at nævne den vigtige ide, at Guds virkelige svar er eet: Den ikke-specifikke erindring om Hans Kærlighed. Selve det at fokusere på mange svar - de konkrete svar på konkrete behov, krav og problemer - kommer til at udgøre et forsvar imod oplevelsen af Hans Kærlighed. Denne erkendelse udvikles først efterhånden som den studerende kravler op ad bønnens stige. Nu vender vi tilbage til budskabet fra 1975:

Husk du behøver intet, men du har et uendeligt lager af kærlige gaver at give. Men lær kun dig selv denne lektion. Din broder vil ikke lære den af dine ord eller af de domme du har lagt på ham. Du behøver end ikke sige et ord til ham. Du kan ikke spørge: "Hvad skal jeg sige til ham?" og høre Guds svar. Bed hellere i stedet: "Hjælp mig til at se denne broder igennem sandhedens øjne, og ikke igennem at dømme", og Guds og alle Hans engles hjælp vil svare. For kun her hviler vi. *Vi bortkaster vore små domme og vore ubetydelige ord; vore små problemer og vore falske bekymringer.* Vi har prøvet på at blive herre over vor egen skæbne, og troede det var der freden lå. At være fri og at dømme er umuligt. Men ved din side er der Een Der kender vejen. Træd tilbage for Ham, og lad Ham føre dig til hvilen og stilheden i Guds Ord. (Hist p 426, min kursivering)

I de sidste to paragraffer i dette budskab ser vi Jesus stærkt opfordre Helen til ikke at fokusere på de dualistiske svar på specifikke forespørgsler om vejledning eller information, men

hellere træde tilbage fra de små bekymringer, der forstyrrer oplevelsen af Hans Kærlighed. Han siger det allerede i Introduktionen til tekstbogen, helt i starten:

Kursets mål er ikke at lære dig kærlighedens mening, for den kan ikke læres. Dets mål er derimod at fjerne blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. (T-in.1:6-7)

Det er altså selve forventningen om specifikke svar på dualistiske bekymringer, og anvendelsen af Jesus til dette formål, der i sidste ende vil sikre at den studerende aldrig passerer de indledende trin i Kursets livslange proces med at opgive egoets tankesystem igennem tilgivelse. Og formålet med Kurset er at få os til at vende os til Jesus efter hjælp til at fjerne forstyrrelserne, ikke for at få konkrete svar på konkrete spørgsmål og problemer (som vi slet ikke har, men har 'opfundet') - 'vore små domme og småtskårne ord; vores småbitte problemer og falske bekymringer'. Men før vi kan lære om Jesu sande rolle i denne tilgivelsesproces - som er hovedemnet i det næste kapitel - er vi nødt til først at lære noget mere om egoets taktik til at give ham en falsk rolle i stedet for hans egen.

Pointen her er, at egoet overtager den oplevelse af at få hjælp vi har ved begyndelsen af stigen - der opleves som hjælp af en meget personlig Jesus, med en bestemt personlighed, der taler til os, og helt konkret vejleder os i vores liv - og udnytter den til sine egne formål. For i egoets ondsindede og yderst snedige hænder, kommer denne oplevelse af Jesus nu til at fungere som en blokering og forstyrrelse for erkendelsen af hvad han faktisk er: Symbolet i vores adskilte sind på den abstrakte og universelle Kristuskærlighed, som også er vores egen virkelighed. Hvis vi så holder fast ved egofortolkningen af ham, bremses vi i at lære at forstå, at Jesus er et kærligt symbol i vores drøm om skyld og had; at han er det symbol der skal minde os om Hvem vi er i virkeligheden. Men den personlige kærlighed vi føler fra Jesus på de første trin af stigen, der ofte udtrykkes i specifikke former i den dualistiske oplevelsesverden, kan - hvis vi vælger at lade os lede fuldstændigt uden indblanding og kontrol - blive det redskab hvorved vi vokser henimod forening med ham, dertil hvor vi - han og os allesammen - virkeligt er, i Kristi Eenhed og Kærlighed.

Vi fortsætter nu med Jesu budskaber til Helen, der kan hjælpe os til bedre at forstå hvordan vi erstatter oplevelsen af hans sande nærvær og kærlighed i vores sind med den dualistiske

specielhed. Dette sande nærvær er det virkelige ikke-dualistiske svar på vores bønner om hjælp.

På et tidspunkt i 1977 diskuterede Helen og jeg problemet med at bede om hjælp til specifikke problemer atter en gang, og Jesu personlige reaktion på Helen førte ret hurtigt herefter til en mere generel diskussion om emnet, som så førte til dikteringen af *Bønnens Lovsang*. Efter vores diskussion om det at bede Jesus om konkret hjælp for andre, kom Jesus med et svar der understregede betydningen af ikke at se forskelle imellem mennesker, men hellere fokusere på den sande eenhed, som alene er bøn, og som er den samme for dig og for alle andre. Der er ingen forskel. Hvis kun du modtog svarene for en anden, ville der være en forskel.

Herefter fortsatte Jesus med en forudsigelse om sin diktering af det der senere ville blive til tillægget:

Du har ikke gjort noget forkert i fortiden med hensyn til den måde du har bedt og spurgt på, men nu er du parat til at tage et skridt fremad.....

At bede er vejen til Gud, fordi det tilbyder dig Hans Vilje sådan som Han ønsker du skal 'høre' den. Vi vil få en række lektioner (Tillægget) om at bede, for du har ikke forstået det. Men tro ikke derfor, at du har taget fejl i dine forsøg. Du har gjort det godt, og vil gøre det bedre.

Det der kommer så tydeligt frem i disse uddrag er det Jesus senere i *Bønnens Lovsang* vil omtale som 'bønnens stige' (BL-1.II), den *proces* alle studerende må gennemleve på deres rejse igennem den verden af dualitet de har lavet, tilbage til den ikke-dualistiske verden de tror de har forladt for evigt. Her ser vi betydningen af at begynde med oplevelsen af en dualistisk Jesus, der opfylder ens behov, og besvarer ens spørgsmål - 'du har ikke gjort noget forkert i fortiden med hensyn til den måde du har bedt og spurgt på' og 'du har gjort det godt'. Men en studerende må ikke lade det blive ved det, men må være forberedt på at lade sig føre højere op ad stigen - 'du er nu parat til at tage et skridt fremad', 'Vi vil modtage en række lektioner om det at bede, fordi du ikke har forstået det' og 'du.....vil gøre det bedre'. Denne stige fører videre end til den indledende oplevelse af at Gud er nærværende i den dualistiske drøm, til den voksende erkendelse af, at det er han ikke. For nu at pointere dette vigtige punkt en gang til, bør de studerende ikke antage spejlingerne af eller symbolerne på sandheden for

selve sandheden. Og dette punkt bliver herefter fokus i Jesu budskab til Helen og til alle studerende af *Et Kursus i Mirakler*. Emnet her er, at det at stille *specifikke* spørgsmål uvægerligt lægger begrænsninger på Gud:

Ethvert specifikt spørgsmål involverer et meget stort antal antagelser, der uundgåeligt vil begrænse svaret. Et specifikt spørgsmål er faktisk en beslutning om den form for svar der er acceptabel. Formålet med ord er at begrænse, og igennem begrænsningen at gøre et kæmpe erfaringsområde mere overskueligt. Men det betyder overskueligt for *dig*. Det påhviler ikke dig at svare. Enhver begrænsning du giver dem forstyrrer det at høre. (Hist p 515) (I den første version af oversættelsen er valgt ordet 'håndterligt' men det forekommer mig, at 'overskueligt' er bedre)

Læseren kan muligvis huske det følgende citat fra lærerhåndbogen:

Gud forstår ikke ord, for de blev lavet af sind i adskillelsen, for at de kunne fastholde sig selv i illusionen om adskillelse. (H-21.1:7)

Pointen om at kunne overskue et 'kæmpe erfaringsområde' er vigtig, fordi den sætter stærk fokus på Helens skjulte formål med at blive ved med at bede om råd om specifikke problemer ('formålet med ord'), som er at begrænse (overskueliggøre) Jesus og oplevelsen af hans kærlighed. Vi vil komme tilbage til dette fænomen senere.

Budskabet fortsætter:

For mange aspekter af livet i denne verden er dette (at gøre overskueligt) nødvendigt. Men ikke for bøn. Gud benytter ikke ord, og svarer ikke med ord. Han kan kun 'tale til' Kristus i dig, som oversætter Hans Svar til det 'sprog' du nu kan forstå og acceptere.

Den samme pointe blev understreget i budskabet fra 5 oktober 1975, som blev refereret tidligere, og jeg gentager det i korthed her:

Træd tilbage, og ophold dig ikke ved de former der synes at holde dig bundet. Du..... vil få hvad end du behøver. Gud svigter ikke. Men læg ikke nogen begrænsninger på det du vil give Ham for at få det løst. *For Han kan ikke tilbyde tusind svar, når der kun er eet. Modtag det eene af Ham, og ikke eet spørgsmål vil der blive tilbage at stille.*

For bedre at kunne forstå denne yderst vigtige pointe kan vi igen vende tilbage til spørgsmålet om Guds Kærligheds abstrakte og formløse natur, som alene er virkelig, og en virkelighed vi deler med Guds Søn. Som det siges i Kurset: 'Sindets naturlige tilstand er fuldstændig abstrakt.' (A-dI-161.2:1). Denne Kristusvirkelighed er dog hinsides vores begrænsede og adskilte egoselv, som vi giver et navn, en historie og en forventet fremtid. Derfor er det umuligt for os at *kende* Gud i denne verden ('to know God in this world' kan også oversættes ved at '*vide* Gud i denne verden', en afgørende forskel, idet vi ikke kan identificere os med nogen vi kun kender som en personlighed der er forskellig fra os selv, men godt kan identificere os med en vi 'ved' er os selv, et vigtigt punkt i egoets adskillellespsykolgi O.A.) for, som Jesus forklarer i Kurset, denne verden i almindelighed, og kroppe og hjerner i særdeleshed, blev lavet for at opfylde egoets formål, som er at holde al viden om Gud, Kristus og Deres eenhed væk fra vores sind ('Sådan blev de specielle ting lavet.' A-dI.161.3;1). Når vi påkalder Guds Kærlighed, og vender os til ham som vores Selv, er vi i stand til, om så blot for et øjeblik, at transcendere vores egoidentifikation. I det hellige øjeblik, som transcenderer både tiden og hele egotankesystemet, husker vi vores virkelighed og Identitet som Guds Søn. Så bliver vi denne Identitet, abstrakt og formløs som vores Skaber. Kærligheden har forenet sig med Sig Selv, og den Kærlighed er Een.

Den del af vores sind, der vælger at vende tilbage til det 'sted' vi aldrig virkeligt har forladt, er det 'sted' hvor Gud 'taler' til os. Men når vores sind så vender tilbage til troen på adskillelsen (og/eller til *oplevelsen* af adskillelsen, måske uden at tro så stærkt på adskillelsen mere) og vi atter oplever os selv som et personligt selv i forhold til Skaberen - i modsætning til at være *eet med* Ham - transmitteres 'Guds tale' igennem vores adskilte sind, og kommer ud som ord, som vores sind, og derfor hjerne, *kan* forstå. Det er således *vores eget* adskilte sind der strukturerer det ustrukturerede, former det formløse og begrænser det ubegrænsede. Det er ikke Gud, fordi Han ikke kender til struktur, form og begrænsning. Hans Kærlighed, der ganske enkelt er, giver indholdet; vores sind giver formen, eller ordene. Til at tydeliggøre

denne meget vigtige ide kan vi benytte billedet af et glas vand. I dette eksempel kan vi tænke os vandet som abstrakt og formløst, så det har åndens egenskaber. På den måde kan vandet her symbolisere Selvets ikke-specifikke eenhed, kærlighed eet med Kærligheden, og glasset kan symbolisere det adskilte og specifikke sind. Når glasset fyldes med vand former det den 'formløse' væske. Og hvis glasset ydermere sættes i en fryser og vandet fryser til is og stivner, antager vandet en solid form - glassets cylindriske form. På den måde har glasset bestemt den form vandet har antaget, og har således hindret vandets frie bevægelse. På samme måde formes og indeholdes Guds Kærlighed af det splittede sind, som begrænser mængden af kærlighed til det Sønnens frygt kan tolerere.

I det hellige øjeblik vælger vores sind at blive eet med Guds Kærlighed, der er en tilstand vores egoer ikke tillader os at blive i ret længe, fordi den betyder enden for egoet. Som Kurset forklarer:

Sommetider kan en Guds lærer have en kort oplevelse af direkte forening med Gud. I denne verden er det næsten umuligt at den varer ved..... Alle verdslige tilstande må nødvendigvis være illusoriske. Hvis Gud blev nået direkte i vedvarende bevidsthed, ville kroppen ikke blive opretholdt længe. (H-26.3:1-2, 7-8)

Som det kan ses vender sindet tilbage til sin egoidentifikation, men det bringer Guds Kærlighed med sig. Men i samme grad der forbliver frygt tilbage i sindet også, vil kroppens ord tilsløre og fordreje kærlighedens renhed, og begrænse dens frie udtryk og udstrækning. Jo mindre frygt jo mere transparente er ordene, der så kun kommer til at tjene som udtryk for kærligheden i en form der kan modtages uden frygt. Kurset taler om Helligåndens formål (indhold) med forhold (formen) i verden, og anvender hertil analogien af et billede af rent lys i en ramme:

(Helligåndens billede af lys) er indrammet for at fremstå med fuldkommen klarhed.....Det... er let indrammet, for tid kan ikke indeholde evigheden.....

Billedet af lys, i en klar og umiskendelig kontrast (til egoets mørke billede), transformeres til det som ligger hinsides billedet. Når du ser på dette, erkender du at det ikke er et billede, men virkelighed. Dette er ikke en symbolsk repræsentation af et tankesystem,

men Tanken selv. Det det repræsenterer er der. Rammen svinder langsomt bort, og Gud dukker frem i din erindring, og tilbyder dig alt det skabte i bytte for dit lille billede, som er helt uden værdi og fuldstændigt berøvet enhver mening. (T-17.IV.13:3; 14:1; 15)

Det er altså ikke rammen der er vigtig, men det billede af lys den omkranser. Ligeledes er det ikke vores ord der er betydningsfulde, men det indhold af kærlighed de udtrykker. Derfor er det i virkeligheden ikke personen Jesus vi søger og længes efter, men den kærlighed han udtrykker, eller endnu mere præcist, søger vi efter kristuskærligheden i os selv, som han reflekterer tilbage til os. Efterhånden som mere og mere kærlighed lyser igennem vores sind, omdannes den specifikke ramme der er Jesus eller Helligånden til Guds abstrakte og formløse lys, ligesom vi selv gør som adskilte individer. 'Rammen svinder blidt bort, og Gud fremstår i din erindring'.

Helligånden er *Et Kursus i Miraklers* symbol på dette valg i vores sind. Han omtales på en dualistisk måde som en person, fordi det er den eneste måde vi kan forholde os til den korrektion i sindet, der ikke er vores egoselv. Som sagt er det af yderste vigtighed at den kursusstuderende forstår, at selvom Helligåndens rolle i *Et Kursus i Mirakler* er absolut afgørende, er Han alligevel et symbol og ikke virkelighed. Jesus forklarer det på denne måde næsten i slutningen af Kurset, men nogle linier der også er citeret i *Alle Er Kaldede*:

Hans Stemme (Helligåndens) er Stemmen for Gud, og den har derfor taget form. Denne form er ikke det Han er i virkeligheden, som alene Gud kender sammen med Kristus, Hans virkelige Søn, Som er en del af Ham..... For i stedet for den ('dødens tynde melodi'), høres hymnen til Gud for en kort stund. Og så er Stemmen væk, for ikke længere at tage form, men for at vende tilbage til Guds evige Formløshed. (B-6.1:4-5; 5:7-8)

Derfor må Helligåndens funktion som symbol på sandheden i vores sind ikke forveksles med den himmelske kærligheds ikke-dualistiske virkelighed. Denne skelnen er vital som en hjælp til studerende, der ellers kunne føle sig fristet til at gøre Helligånden bogstaveligt virkelig, og derfor hans 'ord' og 'handling' ligeså. Dette emne vil jeg komme tilbage til senere.

Men for os i den vestlige verden er Jesus det største symbol på Guds Kærlighed, og sådan var det bestemt også for Helen:

Navnet Jesus Kristus som sådan er kun et symbol. Men det står for kærlighed der ikke er af denne verden. Det bliver til det lysende symbol på Guds Ord, så nær ved det det står for, at den korte afstand imellem de to forsvinder, i det øjeblik Navnet huskes.
(H-23.4:1-2, 4)

Jesus, og de specifikke måder vi oplever ham på hver især, er glasset der som rammen kan lade os opleve Guds Kærlighed i en form vi kan udvikle os til at tage imod. Formen er *ikke* Guds Kærlighed, men den vil i sidste instans blandes sammen med denne Kærlighed, som vi alle vil gøre en dag igen.

Jeg vil nu vende tilbage til det specielle budskab til Helen, hvor det siges, at Guds Kærlighed, der er den eneste løsning på alle vore problemer og bekymringer, og det eneste svar på alle vores spørgsmål, er hinsides alle ord eller tanker. Læseren kan måske huske at jeg i kapitel to citerede følgende vigtige linie fra arbejdsbogen: 'Vi siger "Gud er", og så hører vi op med at tale, for i den viden er ord meningsløse.' (A-dI.169.5:4). Men denne kærlighed spejler sig selv til os i en form vi kan modtage, en form vi som sagt laver selv. I billedsprog forklares processen for Helen i budskabet som at 'Kristus.... oversætter Hans (Guds) Svar'. I *Et Kursus i Mirakler* tillægges denne oversætterfunktion sædvanligvis Helligånden. Det fremstilles metaforisk for at korrespondere med det der er vores oplevelse, ikke fordi det er virkeligt.

Vores forståelse kan også få hjælp af en anden nyttig analogi i form af solopgange og solnedgange, som jeg kort omtalte i *Alle Er Kaldede*. Vi iagttager alle som en person, at solen tilsyneladende står op og går ned hver dag. Faktisk beretter mange mennesker om dybtgående åndelige eller æstetiske oplevelser omkring dette fænomen. Men næsten alle har vi lært, at det ikke er solen der står op og går ned, men jordens rotation om sin akse, der forårsager solens 'op- og nedstigninger', samtidigt med at jordens rotation omkring solen fører til ændringerne i årstiderne. Således er det der *ser ud* som solens bevægelser i virkeligheden illusioner, der modsiger *virkelighedens* relativt faste position.

I antikkens verden troede man at jorden var centrum i kosmos; en tro der blev 'verificeret' af den græske matematiker Ptolemæus fra det andet århundrede, der med sin astronomiske teori

(der siden flyttede med over i teologien) forklarede, at solen drejede rundt om jorden. Tydeligvis lå menneskernes uoplyste '*erfaring*' til grund for det der blev set som den objektive og empiriske sandhed. Først i det 16. århundrede blev fejltagelsen korrigeret, da den polske astronom Kopernikus indså, at erfaringen løj, og at den astronomiske sandhed derimod var, at jorden og de andre planeter drejede sig rundt om solen. Ca. et århundrede senere blev den store italienske renaissance videnskabsmand Galileo anklaget af inkquisitionen, og dømt for at stadfæste den kopernikanske astronomi i forhold til den 'teologisk korrekte' ptolemæiske udlægning. Illusionen om erfaring havde atter fremmet en illusorisk teologi, der blev sat i højsædet frem for sund fornuft og sandhed.

På lignende måde ser vi, at studerendes oplevelse af at Jesus eller Helligånden *gør* ting for dem, eller siger ting *til* dem, er den illusion der gør den virkelighed til løgn, at *de selv*, de studerende, er den sande kilde til deres liv, og det middel der muliggør det de hører. Det er afgørende at studerende af *Et Kursus i Mirakler* forstår, at det er dem selv der vælger at fjerne sig fra kærligheden og lyset i deres sind, der omtales som Helligånden eller Jesus. Det er således også dem selv der må vælge at vende tilbage til denne *varige* kilde til lys. Sindets bevægelser - vandringen bort fra kærligheden og tilbage til den - er *deres eget* ansvar, ikke Jesu. I sidste instans er det deres egen drøm de vågner op af, og det er kun deres egen beslutning om at vågne der standser drømmen. I det næste afsnit vil vi komme ind på den faktiske rolle Jesus spiller i opvågningen.

Det vil sige, at alle vore specifikke spørgsmål og behov opstår af den dualistiske tilstand, og har deres oprindelse i valget af at vi har fjernet os fra den ikke-dualistiske Kilde i sindet. Det er grunden til at Kurset lærer os, at alle spørgsmål er af egoet (T-27.IV; B-in.3-4; B-2.2). Og derfor kan disse spørgsmål kun besvares sandt ved at vi vender tilbage til vort sinds beslutning om at adskille os, og så vælger for Gud i stedet for imod Ham. At fokusere på specifikke behov eller spørgsmål bliver således en forstærkning af det egoet vil have os til at tro: At vi *de facto* har forladt Gud for at slå os ned i en dualistisk verden af adskillelse og forskelle. Et svar der kommer fra et sted udenfor vores sind og selv, som er den måde vi normalt oplever Jesus på, fortsætter så illusionen om adskillelsen.

Derfor opfordrede Jesus i sit budskab til Helen sin skriver til at vende tilbage til Guds Kærlighed for at få svar, på samme måde som han opfordrer studerende af *Et Kursus i Mirakler* i den meget smukke lektion: 'Jeg påkalder Guds Navn, og mit eget.' Igen ser vi, at

Jesus beder sine studerende om at forkaste illusionen om dualitet ('verdens.....') og i stedet vende tilbage til Guds Navn, det store symbol på vores ikke-dualistiske Selv:

Tro ikke Han (Gud) hører de små bønner fra dem, der påkalder Ham med navne på afguder verden værdsætter. De kan ikke nå Ham på den måde. Han kan ikke høre anmodninger om at Han ikke skal være Sig Selv (som er et ikke-dualistisk Selv), eller om at Hans Søn skal modtage et andet navn end Hans.....

Ty til Guds Navn for at få din befrielse, og den gives dig. Ingen anden bøn end denne er nødvendig, for den indeholder dem alle i sig. *Ord er meningsløse, og al bøn unødvendig når Guds Søn påkalder sin Faders Navn.....*

Alle små ting er stille. Små lyde er lydløse nu. Jordens små ting er forsvundet. Universet består ikke af andet end Guds Søn, der kalder på sin Fader. Og hans Faders Stemme svarer i hans Faders hellige Navn. I dette evige, stille forhold, hvor kommunikationen helt transcenderer alle ord, og i dybde og højde langt overgår hvad ord på nogen mulig måde kan formidle, er evig fred. I vor Faders Navn vil vi opleve denne fred i dag. Og i Hans Navn skal den gives os. (A-dI.183.7:3-5; 10:1-3; 11; min kursivering)

Vi vil nu fortsætte med konklusionen i Jesu specielle budskab, og knytter an til ideen om, at ord kan tjene enten egoets frygt eller Jesu kærlighed. Som før sagt er det ikke formen der er vigtig - og fremhævelse af den fører altid til arrogance - men det underliggende indhold, der afspejler ydmygheden i et virkeligt forhold til Jesus. 'Guds Stemme', uden form og ord, er virkeligt stille, som vi skal se:

Sommetider vil ord begrænse frygt; sommetider ikke. Det er derfor nogle mennesker hører ord, nogle modtager følelser af en indre overbevisning, og nogle lægger slet ikke mærke til noget. Men Gud har svaret, og Hans Svar vil nå dig når du er rede.

Svar påhviler ikke dig. Enhver begrænsning du pålægger dem forstyrrer det du hører. *Guds Stemme er stille og taler i stilhed. Det betyder at du ikke formulerer spørgsmålet, og at du ikke begrænser svaret* (det betyder, at det er bedst for os ikke at gøre det).

At spørge er en form for bøn. Det er ikke et krav. Det er ikke at betvivle. Det er ikke begrænsning. Det eneste virkelige spørgsmål er om Guds Svar. Dertil er der brug for

ydmyghedens tillid, ikke den falske sikkerheds *arrogance*. Tillid kan ikke ligge i afguder, for det er blot tro på magi. Tillid kræver tro på at Gud forstår, kender svaret og vil svare. Det betyder en tilstand af fred. Det kan du med sikkerhed bede om. Hvis du ikke føler at du har den, er at spørge om du kan få den faktisk det eneste virkelige spørgsmål du kan stille. (Hist p.502; min kursivering)

En anden formulering af den samme ide er den ofte citerede grundsætning for mirakelarbejdere i *Et Kursus i Mirakler* om, at hans eneste funktion er at acceptere Soningen for sig selv. Vi beder ikke, eller kræver. Vi *accepterer* simpelthen den fred og sandhed der allerede er tilstede i os. Således ser vi her klart formuleret noget der vil blive gentaget lidt senere; at vores egentlige bøn bør være om indre fred, og det er den eneste bøn der giver mening.

Det afslutter Jesu specielle budskab til Helen, og efter det fulgte notaterne der retteligere hører til *Bønnens Lovsang*, som vi nu vil tage op.

De to Niveauer i Forholdet til Jesus

Når vi nu skal beskrive vores forhold til Jesus - det illusoriske og det virkelige - og hans rette rolle i Soningen, vil vi igen henvise til '*Historien bag Et Kursus i Mirakler*', og vi begynder med det afsnit der handler om de indledende sider i *Bønnens Lovsang*. Her behandles det altafgørende emne vi tidligere har været inde på - at bede om konkrete ting - og vi begynder med følgende passage fra tillægget:

Bøn er den største gave Gud velsignede Sin Søn med, da Han skabte ham. 2. Den var dengang, hvad den skal blive; den ene stemme Skaberen og det skabte deler; den sang Sønnen synger for sin Fader, Der gengælder Sønnen den tak den tilbyder Ham.
(B-1.in.1:1-2)

Her anvendes begrebet bøn som et synonym for den fuldkomne, ikke-dualistiske, udifferentierede eenhed imellem Gud og Kristus, Skaber og skabning. Det er erindringen om denne eenhed, som *Et Kursus i Mirakler* omtaler som Helligånden. Og mindet om eenheden

blev af Jesus manifesteret for os i drømmen om verden. Symbolet Jesus er ikke Guds Kærlighed, men, som før sagt, fordi vi ikke er parate til at se bort fra frygten for at acceptere den Kærlighed Der skabte os, og som vi er, er det nødvendigt at vi accepterer kærlighed i de former vi kan acceptere nu:

For dig der er i tiden lidt, tager bøn den form der vil passe bedst til dit behov. Du har kun eet. (B-1.in.2:1-2)

Men som vi har set, hvis de studerende først forveksler symbolet med virkeligheden, og tror at det dualistiske symbol er *virkeligt* og gør *virkelige* ting i den dualistiske verden, bliver fristelsen til at bønfalde dette symbol om specielle tjeneste for at opfylde specielle behov meget stærk, hvad der så forstærker troen på at det er virkeligt. Det er denne psykologiske dynamik i at bede Gud om hjælp, der går under navnet bøn i de fleste af verdens religioner, og et af hovedformålene med *Bønnens Lovsang* er at korrigere denne fejlopfattelse af forholdet imellem den åndeligt søgende og Gud (eller Jesus), som også har sneget sig ind i sindet hos studerende af *Et Kursus i Mirakler*. Som Jesus siger videre:

Bøn er en måde at nå Gud på, der tilbydes af Helligånden. Den er ikke blot at spørge eller at bønfalde. Den kan ikke få det ønskede resultat før du erkender, at den ikke beder om noget. Hvordan skulle den ellers kunne tjene sit formål? Det er umuligt at bede om afguder, og håbe at nå Gud. Sand bøn må undgå den fælde det er at bede om noget. Bed hellere om at modtage det der allerede er givet; om at acceptere det der allerede er der. (BL-1.I.1:1-7)

Og så bør vi endda ikke glemme, at selv en sådan bøn er illusorisk, og at det derfor kan være fristende ikke at huske på, at sandheden allerede er til stede i vores sind, og kun behøver at blive accepteret ved at vi vælger den igen.

Tillægget fortsætter:

Du har fået at vide, at du skal bede Helligånden om løsningen på et hvilket som helst specifikt problem, og at du vil modtage et specifikt svar, hvis det er det du har brug for. Du har også fået at vide, at der kun er eet problem og een løsning. I bøn er dette ikke

selvmodsigende. 4. Der er beslutninger der skal træffes her, og de må træffes, enten de er illusioner eller ikke. Du kan ikke blive bedt om at modtage svar, der ligger over det niveau af behov du kan erkende. Derfor er det ikke formen på spørgsmålet der har betydning, og heller ikke hvordan det stilles. Svarets form vil, hvis det er givet af Gud, passe til dit behov som du ser det. Det er blot en genklang af Hans Stemmes svar. Den virkelige tone er altid en sang af taknemmelighed og Kærlighed. (BL-1.I.2:1-9)

Her finder vi den samme forskel på form og indhold, som vi også mødte i det specielle budskab i forrige kapitel. Men her er det præsenteret i en mere generel form, så vi bedre kan forstå det princip der kan forklare den form *Et Kursus i Mirakler* er kommet i. Med andre ord - og som Jesus også har forklaret før - tilpasses undervisningens form det pågældende afsnits behov. Når Jesus henvender sig til studerende på stigens indledende trin, taler han dualistisk (mange problemer; mange løsninger). Når han henvender sig til studerende der er godt på vej, afspejler hans ord Himlens kompromisløse sandhed (eet problem; een løsning). Således kan vi se, at Jesu ord hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler* og de to tillæg afspejler den ide, at bøn er en *proces*. Slutningen af den sidste paragraf er et billede på slutningen af processen, hvor vi forstår at der kun er eet problem - adskillelsen - og een løsning - accepten af Soningen. Men til andre tider taler Jesus ud fra de tidligere stadier i processen, hvor vi oplever det som om Helligånden løser problemer for os. Men den virkelige løsning ligger altid i det ene Svar der er Guds Kærlighed, der er den 'virkelige lyd' i bønnens lovsang. Som Jesus nu vil forklare os, er det oplevelsen af sangen vi i virkeligheden ønsker - hans kærlighed - ikke de illusoriske former vi kan opleve dens spejlinger i:

Du kan altså ikke bede om genklangen. Det er sangen der er gaven. Sammen med den kommer overtonerne, harmonierne, genklangene, men de er sekundære. I sand bøn hører du kun sangen. Resten føjes blot til. Du har først søgt Himlens Rige, og alt andet er i sandhed blevet givet dig. (BL-1.I.3)

Med fortsættelsen af det tema Jesus anslog i sit specielle budskab til Helen, som vi så på i forrige kapitel, minder han her alle dem der studerer hans kursus om, at det de i virkeligheden ønsker er Guds fred, ikke dens konkrete spejlinger i opfattelsens dualistiske verden. Vort

hjertes ønske er den virkelige kærlighed, ikke de illusoriske manifestationer af egoets tankesystem. Det vi længes efter at huske er Guds Kærligheds vidunderlige sang, ikke de forskellige ekkoer der flyver ind igennem vores frygtsomme sind.

Formålet med at have Jesus i vores liv er således ikke at han skal garantere os svar på specifikke spørgsmål eller opfyldelsen af specifikke behov og anmodninger, men at han skal minde os om det Eeneste Svar på alle disse spørgsmål og bekymringer, der hviler i vores sind, og tålmodigt afventer at vi byder det velkommen. Som Kurset siger: 'Kærligheden venter på velkomst..... og den virkelige verden er blot din velkomst til det som altid var.' (T-13.VII.9:7). Målet er *ikke* tilfredsstillelse af specifikke anmodninger og behov.

Når vi først een gang har genforenet os med Jesu kærlighed, og taget hans hånd, der minder os om Hvem vi er i virkeligheden, forsvinder alle vores bekymringer uundgåeligt. Fordi indholdet i vores problemer er *troen på* adskillelsen fra kærligheden, ligger ophævelsen af dem ganske enkelt i at forene sig med kærligheden igen. Det er meningen med allusionen til det bibelske skriftsted om, at vi først skal søge Himlens Kongerige, så vil alt andet blive givet os (Math. 6.33). Som sagt mener Jesus *ikke*, at vi så får alt det specifikke legetøj egoet kræver for at vi kan blive lykkelige. Vi vil derimod have husket Guds fred og Kærlighed, der er den eneste løsning, og i den Løsning ved vi, at vi allerede har alt hvad vi behøver, fordi vi både *har* og *er* Himmerigets gave.

Bønnens Lovsang fortsætter med, at Jesus bliver endnu mere konkret om vores afhængighed af specifikke ting:

Hemmeligheden ved sand bøn, er at glemme de ting du tror du har brug for. At bede om det specifikke, er næsten det samme som at se på synd, og så tilgive den.
(BL-1.I.4:1-2)

'Sand bøn' er Jesu ord her for de øvre stadier i processen med at bede, som er den virkelige betydning i at forene sig med Guds Kærlighed. Og som vi har set sammenligner han bøn med at bevæge sig op ad en stige. Bøn om konkrete ting eller vejledning om konkrete problemer, foregår på de nederste trin af stigen. Det omtales som 'bøn-ud-af-behov', og bygger altid på 'følelser af svaghed og utilstrækkelighed, og kunne aldrig fremsættes af en Søn af Gud der

ved Hvem han er.' (BL-1.II.2:1). Derfor kan studerende der er usikre på deres identitet, ikke undgå at bede på den måde. (BL-1.II.2:3)

Jesu hensigt her er tydeligvis ikke at få folk til at føle sig skyldige, når de forfalder til disse magiske former for bøn, men mere enkelt at minde dem om hvad de virkeligt ønsker. Man må altid begynde med begyndelsen, og *Et Kursus i Mirakler* ville aldrig foreslå, at de studerende skulle springe over de trin der er nødvendige for at nå fredens sande mål. Det er de trin der kan lade Gud tage det sidste skridt: 'Gud vil Selv tage dette sidste skridt. Nægt ikke at tage de små skridt Han beder dig om at tage til Ham. (A-dI.193.13:6-7)

Men her på de første sider af tillægget om bøn, forsøger Jesus at korrigere de fejltagelser de studerende, og Helen, løb ind i lige i starten af Kursets 'offentlige liv'. Selvom der for Helens vedkommende vedblev at være en del af hendes sind der vidste bedre, og var helt bevidst om den måde hun brugte konkretheden som et forsvar imod Jesus. Han minder folk om, at de fristes til at stille sig tilfredse med de små krummer egoet tilbyder dem, hvor de i stedet kan få den smukke sang i deres Identitet som Kristus. Som han siger i Kurset: 'Her beder Guds Søn ikke om for meget, men om alt for lidt.' (T-26.VII.11:7). Denne pointe tydeliggøres i den næste passage fra tillægget:

Og på samme måde overser du i bøn dine specifikke behov som du ser dem, og overgiver dem i Guds Hånd. Der bliver de til dine gaver til Ham, for de fortæller Ham, at du ikke vil have andre Guder end Ham; ingen anden Kærlighed end Hans. Kan Hans svar være andet end din erindring om Ham? Kan den erstattes af et lille ubetydeligt råd, om et problem der varer et øjeblik? Gud svarer kun for evigheden. Og alligevel er alle små svar indeholdt i det..... Der er intet at bede om, fordi der intet er tilbage at ønske. (BL-1.I.4:3-8; 5:6)

Når vi føler os ubeslutsomme eller usikre på en situation, og ikke ved hvad vi skal gøre, bliver vi opfordret til at hæve vort sinds opmærksomhed op over den slagmark vi tror vi lever på, og hvor vi konstant søger efter og kræver 'et lille ubetydeligt råd, om et problem der varer et øjeblik?'. Når vi på den måde forlader slagmarken, genforener vi os med Jesu eller Helligåndens kærlige tilstedeværelse, og bliver derved mindet om, at det eneste vi ønsker er Guds fred. Fra dette egofri sted i vort sind, hvor der er fred og kærlighed, retter vi så

opmærksomheden imod den situation vi er i. Så er vi atter på slagmarken, men nu husker vi hvad der er vores virkelige mål, og så ved vi med sikkerhed hvad vi skal gøre. Vi har gjort vores del ved at fjerne frygten for foreningen - det der forstyrrer bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse - og Løsningen vil flyde igennem sindet i den form vi har behov for at høre. 'Der er intet at bede om, fordi der intet er tilbage at ønske.'

Der er en meget smuk sammenfatning i en passage i tekstbogen af hvordan man lever i verden og alligevel ved, at man ikke er af verden. Jesus opfordrer sine studerende til at vende tilbage til hans kærlighed i deres sind, til det sted han kalder '..... dette tilflugtssted, hvor du kan være dig selv i fred.' (T-18.VI.14:5). Det er det hvilested, du kan vende tilbage til. Og du vil være mere bevidst om dette rolige centrum i stormen, end om al dens vilde aktivitet. Dette rolige centrum, hvor du intet gør, vil forblive hos dig og give dig hvile midt i al den travle aktivitet du bliver sendt til. For fra dette centrum vil du blive instrueret i hvordan du skal anvende kroppen syndfrit. Det er dette centrum, hvor kroppen er fraværende, der vil fastholde den således i din bevidsthed om den. (T-18.VII.8)

Det er tydeligt, at Jesus har rejst dette spørgsmål for alle sine studerende: Er de små svar du modtager på specifikke spørgsmål det du virkeligt ønsker? Når du i stedet kan få Guds fred og sikkerhed for dine næste skridt i denne illusoriske verden? De små svar er indeholdt i det ene Svar, men ikke vice versa. Vi bringer illusioner til sandheden, ikke sandheden til illusionerne.

Denne lære udgør den række af lektioner Jesus nævner for Helen i sine første budskaber til hende. Han mindede hende om, her i den allersidste del af hendes liv, at huske på hvem hun var, og at det ikke længere var nødvendigt at foregive at hun var noget hun ikke var. Hendes liv som Helen kunne så udtrykke hendes virkelighed som kærlighed. Og Jesu budskab til hende var helt tydeligt bestemt til alle hans studerende.

Vi vil nu gå tilbage til *Bønnens Lovsang*, der hvor Jesus kommer tilbage til folks oplevelser på stigens første trin, og til deres behov for hjælp:

Dette er ikke et niveau af bøn enhver kan opnå endnu. De der ikke har nået det, har stadig brug for din hjælp til bøn, fordi deres bøn endnu ikke er baseret på at tage imod. Hjælp til bøn betyder ikke, at en anden mægler imellem dig og Gud. Men det betyder

faktisk, at en anden står ved siden af dig, og hjælper dig med at hæve dig op til Ham.
(BL-1.I.6:1-4)

Den virkelige Gudslærer har derfor ikke nogen *speciel* mission, eller nogen *speciel* evne til at give andre *specielle* budskaber om Guds visdom. Han vil snarere minde andre om, at de kan vælge at adskille sig endeligt fra egoets specielhed, og forene sig med Jesu kærlighed. Derfor forstærker Jesus den ide for sine studerende, at ingen er mere speciel end nogen anden; en kendsgerning han understreger tydeligt i tekstbogen: ‘Alle mine brødre er specielle.’ (T-1.V.3:6)

Hvis vi bliver lidt ved det med de forskellige niveauer i bøn, kan vi overføre dette princip til de forskellige niveauer at forstå Jesus på, inklusive hvad det betyder at have et forhold til ham overhovedet. Vi må grundlæggende tale om Jesus på to niveauer: Det første er det metafysiske, hvor hans kærlighed og tilstedeværelse er abstrakt og ikke specifik, og kan symboliseres af eksemplet med vandet i glasset. Det andet er vores oplevelse i drømmen, hvor vi kender Jesus som en krop med en speciel personlighed, fordi vi tror vores identitet som et personligt selv er rodfæstet i det materielt/fysiske. Jesu kærlighed og tilstedeværelse formidles derfor igennem vore adskilte sind, der tror vi er i kroppe, og derfor bestemmes vores oplevelse af ham som en person af den særlige form på glasset, der repræsenterer de behov vi har for at lære.

Disse to niveauer har jeg opsummeret i en workshop jeg afholdt på *Foundation for A Course in Miracles*, hvor der kom et spørgsmål om hvem eller hvad Jesus var i virkeligheden. Jeg bringer her svaret i let redigeret form:

Jesus er både et ‘hvem’ og et ‘hvad’. ‘Hvad’et er symbolet på Helligåndens Kærlighed. Nu er han den samme abstrakte tilstedeværelse af Kærlighed i dit sind som Helligånden er. Til sidst, når du er i den virkelige verden, vil du vide det. Men indtil dette punkt nås, vil han være et ‘hvem’ for dig, og det vil være et yderst vigtigt ‘hvem’ oven i købet.

Så længe du tror du er et ‘hvem’, har du brug for et ‘hvad’ der ligner et ‘hvem’ - du har brug for et andet specifikt symbol, der kan repræsentere Gudskærlighedens abstrakte tilstedeværelse i form af Helligånden for dig. Og i øvrigt begår du en stor fejltagelse hvis du tror du ikke behøver et ‘hvem’. Men hvis Jesus er et vanskeligt symbol for dig, så vælg en

anden. For de fleste mennesker i den vestlige verden er det sådan. Næsten alle her vil opdage at de har uløste problemer med ham, hvis de er ærlige overfor sig selv.

Så grundlæggende ja, Jesus er abstrakt - et 'hvad'. Men så længe man tror man selv er et specielt og individuelt selv - et 'hvem' - har man brug for nogen der kan tale til een på det specifikke niveau.

På samme måde udgøres de nederste trin på den bønnens stige, der beskrives i *Bønnens Lovsang*, af bønner om ting til dette 'hvem', fordi vi tror vi også er specifikke 'hvem' mer. Vi tror vores virkelighed er her i denne verden:

På disse niveauer er bøn blot ønsker, der opstår af en følelse af knaphed og mangel.
(BL-1.II.1:5)

Efterhånden som vi vokser i tilgivelse, og stiger op ad stigen bliver vi mere og mere bevidste om - og mindre bange for - kærlighedens abstrakte og formløse tilstedeværelse, 'indtil den når sin formløse tilstand, og smelter sammen i total kommunikation med Gud.' (BL-1.II.1:3). På det tidspunkt bliver 'hvem' met til et 'Hvad'.

Hermed slutter vi gennemgangen af *Bønnens Lovsang*. Vi har fokuseret på bønns og Jesu væsen, og belyst kontrasten imellem illusioner og virkelighed. Det sidste afsnit i dette kapitel er nogle indledende bemærkninger om åndelig specielhed. Det er et problem der er uløseligt knyttet til forvekslingen af den rolle egoet vil give Jesus med den rolle han faktisk har.

Indledende Bemærkninger om Åndelig Specielhed

Vi begynder dette afsnit med at huske på den kendsgerning, at mennesker her i verden har identificeret sig meget stærkt med deres fysiske og psykologiske selver - og studerende af *Et Kursus i Mirakler* er bestemt ingen undtagelse - hvorfor det nærmest er umuligt for de studerende at undgå at blive fanget i specielhedens spindelvæv. Men det at være bevidst om faldgruberne og snarerne vil sikre, at spindelvævet vil miste sin giftige magt. Modsat vil det at være ubevidst om sit behov for specielhed og i stedet tro på, at man virkeligt kan få speciel

opmærksomhed og særlige fordele eller gunstbevisninger af Gud, Jesus eller Helligånden, simpelthen vikle den studerende endnu mere ind i spindelvævet. Og det fører ind i endnu større vanskeligheder med at blive befriet fra den åndelige specielheds snigende og lumske indvikling. Fælden virker på denne måde:

Når man først har valgt at være speciel - hvor det helt grundlæggende valg er at være i en krop og leve i den verden der er kroppens hjem - følger deraf behovet for at forsvare denne specielhed og bevise at den er virkelig. Ellers vil selve ens eksistens som et specielt og individuelt menneske blive truet. Så lærer man af egoets arrogante ydmyghed, at der ikke findes nogen bedre måde at bevise denne specielheds virkelighed på, end ved at være specielt udvalgt til at gøre *helligt, specielt og yderst vigtigt arbejde* i denne verden, hvis man skal eksistere som denne specielle person. Dette forudsætter logisk at der er en speciel 'en eller anden' der foretager udvælgelsen, fordi ens ego ville holde op med at være specielt og følgeligt være helt uden betydning uden denne *specielle* 'en-eller-anden' som man udfører sine *specielle* opgaver for, i hans *specielle* arbejde (Discipeludvælgelsen).

Denne forfærdelige egofælde bliver uundgåelig, hvis de studerende beslutter at de er blevet *kaldede* til at gøre betydningsfuldt arbejde, fordi der som anført så må være en der kalder. Så må der nemlig være en Helligånd, lavet i sin 'skabers', *homo sapiens*, billede eller lignelse, der udtænker, planlægger og derefter udvælger sine *specielle* personer til at udføre sin *specielle* plan. Man kan næsten se for sig den helligånd sidde foran et gigantisk skakbræt og manipulere menneskene som brikkerne på brættet. Og alt dette blot fordi egoet, i sin overdrevne følelse af at være betydningsfuld, der er født af behovet for at sikre dets eksistens, insisterer på at få det på den måde.

Den studerende bestemmer sig - sædvanligvis ubevidst - til en *speciel* form for betydningsfuldhed, hvorefter denne *specielle* vision projiceres ud på noget abstrakt nærværende, der så bliver den specifikke person der er behov for at han er. På den måde er Guds Kærligheds sande tilstedeværelse blevet transformeret til egoets specielle kærligheds 'sande' tilstedeværelse. Sådan bliver ånden og meningen i *Et Kursus i Mirakler* forvrænget og fordrejet, selvom dette som regel foregår helt uden den studerendes vidende, fordi hans sind er helt sløret af tanker om at være speciel. At optænke en speciel gud eller en speciel helligånd på den måde, tjener også igennem fornægtelsens dynamik til at neutralisere egoets drøm om en vred og hævngherrig gud, der er hjørnестenen i dets hallucinatoriske tankesystem.

For nu opfattes og opleves han som den menneskekærlige modsætning til egoets 'sandhed'. Og denne grufulde og frygtelige 'sandhed' kan tilsyneladende aldrig ophæves, fordi den er blevet fuldstændigt dækket af disse lumske slør af specielhed.

Resultatet er psykologisk set katastrofalt, fordi denne vanvittige gud nu hele tiden ligger på lur i sindets dybere og mørkere afkroge, og kaster sin grusomme og ondsindede skygge på alt hvad der ses og opleves - en grusom og ond verden - uden dog at denne kilde i sindet erkendes og derfor aldrig betvivles. Læseren vil måske huske passagen om 'De To Verdener' i tekstbogens kapitel 18, der blev citeret i *Alle Er Kaldede*, hvor Jesus beskriver egoets projektion af skylden ud på verden, så dens skygge kan skjule tilstedeværelsen af den hadede 'fjende', der lurar i sindet.

Derfor kæmper alle mennesker - på samme måde som Don Quixote - mod vindmøllerne i egoets skyggeverden, fordi de faktisk tror at deres fjender virkeligt er der, udenfor dem selv. Det er fra denne fjende specielhedens gud skal frelse dem. Det er den dualistiske gud der handler i den dualistiske verden, og som kræver betaling for de barmhjertighedsgerninger 'han' udøver, inklusive den form for betaling der f.eks. kommer som antaget loyalitet overfor *Et Kursus i Mirakler*.

En af kilderne til denne fejltagelse, som forstærker det underliggende ego behov for at være speciel, er, at mange mirakelstuderende ikke har erkendt den meget store forskel på det ikke-dualistiske *Kursus i Mirakler* og den dualistiske jødisk-kristne (eller Bibelske) tradition, i henseende til åndelige udviklingsveje. *Et Kursus i Mirakler* kan aldrig forstås, så længe det ses som hørende til samme kategori som Biblen, fordi denne i sin natur er fuldstændigt fremmed for læren i *Et Kursus i Mirakler*. Da præmisserne i et ikke-dualistisk og et dualistisk tankesystem gensidigt udelukker hinanden, vil de konklusioner der udledes af dem også uvægerligt udelukke hinanden. *Ideer forlader ikke deres kilde*, og hvis vi følger den strenge logik i Kursets tankesystem, må ideer, der er en afgørende del af disse præmisser være forskellige hvis kilderne er forskellige. Derfor kaldes ingen i virkeligheden af Jesus eller af Helligånden til at gøre noget, selvom det er både et afgørende og et lovet aspekt af den bibelske guds dualistiske aktivitet i verden. Denne mærkelige form for antropomorfisme er blot endnu et eksempel på det menneskelige egos sindssyge arrogance, der tror at gud eller hans repræsentanter tænker, føler og handler som *det* gør. Den fejltagelse bliver mere

forståelig når man husker en linie i kapitel 18, der er citeret før: ‘Du kan end ikke tænke på Gud uden en krop, eller i en eller anden form du tror du genkender.’ (T-18.VIII.1:7)

Den fejltagelse at man kan være åndeligt speciel, stammer fra egoets forsøg på at påtage sig en betydning det ikke har. Det bør ikke komme som nogen overraskelse, siden oprindelsen til egoet skal findes i ideen om at være mere speciel, og derfor mere betydningsfuld, end Gud. Vi har allerede været inde på denne tro, der er kernen i det dualistiske tankesystem som *er* egoet: At Sønnen faktisk konkurrerer med sin Skaber og Kilde. Og det er karakteristisk for egoet, at det bringer Himlens ikke-dualistiske sandhed ind i sin dualistiske erstatning for Himlen, og forandrer den til sin egen fordrejede version, nemlig specielhed. Og hvor virkelig forekommer dets sandhed ikke Sønnen, fordi det er lykkedes for Guds Søn at fokusere på *form*, der altid er et aspekt af dualitet, på bekostning af *indholdet*.

Det er således bydende nødvendigt at studerende af *Et Kursus i Mirakler* forstår denne afgørende forskel på form og indhold, som det blev påpeget tidligere i kapitel to. Derigennem vil de undgå den fælde det er at tro, at Helligånden opererer i en verden af form. Omkring Kurset er der allerede i dets korte trediveårige liv i verden, begyndt en gentagelse af det næsten 3000 år gamle jødisk kristne mønster, der viser sig ved at visse mennesker tror de er *specielt udvalgte* af Gud, til at udføre et bestemt meget vigtigt arbejde i verden, selv hvis det indebærer mord, som i korstogene og andre ‘hellige krige’. Selvom jeg ikke kender til, at kursusstuderende rent faktisk har slået andre mennesker ihjel i *Et Kursus i Miraklers* navn, i det mindste ikke endnu, afspejler den specielhedens og fordømmelsens dynamik der allerede *har* manifesteret sig, *bestemt* egoets ønske om at dræbe for at kunne bevare sin specielhed. Den åndelige specielhed i så godt som alle vestlige åndelige sammenhænge burde være åbenlys, ikke kun gennem bibellæsning, og i det religiøse liv i vesten som sådan, men den kan desværre også konstateres i *Et Kursus i Miraklers* korte historie, og i de publicerede skrifter omkring det.

Kursets fokus er, hvis man læser det korrekt, at ophæve forstyrrelserne i den *individuelle*, studerendes sind, ikke former, strukturer og *meget vigtigt arbejde*. Derfor er der, som vi kommer til at se i kapitel seks, absolut intet i *Et Kursus i Mirakler* om grupper eller organisationer. De er helt irrelevante for Kursets studieplan, og afspejler de antropomorfe projektioner på en gud, der nu tænker som et dualistisk ego og tror på en ydre forening, og samler et stadigt større antal studerende og disciple etc. Det er ikke anderledes end de

tankesystemer der danner grundlag for de forskellige kristne kirker, der mener at gud er interesseret i antallet af sande troende, der kan omvendes og tælles sammen. Den anden og tredje kaoslov, der beskrives i tekstbogens kapitel 23, handler helt præcist om denne form for egoets sindssyge, der laver en gud i sit eget billede, der ligner os selv, og deler det samme tankesystem om specielhed der lavede ham.

Alle ønsker at være specielle. Nogle ønsker endog at være specielt specielle ved at dømme andre menneskers formodede specielhed, eller også ved at være de usleste af de usle på grund af deres overhåndtagende og redningsløst fortabte specielhed. Det er således næsten uundgåeligt at *Et Kursus i Mirakler* vil blive læst og forstået igennem specielhedens linse. Dette forklarer også hvorfor så mange studerende i disse tider kanalisere 'hellige ord', enten de så kommer fra Jesus eller andre avancerede væsener. Disse *specielle* individualiteter går så frem, naturligvis 'ifølge instruktion', ved at give *specielle* budskaber til *specielle* mennesker, der så benytter disse *specielle* ord som grundlag for at oprette deres *specielle* og meget vigtige, visionære slotte i himlen under *Et Kursus i Miraklers* paraply. Og hele tiden er deres egos grimme specielhed skjult under 'helligåndens' *meget vigtige arbejde*. Jesus ønsker ikke alene ikke martyrer (T-6.I.16:3), han ønsker heller ikke missionærer. Hans *kærlighed* i vores sind er missionæren, der så kommer til udtryk igennem os. Men det *udtryk* er ikke vores problem, og vi bør heller ikke identificere os med det, som han understreger i følgende tre passager, der handler om udvidelse eller udstrækning til andre af hellighed, af tilgivelse og af miraklet respektive:

Gør dig ingen bekymringer om hvordan hellighed udvides, for du forstår ikke miraklers natur. Ej heller udfører du dem. Det er det at de når så langt ud over de grænser du opfatter, som viser at du ikke udfører dem. Hvorfor skulle du bekymre dig om hvordan miraklet udvider sig til hele Sønforholdet, når du ikke forstår selve miraklet? (T-16.II.1:3-6)

Helligåndens funktion er at udvide tilgivelse. Overlad det til Ham. Lad din andel kun være at give Ham det der kan udvides. Gem ingen mørke hemmeligheder Han ikke kan anvende, men tilbyd Ham de mindste gaver, som Han kan udvide i evighed. Han vil tage hver enkelt og gøre den til en stærk kraft for fred. (T-22.VI.9:2-6)

Miraklet udvider sig uden din hjælp, men du er nødvendig for at det kan begynde. Modtag helbredelsens mirakel, og det vil gå udad, fordi det er det det er. Det er dets natur at udvide sig i det øjeblik det bliver født. Og det fødes i det øjeblik det tilbydes og modtages..... Overlad da overføringen af det du lærer, til den Eene Der virkelig forstår lovene for det, og Som vil garantere at de ikke overtrædes og forbliver ubegrænsede. Din del er blot at anvende det Han har lært dig på dig selv, så vil Han gøre resten. (T-27.V.1:2-5; 10:1-2)

Det er vores ydmyghed der 'tillader' Jesus eller Helligånden at udstrække Deres kærlighed og fred igennem os, og det er vores arrogance der får os til at påtage os selv denne funktion, sikre på at den er Gudgiven.

Alle mennesker har deres specielle illusioner og specielle behov, og så godt som øverst på listen over dem står fornægtelse af skylden over denne specielhed. Fremfor at se på skylden sammen med Jesus, og ikke gemme nogen 'mørke hemmeligheder' for ham, vil studerende af *Et Kursus i Mirakler* ofte meget hellere fortælle ham, hvilke vidunderlige specielle ord han så meget belejligt vil sige til dem.

For nu at understrege dette kapitels pointe en sidste gang, vil det at fokusere på at høre Jesus eller Helligånden klart, føre til et meget smerteligt fald, fordi en sådan praksis groft undervurderer den ubevidste investering i at egoets tankesystem om specielhed er virkeligt. Kursets altovervejende hovedvægt ligger på at ophæve egoet, og *ikke* på at høre Helligåndens Stemme, og det er netop det der giver det en så enestående plads i verdens åndelige litteratur. For det er ophævelsen af egoet igennem at acceptere Jesu sande rolle i Soningen, der baner vejen for en autentisk oplevelse af hans kærlighed, og det er den proces der er emnet for det næste kapitel.

Kapitel 5

JESU OG HELLIGÅNDENS ROLLER - II

AT SE PÅ EGOET: BRINGE MØRKET TIL LYSET

Introduktion

Hvordan skal man så beskytte sig imod at den åndelige specielhed kryber ind og rejser sit ækle, men ofte meget snedige hoved? *Et Kursus i Miraklers* helt klare og utvetydige svar på det spørgsmål er, at den studerendes arbejde må være båret af et vedholdende 'commitment' til at se på skylden med Jesu eller Helligåndens kærlighed ved siden af sig. I tekstbogen, hvor Jesus taler om problemet med at opfatte sig selv som håbløst fanget i livets fængsel, som er *lidelse*, siger han:

Nu bliver du vist, at du *kan* undgå det. Alt hvad der er nødvendigt er at du ser på problemet som det er, og ikke sådan som du har stillet det op. Hvordan kunne der være en anden måde at løse et problem på, der er meget enkelt, men som er blevet tilsløret af tunge skyer af komplikationer, der blev lavet for at beholde problemet uløst? Uden skyerne vil problemet fremtræde i al sin primitive enkelhed. (Valget af et dualistisk ego fremfor Helligånden, der er en spejling af den ikke-dualistiske Gud). **Valget vil ikke være vanskeligt, fordi problemet er absurd når det ses klart. Ingen har vanskeligt ved at beslutte sig for at lade et simpelt problem blive løst, hvis han ser det sårer ham og meget let kan fjernes.** (T-27.VII.2; min kursivering, undtagen *kan* i første sætning)

Studerende af *Et Kursus i Mirakler* bør således *kun* fokusere på at bringe skylden og investeringen i specielhed til Jesu kærlighed, *og kun på det*, så egoet kan blive set på som det dumme valg det er. Man vender sig til Jesus for at få hjælp til at se, og ikke for at tale til ham om alt det hellige arbejde man skal gøre med og for andre. Ved at gøre det sidste vil den studerende, som vi allerede har set, uundgåeligt komme til at diktere Jesus (eller Helligånden) hvordan De skal operere i verden i hans (den studerendes) egen særlige drøm om specielhed. Denne bogs kapitel seks går dybere ind i emnet åndelig specielhed, med særligt fokus på det udtryk specielheden får igennem Kursusstuderendes 'forening' i grupper, netværk, samfund, bofællesskaber etc. og her forlader vi emnet indtil da.

Nu vender vi os mod at undersøge hvilken rolle Jesus eller Helligånden spiller i ens eget åndelige liv, og især hvordan denne rolle skal forstås i forbindelse med at anvende *Et Kursus i Mirakler* som åndelig udviklingsvej. Og vi indleder emnet med Helen Schucman, der

nedskrev Kurset, og hendes forhold til Jesus, med fokus på den betydning dette forhold har for studerende af *Et Kursus i Mirakler*. Helens oplevelse af det udgør et vidunderligt eksempel på begge niveauer - det specifikke og det abstrakte - og det kan tjene som et godt eksempel for dem der søger at efterligne denne hellige kvinde, ved at tage hendes oplevelser med Jesus som model for den *proces* det er at udvikle deres eget forhold til ham.

Helen Schucmans Forhold til Jesus: Illusion og Virkelighed

Helens forhold til Jesus er for alle studerende af *Et Kursus i Mirakler* et lærerigt eksempel på både retsindede og u-retsindede måder at tænke på, om deres forhold til Kursets kilde. Derfor vil vi her i det første afsnit se på Helen og hendes nedskrivning af Kurset, med specielt henblik på hendes oplevelse af Jesus. Udgangspunktet er dog ikke så meget Helens specifikke oplevelse af Jesus, der beskrives temmelig detaljeret i 'Historien.....', men mere betydningen af disse oplevelser. Indholdet frem for formen. Det er mit håb, at dette vil kunne hjælpe kursusstuderende til at uddybe deres forståelse af den virkelige mening med nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*, og forståelsen af deres egen personlige oplevelse af Jesus eller Helligånden.

Omkring et årstid efter at Kurset var blevet offentliggjort, kom en helt klart meget seriøs kvinde engang hen til Helen og spurgte, hvordan Jesus på nogen mulig måde kunne have skrevet *Et Kursus i Mirakler*, for så vidt som han ikke kunne engelsk. Selvom spørgsmålet på en måde forekommer ret simpelt, kan det alligevel hjælpe os til at fokusere undersøgelsen af den rolle Jesus faktisk spillede ved nedskrivningen. I første omgang, og sådan som historien sædvanligvis fortælles, forekom det som om personen Jesus stod inde i Helens sind med en mikrofon, og ord for ord dikterede Kursets tre bøger til hende på engelsk. Det må også virkelig huskes, at det på et plan var sådan Helen oplevede denne indre diktering (dog uden mikrofonen). Men på samme måde som med fejlopfattelsen af hvordan solen står op og går ned, og som vi var inde på i forrige kapitel, bør denne oplevelse ikke tages for den faktiske sandhed, selvom den er virksom og gyldig for den enkelte person. Og denne specifikke form bør slet ikke tages som forbillede for andre menneskers oplevelse af kontakten med Jesus.

Før jeg fortsætter med mine kommentarer om Kursets nedskrivning, vil jeg gerne fortælle en relevant historie om Helen og Jesus. Den illustrerer måske mere end nogen anden de to niveauer man kan sige der er i et forhold til Jesus: Det tilsyneladende og det virkelige, oplevelsen og sandheden, formen og indholdet. Først vil jeg fortælle historien som den foregik, og dernæst kommentere den ud fra hvad det virkeligt betød for Helen, og derfor hvad det betyder for alle studerende, at have et vedvarende forhold til Jesus.

På en tur til San Francisco i sommeren 1975 besøgte Helen og jeg et smukt kapel, der var bygget af broderen til en af 'Maryknoll-søstrene', der var en af vores nære og kære venner. Imens Helen og jeg sad stille og forberedte os på at bede til Jesus, fik Helen et hår fra sine øjenvipper ind i sit ene øje. Hun fortalte mig at det ikke var ualmindeligt at det skete for hende, fordi hendes øjenvipper var så lange og hun ofte fik hårene fra dem ind i øjnene. Men, fortsatte hun, det var aldrig et problem for hende, fordi Jesus altid fjernede dem for hende. Så beskrev Helen hvordan hun bare lukkede øjnene og bad til Jesus, og når hun så åbnede øjnene igen, var øjenhåret altid væk. Så imens vi sad der i kapellet, fortsatte vi blot med at holde øjnene lukkede og bede sammen. Og et øjeblik senere var øjenhåret ude, og lå på hendes kind uden at genere hende.

Det var tydeligvis Helens oplevelse, at det var Jesus der fjernede øjenhåret fra hendes øje, men det giver virkelig ingen mening, medmindre man er parat til at tro, at den ikke-fysiske Jesus bogstaveligt talt plukkede det meget håndgribelige øjenhår ud af Helens øje med sin finger, eller en eller anden variation af dette. Det jeg tror skete er følgende:

Igen tænker vi på at Jesus bogstaveligt talt intet gør. Han er og bliver en abstrakt tilstedeværelse af kærlighed i vores sind, analogt til et fyrtårn, der simpelthen sender sit lys ud i den mørke nat. Skibe der er faret vild på havet opfatter ganske enkelt lyset, og sejler hen imod det. Selve fyrtårnet kalder ikke aktivt på dem, men er en passiv konstant påmindelse og tilstedeværelse, der minder dem om hvor skibets sikkerhed rent faktisk er. På samme måde minder Jesu og Helligåndens 'passive, men konstante' tilstedeværelse i vores sind os om, at vores sikkerhed ligger i at bevæge os henimod deres lys i sindet, og ikke i egotankesystemets hårde vejr.

Som jeg beskrev i 'Historien bag.....' brugte Helen hele sit liv på at forsøge at løbe væk fra Jesus, og vendte sig konstant væk fra hans lys, og skjulte sig for hans sandhed bag sit egos bekymringer og fordømmelser. Derfor fortalte Jesus hende tidligt i nedskrivningsprocessen

om de to trin der er i at slippe ud af mørket: 'Udfrielsen fra mørket har to stadier: Det første er forståelsen af, at mørke ikke kan skjule. Det andet er forståelsen af, at der ikke er noget du ønsker at skjule, selv om du kunne. (T-1.IV.1:1,3)

En af de måder Helen forsøgte at undslippe Jesus på, var at angribe sine øjne. Vision har altid været et meget vigtigt symbol i åndelige tankesystemer, og på det punkt *Et Kursus i Mirakler* er ingen undtagelse. Derfor siger det sig selv, at Helens ego ville angribe hendes øjne, som et symbol på hendes forsøg på ikke at se den sandhed Jesus forsøgte at lære hende. Faktisk gennemlevede Helen under nedskrivningen af Kurset en periode, hvor hun var sikker på hun var ved at miste synet. I panik fik hun sig selv indlagt på øjenafdelingen på Columbia-Presbyterian Medical Centre i New York City, hvor hun jo til daglig arbejdede som psykolog. Men hun blev sendt hjem efter et par dage, efter at alle prøver havde vist sig negative. Kort efter vendte hendes syn tilbage. Men i mange, mange år 'mediterede' Helen på at udvikle en løsreven nethinde, fordi hendes frygt for dette var så stor. Frygt for noget afspejler altid egoets underliggende *tiltrækning* til det, og faktisk 'lykkedes' det endelig Helen hen mod slutningen af sit liv at afstøde sin nethinde.

Et andet eksempel på Helens modstand imod at dele Jesu vision, viste sig i de anstrengelser han gjorde sig for at prøve på at få hende til at se på sig, som han hang på korset, formodentlig fordi hun så ville kunne se at han ikke led. Meget ofte prøvede jeg på at hjælpe Helen med det, ved at bede sammen med hende imens hun 'så' et billede af krucifikset. Men tilsyneladende uden kontrol over det, flyttede hun altid billedet af ham til det nederste venstre hjørne af sit synsfelt, hvorved hun kunne undgå at se ham ansigt til ansigt. Sådan var hun aldrig i stand til at se ham på den måde han bad hende om.

På en langt mindre skala kan Helens 'løsning' med sit øjenhår også forstås som et udslag af hendes modstand imod at se det Jesus ville have hende til at se. På et plan hun ikke var i kontakt med, tog hun en beslutning om at adskille sig fra hans kærlighed, og som følge deraf være adskilt fra Kristi vision, som er Kursets mål for os. Denne beslutning, der var baseret på frygt, var i sidste instans lige så ikke-specifik som den kærlighed Jesus repræsenterer, selvom den manifesteredes i specifikke former. I dette tilfælde var øjenhåret i øjet den uundgåelige *virkning* af *årsagen*, der var Helens valg af at være adskilt fra Jesu kærlighed. Når Helen valgte at lade Jesus hjælpe sig med øjenhåret, afspejlede det på det kropslige plan den beslutning hun havde truffet i sit sind, om at nærme sig ham, og forene sig med hans

kærlighed. På den måde ophævede hun årsagen til øjenhåret i øjet - at være adskilt fra Jesus - ved at vælge at forene sig med ham igen. På dette punkt blev virkningen ophævet fordi årsagen var ophævet, og derfor endte øjenhåret på Helens kind.

Pointen i alt dette er, at Jesus intet gjorde i virkeligheden. Det var Helen der gjorde alt arbejdet. Først med at fjerne sig fra Jesus (hvilket symbolsk førte til at *hun* stak øjenhåret i sit eget øje), og derefter nærme sig ham igen (der symbolsk førte til at *hun* fjernede øjenhåret). Men hendes oplevelse var at Jesus hjalp hende, men det ligner eksemplet med solens op- og nedgang. Virkeligheden var, at på samme måde som solen forbliver relativt stationær i forhold til jorden, der roterer omkring den, er Jesu kærlighed og lys stille til stede - 'passivt og konstant' - hele tiden, hvorimod Helen først fjernede sig og dernæst vendte tilbage i forhold til den.

Hvis vi vender tilbage til Helens nedskrivning af *Et Kursus i Mirakler*, og husker en lignende diskussion i kapitel seks i *Alle Er Kaldede*, kan vi se, at selvom Helens oplevelse helt bestemt var, at Jesus - som en person *udenfor* hende selv - forholdt sig til hende og dikterede til hende, var virkeligheden faktisk en ganske anden. Helen var i stand til at rette sin opmærksomhed mod erindringen om Guds Kærlighed - hendes sande Identitet - som hun så symboliserede som Jesus. Ved at forene sig med ham, forenede hun sig med kærlighed. Denne forening har ingen form eller noget specifikt udtryk, for, som vi har set, er den abstrakt og udenfor rækkevidde af alle egoets delinger og splittelser. Denne kærlighed, som Jesus er en manifestation af, flød igennem det individuelle, separate sind vi kender som Helen (vandet der tager form af glasset), og kom ud til verden som de tre bøger vi kender som *Et Kursus i Mirakler*. Derfor var det Helens sind der gav Kurset dets *form*; *indholdet* kom fra *udenfor* hendes egopersonlighed, fra en kærlighed der ikke desto mindre var *i* hendes rette sind, som den faktisk er i os alle.

Helens egen beskrivelse af nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* var, at Jesus benyttede sig af 'hendes uddannelsesmæssige baggrund, interesser og erfaring, men kun når det gjaldt stil (dvs. form), ikke indhold') (fra 'Historien bag.....'). Når man ser på Kursets ret karakteristiske form og struktur, kan man finde næsten nøjagtige paralleller til dem i Helens liv.

Hun var *amerikaner*, og derigennem naturligvis *engelsksproget*, som er Kursets formsprog.

Hun var *freudiansk psykolog og pædagog*, og Kurset er et sofistikeret, psykodynamisk studie af egoet, der fremsættes i kursusform: Tekst, arbejdsbog for studerende og en håndbog for lærere, og dets mål er ydermere at vi modtager undervisning fra vores indre Lærer, Helligånden, for at vi kan blive Gudslærere.

På trods af sin tydelige og livslange ambivalens overfor kristendommen, identificerede Helen sig med den kristne tradition, og mere specifikt med den *romersk katolske* udgave af den, og hun var yderst velbevandret i *Biblens smukke King James sprog*. Bibelsk teologi lod hende i bedste fald helt kold, og i værste gjorde den hende rasende. *Et Kursus i Miraklers* sprog holdes indenfor traditionelt kristne rammer, men korrigerer fordrejninger og misforståelser i den to tusinde år gamle tradition, og som det fremgår klart af de tre bøger, ophæver det faktisk de grundlæggende præmisser, som både den bibelske jødedom og kristendommen hviler på. Desuden indeholder Kurset mere end ottehundrede bibelcitater og allusioner.

Helen elskede *Shakespeare* og de store engelske digtere, og sproget i Kurset er meget shakespearsk. Store dele af materialet er udformet i blankvers og jambiske pentametre, der var Shakespeares poetiske udtryksform.

Helen havde en *skarp, logisk* hjerne. Hendes kærlighed til, om ikke ligefrem dyrkelse af, logik, var tydelig så langt tilbage som i hendes gymnasieår, og Kursets metafysik præsenteres med en yderst streng logik, der ikke kan afvises når først dens grundlæggende præmisser er accepteret.

Endelig elskede og respekterede Helen også *Platon*, og i Kurset findes der en del specifikke hentydninger til ham.

Og endelig, som beskrevet i min bog '*Love Does Not Condemn*', kommer *Et Kursus i Mirakler* indenfor en filosofisk tradition, der, selvom den kan spores til før Sokrates, mere korrekt begynder med Platon, den vestlige filosofis sande fader, sammen med hans lærer Sokrates.

Tilsyneladende er den eneste undtagelse fra denne liste over Helens og Kursets formelle karakteristika det stærke gnostiske tema, der gennemsyrrer hele materialet. Ind imellem anvendes direkte gnostisk terminologi. Helen og jeg diskuterede aldrig emnet. Min interesse for gnostikerne vågnede først efter Helens død, men så vidt jeg ved, havde hun intet bevidst kendskab til denne vigtige filosofiske og religiøse bevægelse. Men da der var platonikere

blandt de ledende gnostiske filosoffer, og meget af Kursets lære indeholder platonisk gnosticisme, må der bestemt have været en del af Helens sind der kendte til denne tradition. Derfor kan det, som også før sagt, siges, at Helen var ansvarlig for Kursets specifikke form, og Jesu abstrakte kærlighed - Kursets Kilde - for dets indhold.

På et spørgsmål der blev stillet hende i en gruppe vi besøgte en gang, svarede hun, at selvfølgelig var *Et Kursus i Mirakler* et psykologisk kursus, bygget op omkring en studieplan, siden hun nu var psykolog og pædagog. Men bagefter mindede jeg hende om, at hun blev psykolog og lærer som følge af en beslutning hun traf *før*, og på *et andet plan* end, hendes bevidste eksistens som Helen Schucman. Noget lignende gjorde sig gældende for den kendsgerning, at de tre mennesker der var nærmest Kurset - Helen, William og jeg selv - alle havde en Ph.d. i klinisk psykologi. *Et Kursus i Mirakler* lærer os, at tiden ikke er lineær, og at valg og beslutninger træffes på sindets plan - udenfor tid og rum - uafhængigt af hjernen og kroppen, som vi identificerer os med. Lige netop dette emne om tid, rum og identitet kan man læse meget mere om i min bog *A Vast illusion: Time According to A Course in Miracles*. (*En Kæmpe Illusion: Tid ifølge Et Kursus i Mirakler*) (oversat til dansk, men ikke udgivet). Således var vores beslutninger om at blive psykologer, og Helens om yderligere at blive pædagog, næppe tilfældige eller afhængige af et øjeblikks lunfulde færdigheder til at træffe rigtige valg. Helens professionelle liv som psykolog og lærer var nødvendigt for at hendes hjerne kunne acceptere Kursets lære i den form. Vanskelighederne med at forstå dette ikke-tidsmæssige fænomen, stammer fra vores tidsprogrammerede hjerne, der ikke kan tænke ud over sin egen tidsmæssige programmering, og derfor ikke kan fatte sindets ikke-lineære væsen.

Men - som vi altså har set - var det Helens oplevelse, at Jesus benyttede hendes talenter og evner, ligesom hun oplevede at han hjalp hende med at løse specifikke problemer. I den oprindelige, første diktering, der er blevet udeladt i det publicerede Kursus, sagde Jesus faktisk til Helen:

Du må have lagt mærke til hvor ofte jeg har anvendt dine egne ideer til at hjælpe *dig* med.

Og der hvor han talte om hvordan Helligånden underviser os 'i at anvende det egoet har lavet, for at *lære* os det modsatte af det egoet har »lært«.' (findes i let omskrevet form i T-7.IV.3:3) sagde han til hende:

Du kan ikke finde et bedre eksempel på Helligåndens forenende formål end dette Kursus. Helligånden har taget meget forskellige områder fra det du har lært i din fortid, og anvendt dem til en *forenende* kursusplan.

I virkeligheden var det som sagt det sind der er hinsides Helen - her kaldet Helligånden - der tog 'forskellige områder' fra hendes liv, og 'anvendte dem til en *forenende* kursusplan.'

Derfor kan vi nu bedre - på et mere sofistikeret plan - forstå det virkelige indhold i Helens forhold til Jesus. Jesus er og forbliver en abstrakt og ikke-specifik tilstedeværelse i form af en tanke om fuldkommen kærlighed i alle menneskers rette sind, selvom de stadig tror på at drømmen er virkelig. Den tanke vi kender som Helen genforenede sig med den tanke vi kender som Jesus. I drømmen om verden, manifesterede denne forening sig som *Et Kursus i Mirakler*. Og Helens virkelige Selv, der var denne kærlighed, kom til udtryk i nogle af hendes visioner, hvor hun fremtrådte som en fuldkommen objektiv og upersonlig præstinde. Jo mere direkte denne præstinde afspejlede Kristi upersonlige Kærlighed, jo mere fuldkommen var udtrykket for den kærlige forening.

I lyset af denne virkelighed kan vi nu også forstå motiveringen bag tillægget '*Bønnens Lovsang*', og det mere personlige budskab der kom forud for den. Ved at fokusere på sit egos specifikke bekymringer, kunne Helen helt bogstaveligt begrave sit Selvs kærlighed. Den abstrakte kærligheds mirakel blev ofret til fordel for den magi, der ligger i kravene om specifikke svar på specifikke spørgsmål. For at vende tilbage til en tidligere analogi kan det siges, at i stedet for at holde en næsten uendeligt stor container under Jesu kærlighedsladende og konstant flydende vande, præsenterede Helen ham for sit lille fingerbøl af egobehov, så han kun kunne fylde det. På den måde blev Jesu kærlighed mere overskuelig, overkommelig og kontrollerbar for specielheden. Her gentager jeg hans helt afgørende budskab til hende om dette:

Et specifikt spørgsmål er faktisk en beslutning om arten af svar der er acceptabel. Formålet med ord er at begrænse, og igennem begrænsningen at gøre et kæmpeområde mere kontrollerbart eller overskueligt..... Løsninger og svar påhviler ikke dig. En hvilken som helst begrænsning du pålægger dem forstyrrer det at høre (Helligånden).

Alle de specifikke spørgsmål kom for Helen til at symbolisere den begrænsning hun satte på kærligheden af frygt. I *Et Kursus i Mirakler* opfordrer Jesus stærkt sine studerende til at forstå og at vælge imod at betale den pris, der uundgåeligt må betales når man fokuserer på specifikke ting og problemer. I begyndelsen, på de lavere trin af bønnens stige, kan bøn om specifikke svar på specifikke spørgsmål repræsentere vores forsøg på at forene os med Jesus på en acceptabel måde, der kan minimere frygten for at forene sig med hans kærlighed. Men det er let at blive fristet til at lade sig forføre af svarenes 'specielhed', og derved undgå det sande Svar. Det var Jesu mål med sit budskab at hjælpe Helen til at gå forbi denne fristelse. Det er altid nyttigt at blive mindet om forskellen imellem symbol og virkelighed, det tilsyneladende og sandheden. Verdens specifikke *former* har kun mening i den grad de hjælper os til at gå hinsides dem, til Guds Kærligheds abstrakte *indhold*, der er vores eneste mål og ønske. Vi kan nu gå videre til en mere direkte beskrivelse af den hjælp Jesus tilbyder os på vejen hjem til Gud.

At Se på Illusioners Specielhed Sammen med Jesus

Først vil jeg gentage denne vigtige advarsel: Når studerende af *Et Kursus i Mirakler* fristes til at tro på at deres indre og ofte specifikke oplevelser er 'rigtige', 'nyttige' eller 'hjælpsomme', bør de minde sig selv om følgende bekendte og advarende ord fra tekstbogen:

Stol ikke på dine gode hensigter. De er ikke tilstrækkelige. Men stol ubetinget på din villighed, uanset hvad der ellers måtte dukke op. (T-18.IV.2:1-3)

Den sidste sætning er selvfølgelig en henvisning til den lille villighed vi bliver bedt om at give Helligånden, til at opgive vores tro på at vores egne værdier og opfattelser er korrekte.

Meget ofte, når folk beder om konkrete svar på konkrete spørgsmål, beder de i virkeligheden Helligånden eller Jesus om at give sig de svar de allerede på forhånd ubevidst har ønsket, for nu at udvide analysen af denne smarte ego-taktik fra forrige afsnit en smule. I den tredje regel for beslutninger i begyndelsen af kapitel 30, fremsætter Jesus den samme pointe, der hvor han beder den studerende om at forstå, hvorfor han ikke har den slags dag han i virkeligheden ønsker:

Erkend dernæst, at du har stillet et spørgsmål alene, og må have bestemt dig for et svar på dine egne betingelser. Sig så:

Jeg har ikke noget spørgsmål. Jeg har glemt hvad der skal beslattes.

Dette sletter de betingelser du har stillet op, og lader svaret vise dig hvad spørgsmålet faktisk må have været.

Prøv at følge denne regel uden tøven, på trods af din modstand. For du er allerede blevet vred. Og din frygt for at blive besvaret på en anden måde end din version af spørgsmålet vil have, vil tage til, så længe du tror at den dag du ønsker er sådan, at du får *dit* svar på *dit* spørgsmål. Og du vil ikke få det, for det ville ødelægge dagen ved at berøve dig det du virkeligt ønsker. (T-30.I.6:2-7:4)

Ved faktisk at bede Jesus om at besvare *deres eget* spørgsmål, der altid er et eller andet aspekt af specielhed, bringer de studerende sandheden til illusionerne, fremfor at bringe illusioner til sandheden, som de gentagne gange bliver bedt om i Kurset. Når nu Sønforholdet (alle Guds Sønner - os) lavede verden (illusionen) *specielt* for at udelukke Guds Kærlighed (sandheden), er det jo toppunktet af egoets arrogance at bede Gud (eller Hans symbolske manifestationer) om at gå ind i den illusoriske drøm, og hjælpe til med at løse et problem der er lavet specielt til at holde Ham væk, og som Han desuden intet ved om. Derfor beder Jesus os i *Et Kursus i Mirakler* om i stedet at bringe vores fejltagelser, forkerte tro og opfattelser til sandheden, der er i vores sind, hvor mørket, frygten og bekymringerne simpelthen forsvinder i lysets nærvær. Da egotankesystemet er så godt som fuldstændigt ubevidst for os, er vi som oftest komplet ubevidst om den tavse investering vi har i hvad der skal ske. Fordelen ved at gå forbi ønsket

om løsninger på konkrete spørgsmål og problemer er, at sandsynligheden for at ens 'hørelse' bliver 'forvrænget' eller 'forgiftet' er langt mindre. I afsnittet om de 'specielle budskaber' til Helen i 'Histor.....' skriver jeg, at på trods af at Helens 'hørelse' var meget ren og egofri når det gjaldt nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*, kunne hun være yderst upålidelig, når det drejede sig om konkrete spørgsmål angående hendes egne og hendes bekendtes personlige forhold.

Sammenfattende kan det siges, at ubevidste egokonflikter og krav meget let kommer op til bevidsthedens overflade, når ens opmærksomhed rettes stærkt mod konkrete spørgsmål, behov og udfald. Men når man hviler i Guds fred er der ingen alvorlige bekymringer om udfald, og svaret - løsningen - vides altid og forstås. Men det betyder selvfølgelig ikke at konkrete beslutninger ikke er nødvendige. Som Jesus siger i *Bønnens Lovsang*:

Der er beslutninger der skal træffes her, og de må træffes, enten de er illusioner eller ikke. (BL-1.I.2:4)

Og i *Psykotterapi* minder han os om:

Selv en udviklet terapeut har visse jordiske behov, så længe han er her. (P-3.III.1:3)

Det betyder at der må gives en vis opmærksomhed til det at tjene penge for at opfylde disse behov. Pointen er heller ikke, at studerende af *Et Kursus i Mirakler* ikke bør lade sig involvere med verdens konkrete fænomener. Det ville næppe være praktisk, og næppe heller muligt, men problemet ligger mere i, at de kommer til at lægge overdreven stor vægt på at *høre* Helligånden give dem konkrete svar på konkrete spørgsmål, eller opfylde konkrete behov. En vedvarende beskæftigen sig med og fokusering netop på det, vil i sidste instans øge 'afstanden' til det virkelige Svar. En del af det specielle budskab Helen modtog den 5. oktober 1975 fortjener at blive gentaget her:

For Gud er alle ting mulige, men du må kun bede Ham om Hans svar.

Det tror du muligvis du gør, men du kan være sikker på, at hvis du gjorde det, ville du være rolig nu, og fuldstændigt uden frygt for noget som helst. Prøv ikke på at gætte Hans Vilje for

dig. Tro ikke at du har ret, blot fordi et svar synes at komme fra Ham. Vær sikker på at du spørger, og vær så stille, og lad Ham tale.

Denne yderst vigtige advarsel imod at tro at den indre stemme er Guds, blot fordi man oplever det sådan, understreges af følgende sætning fra lærerhåndbogen, der må mane til den højeste grad af ydmyghed: 'Kun meget få kan overhovedet høre Guds Stemme.....' (H-12.3:3).

Før jeg går videre vil jeg lige fortælle en historie, der understreger at det er en fejltagelse at holde Helen, eller for den sags skyld nogen som helst, op som eksempel på en der kunne høre fejlfrit hvor det gjaldt konkrete ting. For en del år siden ringede en meget oprevet mand til mig og fortalte mig, at han igennem de sidste par år havde fået meget konkret vejledning fra Helligånden. Jeg har glemt de fleste detaljer fra vores samtale, men jeg husker dog, at han havde fået 'besked' om meget konkrete ting om steder, datoer o.l. En af de ting han havde fået besked om var, at han skulle dø på en ganske bestemt dato, *og det var nu om tre dage*. Og manden ringede dagen før han skulle indlægges på et hospital for at gennemgå en mindre operation, der skulle finde sted på selve den dag Helligånden havde 'fortalt' ham ville være hans sidste på jorden. Jeg forklarede ham om forvekslingen imellem form og indhold, og gav ham nogle konkrete eksempler på hvordan Helen havde hørt forkert nogle gange. Heldigvis forstod han det, og han var overordentlig lettet da han blev indlagt på hospitalet. Omkring en uge senere ringede han for at fortælle mig, at han var hjemme i sikkerhed, at operationen var gået godt og at han klart nok var højt levende.

Jeg advarer ofte studerende af *Et Kursus i Mirakler* om denne form for fejltagelse, og opfordrer dem til at være på vagt overfor enhver form for konkret vejledning de synes de modtager, især når Jesus eller Helligånden lyder indtrængende eller krævende. Kærlighed er altid tålmodig, siden den ikke kender noget til tid. *Indholdet* af autentisk vejledning er altid fra Helligånden, mens *formen* er et produkt af den enkeltes splittede sind, og derfor ikke bør behandles som specielt.

Mange passager i *Et Kursus i Mirakler* beskæftiger sig med hvordan Jesus ser sin - eller Helligåndens - rolle i at se sammen med os på egoets mørke, og vi vil undersøge nogle få af dem her, selvom vi allerede har været inde på enkelte i *Alle Er Kaldede*. Vi begynder med den måske klareste beskrivelse af denne proces i hele Kurset, fordi den grundlæggende definerer helbredelse som resultatet af at se sammen med Jesus på egoets illusioner:

Ingen kan undslippe illusioner medmindre han ser på dem, for ikke at se på dem, er den måde de beskyttes på. Det er ikke nødvendigt at undgå illusioner, for de kan ikke være farlige. Vi er rede til at se nærmere på egoets tankesystem, fordi vi sammen har den lampe der vil fordrive det, og siden du erkender at du ikke ønsker det, må du være rede. Lad os være meget rolige imens vi gør dette, for vi søger blot ærligt efter sandheden. Egoets »dynamik« vil være vores lektion i nogen tid, for vi må først se på det for at vi kan se hinsides det, fordi du har gjort det virkeligt. Vi vil roligt ophæve denne fejltagelse sammen, og så se hinsides den til sandheden.

Hvad er helbredelse, andet end fjernelsen af alt hvad der står i vejen for viden? Og hvordan kan man fordrive illusioner på anden måde, end ved at se direkte på dem uden at beskytte dem? Vær derfor ikke bange, for det du vil se på er kilden til frygt, og du er ved at begynde at lære, at frygt ikke er virkelig..... Vær da ikke bange for at se på frygt, for den kan ikke ses. Klarhed ophæver per definition forvirring, og at se på mørke igennem lys må nødvendigvis fordrive det. (T-11.V.1:1-2:3, 8-9)

Lidt tidligere i teksten har Jesus fremsat en lignende appel til den studerende:

Vær meget opmærksom, og se hvad det er du virkeligt beder om. Vær meget ærlig med dig selv i dette, for vi må intet skjule for hinanden. (T-4.III.8:1-2)

Tænk ærligt på hvad du har tænkt, som Gud ikke ville have tænkt, og hvad du ikke har tænkt, som Gud ville have dig til at tænke. Søg oprigtigt efter hvad du har gjort, og følgelig ladet ugjort, og skift tænkemåde og tænk med Guds sind. Det kan synes vanskeligt at gøre, men det er meget lettere end at prøve på at tænke imod det. Dit sind er eet med Guds. At fornægte dette og at tænke anderledes, har holdt dit ego sammen, men har helt bogstaveligt splittet dit sind. Som en kærlig broder har jeg dyb omsorg for dit sind, og beder dig indtrængende om at følge mit eksempel når du ser på dig selv og din broder, og i jer begge se en strålende Faders strålende skabninger. (T-4.IV.2:4-9)

Passager som disse giver ingen mening, og kan ikke forstås virkeligt af studerende, *før de har erkendt* at alt hvad de oplever og opfatter er fuldstændigt uvirkeligt. Og når opfattelser er

uvirkelige, og afspejler egoets forsøg på at optænke falske problemer for at distrahere os fra sandheden, hvordan kan Jesus så være direkte involveret i dem? Han *er* involveret i os, men kun for så vidt at hans tilstedeværelse *i vores sind* minder vælgeren *i vores sind* om, at vores problemer i virkeligheden er opfundne. Derfor kan vi vælge at se på dem som de illusioner de i virkeligheden er. Den ærlighed han opfordrer os til, fører til at vi bliver i stand til at se problemerne som de er - 'at se problemerne som de er, og ikke på den måde du har stillet dem op'. Det kan vi ikke gøre ved at se uden ham, for at gøre det betyder at vi igen har afsvoret hans kærlighed, og valgt at se igennem egoets specielheds øjne i stedet. At se på vores egovalg sammen med Jesus er et udtryk for at vi har genforenet os med ham, og på den måde ophævet selve fundamentet for egoets tankesystem om adskillelse, der var det der gav anledning til problemerne helt fra begyndelsen.

Lignende passager kan findes andre steder i Kurset, hvor den samme helbredelsesfunktion beskrives som at bringe egoets mørke til sandhedens lys, og venligt se på det uden frygt. Det er en funktion der tillægges Helligånden. Her kommer to eksempler:

Helligåndens funktion er udelukkende kommunikation. Derfor må Han fjerne alt hvad der forstyrrer kommunikationen, i den hensigt at genoprette den. *Hold derfor ingen kilder til forstyrrelser borte fra Hans syn, for Han vil ikke angribe dine skildvagter. Men bring dem til Ham, og lad Hans mildhed lære dig, at de ikke er skræmmende i lyset, og at de ikke kan tjene til at vogte de mørke døre, bag hvilke intet overhovedet holdes omhyggeligt skjult.* Vi må åbne alle døre, og lade lyset komme strømmende igennem. Der er ingen skjulte kamre i Guds tempel. Dets porte er vidt åbne for at hilse Hans Søn. Ingen kan undgå at komme dertil hvor Gud har kaldt ham, hvis ikke han selv lukker døren for sin Faders velkomst. (T-14.VI.8; min kursivering)

Helligånden beder dig kun om dette: *Bring Ham hver eneste hemmelighed du har låst inde for Ham. Åben hver eneste dør for Ham, og indbyd Ham til at komme ind i mørket og lyse det væk.* På din anmodning går Han ind med glæde. Han bringer lyset til mørket, hvis du gør mørket tilgængeligt for Ham. Men det du skjuler, kan Han ikke se på. Han ser for dig, og hvis ikke du ser med Ham, kan Han ikke se. Kristi vision er ikke for Ham alene, men for Ham med dig. *Bring derfor alle dine mørke og hemmelige tanker til Ham,*

og se på dem med Ham. Han holder lyset, du mørket. De kan ikke eksistere sammen, når I Begge ser på dem sammen. Hans dom må nødvendigvis sejre, og Han vil give den til dig, når du forener din opfattelse med Hans. (T-14.VII.6; min kursivering)

Læseren kan meget let konstatere, at der i disse passager intet siges om hvad Jesus eller Helligånden vil gøre for os. Derimod understreges det hele tiden at vi skal bringe illusionerne til Deres Kærlighed, så dens lys kan opløse egoets mørke. Det er lysets og Deres *eneste* funktion. Og de sidste linjer i den sidste passage handler om ophævelsen af egoets forsøg på at holde de to gensidigt hinanden udelukkende tanke-systemer - egoets og Helligåndens - *væk fra hinanden*. I næste afsnit vil jeg komme nærmere ind på denne afgørende dynamik.

Endelig er der en passage fra slutningen af kapitel 27, der også på smukkeste vis sammenfatter Helligåndens rolle i at se sammen med os, på årsagen til vores lidelser: Beslutningen om at tage adskillelsens 'lille vanvittige ide' alvorligt. Ved at bringe mørket i vores lidelser til Hans Lys, lærer vi at le ad den dumhed det er at tro, at Sønnen, Som Gud skabte fuldkommen, nogensinde kan være adskilt fra Fuldkommenheden. Pointen her er, at Helligånden (eller Jesus) ville være lige så sindssyg som os, hvis Han virkeligt tog sig af vores illusoriske problemer og bekymringer. Ved at få os til at tro på at det er sådan det skal gøres, ser vi igen hvordan det snedige ego konstant prøver på at få os til at bringe Helligåndens sandhed til egoets illusioner, for at løse de problemer de synes at udgøre. Måske kan læseren huske eksemplet med, hvor sindssygt det ville være at forsøge at korrigere det dårlige billede på filmlærredet ved at gå hen til lærredet, i stedet for at gå til kilden til problemet i fremviseren. Derfor minder Jesus atter en gang i denne passage sine studerende om, ikke at fokusere på det opfattede problem, men derimod på at *se* på det vi tror er problemet med hans eller Helligåndens Kærlighed som kilden til vores vision:

Med venlig latter opfatter Helligånden årsagen, og ser ikke på virkninger. Hvordan skulle Han ellers kunne korrigere din fejltagelse, når du fuldstændigt har overset årsagen? Han inviterer dig til at bringe hver eneste frygtelig virkning til Ham, så I sammen kan se på dens tåbelige årsag, og le sammen med Ham en stund. Du dømmer virkninger, men Han har dømt deres årsag. Og ved Hans dom fjernes virkningerne. Du kommer muligvis opløst i gråd. Men hør Ham sige: "Min broder, hellige Søn af Gud, se på din

intetsigende drøm, hvor dette kunne ske". Og du vil forlade det hellige øjeblik med din og din broders latter forenet med Hans. (T-27.VIII.9)

Men egoet vil med djævelens vold og magt - bogstaveligt talt - holde Helligåndens erindring om Himlen væk fra sig selv. Den psykologiske betegnelse vi giver denne særlige form for ego-strategi er *dissociation*, og her vil jeg kort beskrive denne dynamik.

Ophævelse af Dissociationen

I *Et Kursus i Mirakler* vender Jesus ofte tilbage til emnet psykologiske forsvar, der var så velbekendt for både Helen og Bill fordi de var psykologer. Det gjorde han tit for at tydeliggøre eller gå i dybden med sin undervisning. *Dissociation* er et af disse forsvar, og det er af yderste vigtighed at forstå det, for at man kan være helt på det rene med egoets strategi til at udelukke Jesus og Helligånden fra sindet. Lige så vigtigt er det at kende denne dynamik for at kunne forstå den rolle Jesus og Helligånden spiller i ophævelsen af egoet, nemlig at bringe illusionernes mørke til lyset i Deres sandhed.

Vi begynder med en definition. *Dissociation* er egoets forsøg på at adskille to modsatte tankesystemer, dets eget og Helligåndens, der begge er i vores sind, og derfor må det gøres på en sådan måde, at egoets illusoriske tankesystem af mørke er i sikkerhed for ophævelse af det sandhedens lys Jesus repræsenterer for os. Egoet er ikke i stand til at udslette eller tilintetgøre Helligånden, men det kan skjule Hans Tilstedeværelse ved hjælp af denne forsvarsmekanisme. Det 'ved', at når først disse to gensidigt hinanden udelukkende tankesystemer bringes sammen, må egoets nødvendigvis forsvinde, og det er nødvendigheden af denne sammenføring af tankesystemerne, der ligger bag at Jesus så ofte i *Et Kursus i Mirakler* understreger betydningen af at bringe mørket til lyset, eller illusionerne til sandheden. *Dissociation* redder egoet ved at sikre, at det rette sinds forstandighed forbliver fraspaltet, og derfor gøres utilgængelig for et meningsfuldt valg af vælgeren.

Det er derfor egoet velsigner studerendes vedholdende forsøg på at bringe Helligåndens lys til mørket, hvad de uvægerligt gør når de beder Jesus om at løse et problem - og det betyder *et hvilket som helst problem* - der findes udenfor sindet. Igennem denne forførelse kan egoet

holde skyldens mørke væk fra tilgivelsens lys, som *kun* eksisterer i sindet. At trække Jesus ind i den drøm der er verden, og gøre ham til den store problemknuser, holder os simpelthen ude af vores sind - både bogstaveligt og symbolsk - som er der hvor han i virkeligheden er, og som er det eneste sted han *kan* være. Men at påkalde ham, og bede om hans hjælp til at se på beslutningen om at være adskilt fra ham (og derfor fra Gud), er den måde han kan hjælpe os på, *og faktisk den eneste måde*. Kun ved at bringe opmærksomheden tilbage til sindet - på sindet - den virkelige mening med miraklet - kan egoets dissociation regnes for død og magtesløs. Det er den præcise betydning bag det Jesus sagde til Helen helt i begyndelsen af dikteringen - som er bibeholdt i teksten - da hun beklagede sig til ham over, at han ikke hjalp hende mere med at overvinde sin frygt. Muligvis vil læseren nikke genkendende til ordene, siden de er citeret flere gange før i dette værk:

Korrektion af frygt er dit ansvar. Når du beder om befrielse fra frygt, siger du underforstået at det er det ikke. I stedet burde du bede om hjælp til de omstændigheder som har frembragt frygten. Disse omstændigheder indebærer altid en villighed til at være adskilt. På det plan kan du gøre noget ved det. (T-2.VI.4:1-5)

Du beklager dig muligvis stadig over frygt (det gjorde Helen selvfølgelig) men ikke desto mindre bliver du ved med at gøre dig selv bange. Jeg har allerede påpeget, at du ikke kan bede mig om at befri dig fra frygt. Jeg ved den ikke eksisterer, men det gør du ikke. Hvis jeg greb ind imellem dine tanker (dit sind) og deres virkninger (det der ser ud til at foregå i verden), ville jeg gribe ind i en grundlæggende lov om årsag og virkning, som er den mest fundamentale lov der findes. Jeg ville næppe hjælpe dig, hvis jeg afsvækkede magten i dine tanker. Det ville være i direkte modstrid med formålet med dette kursus. (Som er at bringe illusionen om at verden og vores problemer er virkelige tilbage til den sandhed der er Helligåndens tilstedeværelse i sindet) Det er til langt større hjælp at minde dig om, at du ikke vogter dine tanker omhyggeligt nok. Måske synes du, at det på nuværende tidspunkt ville kræve et mirakel at sætte dig i stand til det, hvad der er fuldstændig sandt. Du er ikke vant til mirakelsindet tænkning, men du kan trænes til at tænke på den måde. Alle mirakelarbejdere har brug for den form for træning..... Jeg

kan ikke lade dig lade dit sind være ubeskyttet, eller du vil være ude af stand til at hjælpe mig. (T-2.VII.1:1-7; 2:1; min kursivering)

I den næste passage finder vi et meget klart udsagn om hvordan egoet anvender dissociation, og hvordan den ophæves:

Vi har understreget det at bringe det uønskværdige til det ønskværdige; det du ikke ønsker, til det du ønsker. Du vil indse, at frelse må komme til dig på denne måde, hvis du tænker over hvad splittelse er. Splittelse er en forvrænget tankeproces, hvori to tankesystemer som ikke kan eksistere sammen, begge opretholdes. Hvis de bringes sammen, bliver accept af dem begge umulig. Men hvis det ene holdes skjult for det andet, synes deres adskillelse at holde dem begge i live, og lige virkelige. Deres forening bliver således kilden til frygt, for hvis de mødes, må accepten trækkes tilbage fra det ene af dem. Du kan ikke have dem begge to, for de fornægter begge det andet. Når de er adskilt fra hinanden, tabes denne kendsgerning af syne, for så kan de hver især på et afsondret sted udstyres med en fast overbevisning. Bring dem sammen, og den kendsgerning at de er komplet uforenelige bliver øjeblikkeligt synlig. Det ene vil forsvinde, fordi det andet ses på samme sted. (T-14.VII.4)

Således kan vi nu forstå og sammenfatte præcist hvilken rolle Jesus ønsker at spille i vores Soning. Under gennemgangen af *Bønnens Lovsang* så vi, at Jesus *ikke* ønsker at opmuntre de studerende til den urimelige praksis, at bede ham om hjælp til eller information om konkrete problemer og spørgsmål - det som jeg kaldte 'at spørge for at tilintetgøre' i *Alle Er Kaldede* - og at han *ikke* vil tilfredsstille dem ved at garantere dem specielle tjenester eller tilfredsstille visse specielle behov. Han ønsker tværtimod at de studerende kommer til erkendelse af, at *alle* deres bekymringer - uden undtagelser - kommer af at de tror de har adskilt sig fra hans kærlighed og visdom, og i stedet har forenet sig med egoets fordrejninger af kærligheden, og med visdom der parodierer virkeligheden. De konkrete *former* der er i fokus i menneskers bevidsthed, eksisterer udelukkende for at overskygge *indholdet* i adskillelsen, som man føler sig så skyldig over, og for at maskere dissociationen, der holder Jesu kærlighed ude af bevidstheden.

Derfor beder Jesus sine studerende om at forene sig med ham igen, som det der er den virkelige løsning på alle deres problemer, og det er en afspejling af den større forening (T-28.IV), der vil ophæve den faktiske årsag til lidelse og sorg. Foreningens form er, at se sammen med ham på egoets strategier: Dissociation og projektion, og på hvordan alle ydre bekymringer ubevidst er designet til og opretholdes for at holde hans tilstedeværelse i vores sind helt utilgængelig for opmærksomheden. Selve forståelsen af denne dynamik er en forening med Jesus, og den ophæver den dissociation der var egoets forsvar imod ham. Når forsvaret er væk, er der intet andet tilbage end Jesu kærlighed, der naturligvis er den eneste løsning på alle problemerne. At acceptere noget som helst mindre end dette, er at gå i den egofælde det er at gøre fejltagelsen virkelig, og derigennem sikre sig at man fortsat sidder fast i dualitetens spindelvæv, fremfor at hæve sig over fælden, og blidt blive ført igennem egoets verden af dualistiske illusioner, for til sidst at vende tilbage til Guds sande ikke-dualistiske verden.

Kapitel 6

GRUPPER: FALSK VERSUS SAND FORENING

Introduktion

Hele vejen igennem denne bog har vi set, at mange af de misforståelser studerende af *Et Kursus i Mirakler* lider under, kommer af at de ikke forstår den måde Jesus anvender sproget på når han præsenterer sit budskab. Vi har været inde på de forskellige planer på den åndelige stige, som Jesus bevæger sig på i teksten. I bogens introduktion omtalte jeg kort det forhold, at studerende på forskellige tidspunkter i deres livsvarige studier af Kurset, forstår *Et Kursus i Mirakler* på forskellige måder, både afhængigt af deres fremskridt i selve tilgivelsesprocessen, men også af deres medfødte, åndelige årvågenhed. Men der opstår også problemer, som jeg har beskrevet i de foregående kapitler, hvis de studerende ikke er opmærksomme på de forskellige niveauer eller planer Kurset er skrevet på. I dette kapitel vil jeg fokusere på den særlige fejltagelse det er, ikke at forstå hvad Jesus mener med at forene

sig, og vi begynder med en tydeliggørelse af det mere generelle problem om forveksling af planer som et middel til at introducere dette tema.

Forveksling af Planer: Hvad menes med Forening

Jeg har ofte talt om at Jesus i *Et Kursus i Mirakler* igen og igen vender tilbage til den afgørende skelnen imellem *form* og *indhold*. Denne skelnen fører videre til en skelnen imellem adfærd (kroppen) og tanker (sindet). Sagt på en tredje måde taler vi om en skelnen imellem *virkning* og *årsag*. *Årsagen* findes altid i sindets beslutning om at forene sig enten med egoet eller med Helligånden, hvorimod *virksomheden* refererer til de adfærdsmæssige eller ydre resultater af sindets beslutninger, som viser sig i skyggerne af skyld eller i spejlingerne af kærlighed, der kastes ud på verden fra sindet.

Problemet er, at mange studerende tror at *Et Kursus i Mirakler* handler om at forene sig på det adfærdsmæssige plan, og derfor fokuserer meget af deres energi og opmærksomhed på at forene sig med andre kursusstuderende i grupper, organisationer, konferencer, internet-kommunikation osv. Men dem de tror de forener sig med, er kun repræsentationer i form af den oprindelige egotanke om fragmentering, og hvordan kan man forene sig med andre, medmindre man først tror de er adskilte fra en? Og da fragmentering er det modsatte af eenhed, hvordan kan det så nogensinde blive muligt virkeligt at forene sig med dem? Faktisk ville den form for 'forening' være den direkte modsætning til det Jesus lærer os i *Et Kursus i Mirakler* om, hvad det betyder at opleve kommunion med en anden. Læseren vil huske denne vigtige sætning fra Kurset: 'Sind er forende; kroppe er ikke' (T-18.VI.3:1). Denne afgørende skelnen imellem sind og krop understreges i de følgende passager fra tekstbogen, om den virkelige mening med at forene sig med andre, som ligger i at vi *først* er i kommunion med Jesus eller Helligånden:

Kom derfor til mig, og lær om sandheden i dig. Det sind vi deler, deles af alle vore brødre, og når vi ser dem sandt, vil de blive helbredt. Lad dit sind lyse sammen med mit på deres sind, og igennem vores taknemmelighed overfor dem gøre dem bevidst om lyset i dem. Dette lys vil skinne tilbage på dig og på hele Sønforholdet, fordi det er din rette gave til

Gud. Han vil tage imod den, og give den til Sønforholdet, fordi den er kærkommen for Ham og derfor for Hans Sønner. *Dette er sand kommunion med Helligånden*, Som ser Guds alter i enhver, og ved at få dig til at påskønne det, opfordrer Han dig til at elske Gud og Hans skabning. Du kan kun værdsætte Sønforholdet som eet. Det er en del af skabelsens lov, og den behersker derfor al tanke. (T-7.V.11; min kursivering)

Jeg er i dit hellige forhold, men du vil spærre mig inde bag de hindringer du rejser imod friheden, og spærre min vej til dig. Men det er ikke muligt at holde Een væk, Som allerede er der. Og i Ham *er* det muligt at vor kommunion, hvor vi allerede er forenet, vil blive centrum i den nye opfattelse, som vil bringe lys til hele verden, der er indeholdt i dig. (T-19.IV-B.8:3-5)

Men denne kommunion er ikke mulig på det fysiske plan fordi - som sagt: 'Sind er forenede; kroppe er ikke':

Kommunion er en anden form for fuldkommenhed som er hinsides skyld, *fordi det er hinsides kroppen*. (T-19.IV-A.17:15; min kursivering)

Helligåndens budbringere sendes langt hinsides kroppen, og kalder sindet til at forene sig i den hellige kommunion og være i fred. Således er det budskab jeg gav dem til dig. (T-19.IV-B.3:2-3; min kursivering)

Kroppen kunne ikke adskille dit sind fra din broders, hvis ikke du ønskede den skulle være en årsag til adskillelse og en afstand, som ses imellem dig og ham. *Således udstyrer du den med en magt der ikke ligger i den*. Og heri ligger dens magt over dig. For nu tror du, at den afgør hvornår din broder og du mødes, og at den begrænser din evne til at træde i kommunion med din broders sind. Og nu fortæller den dig hvor du skal gå hen, og hvordan du gør det; hvad det er muligt for dig at gennemføre, og hvad du ikke kan gøre. Den dikterer hvad dens helbred kan tåle, og hvad der vil trætte den og gøre den syg. Og dens "iboende" svagheder opstiller grænserne for hvad du vil gøre, og holder dine mål begrænsede og svage. (T-29.I.5; min kursivering)

Disse velmenende studerende af *Et Kursus i Mirakler* har således ikke forstået, at Jesu ord om forening med vore brødre er metaforer for den større forening i *sindet*, uden hvilken den ydre forening er meningsløs og potentielt destruktiv. Den potentielle fare ligger i, at de kan tro de har fuldført Kursets krav til tilgivelse, selvom alt hvad de faktisk har opnået er at forstærke barriererne imod skyld i *sindet* endnu mere. Jesus siger om skylden og hadet, der er uløseligt forbundet med det specielle forhold, som altid er fokuseret på kroppen:

Det specielle kærlighedsforhold er et forsøg på at begrænse hadets tilintetgørende virkninger, ved at finde en havn i skyldens stormvejr. Det gør intet forsøg på at hæve sig over stormen, op i sollyset. Det understreger tværtimod skylden udenfor havnen ved at forsøge at bygge barrikader imod den, og holde sig indenfor dem. Det specielle kærlighedsforhold opfattes ikke som en værdi i sig selv, men som et sikkert sted, hvorfra had er lukket ude og holdes borte. (T-16.IV.3:1-4)

Og derfor bliver den underliggende skyld liggende i sikkerhed skjult i sindet, hvorfra det hele tiden projiceres ud på andre, *uden at den studerende har nogen erkendelse af hvad der i virkeligheden foregår*. Vi kan helt kort genopfriske de to specifikke former for specielt had og speciel kærlighed den projicerede skyld antager, som er relevante for det vi er inde på her. Det følgende afsnit vil gå mere i dybden med dem.

I *det specielle had* fordømmes andre konstant, fordi de ikke er lige så specielle som vi selv. Faktisk er grupper grupper netop fordi de dømmes som anderledes end andre. F.eks. medfører udsagnet 'Jeg har brug for en gruppe jeg kan tale med' klart, at der findes 'andre grupper, der ikke forstår mig'. På den måde forstærkes vores specielle individualitet, ligesom troen på at forskelle er vigtige. Og på den måde opfattes hele Sønforholdet uvægerligt som splittet, hvilket er egoets hemmelige mål.

I *den specielle kærlighed* tror de uvidende, at de hører en indre og speciel stemme, stemmen for gud, selvom alt hvad der faktisk kommer igennem, er egoets stemme der kun taler for specielhed. Den fejltagelse ligner til forveksling den specielhed der har været anset for at være kristendom i to tusinde år. Som bekendt har ellers velmenende kristne 'forenet sig' i deres specielle kirker, og har alligevel fortsat med at demonstrere de skyggeagtige og ofte

ondsindede projektioner af deres undertrykte skyld, alt imens de troede de fulgte deres kærlighedsherre og fredsfyrste. Vi har før set, at når skyld fornægtes må den nødvendigvis projiceres, og derved uvægerligt give anledning til en *speciel* verden af godt og ondt, helligt og uhelligt, offer og krænker - samtidigt med at den sande og forenende Kristus Kærlighed holdes forsvarligt og sikkert skjult af egoets tankesystem og verden.

Det kan ikke siges for tit, at den eneste sande forening, og det der er det egentlige fokus for Jesu undervisning i *Et Kursus i Mirakler*, er foreningen med ham eller Helligånden i vores sind. Først da kan egoets tankesystem om adskillelse ophæves og erstattes af *den større forening* (T-28.IV) af Kristus med Kristus, som foreningen med Jesus får os til at huske. Og det er denne forening (*årsagen*) der automatisk afspejles i oplevelsen af at vi forener os med andre (*virksomheden*).

Et eksempel på hvad det virkeligt betyder at forene sig findes i '*Psykotterapi*'. I den passage kan vi se, at forening er at se på sin *tro på at man er skyldig*, projiceret ud på en anden, uden at dømme sig selv for det. Det er den operationelle definition på at se sammen med Jesus eller Helligånden. Dette står i kontrast til egoets mening, der simpelthen er at man forener sig med en anden, som man tror er udenfor sig selv. Den sidste sætning i passagen er et klart udsagn om, at foreningen, selvom den foregår imellem to adskilte mennesker - terapeut og klient - i virkeligheden sker i sindet:

Denne erkendelse er psykoterapiens endelige mål. Hvordan nås det? Terapeuten ser i patienten alt det han ikke har tilgivet i sig selv, og gives på den måde endnu en chance til at se på det, tage det op til ny vurdering og tilgive det. Når dette sker, ser han sine synder som forsvundet ind i en fortid, som ikke længere er her. Indtil han gør dette, må han nødvendigvis tænke på det onde som noget der angriber ham her og nu. Patienten er hans filmlærred, som han projicerer sine synder på, og det sætter ham i stand til at opgive dem. Lad ham fastholde een plet af synd i det han ser på, og hans befrielse er delvis og vil ikke være sikker.

Ingen helbredes alene. Det er den glade sang frelsen synger til alle der hører dens Stemme. Denne konstatering kan ikke huskes for tit, af alle dem der ser sig selv som terapeuter. Deres patienter kan kun ses som overbringere af tilgivelse, for det er dem der kommer for at vise deres syndfrihed for øjne, der stadig tror at der er synd, som

kan ses. Men beviset på syndfriheden, som ses i patienten og accepteres i terapeuten, vil tilbyde begges sind en pagt, hvori de mødes og forenes og bliver som eet. (P-VI.6-7; min kursivering)

Åndelig Specielhed og Forening

Som vi var inde på i slutningen af kapitel fire er åndelig specielhed det fænomen, at mennesker handler deres egos specielhed ud, men forklæder det i åndelighed. Dette viser sig ofte i den form at de tror de modtager *specielle* budskaber, *specielle* fordele og gunstbevisninger, eller *specielle* opgaver fra *specielle* hellige personer som Jesus eller Helligånden, der alt sammen tjener til at gøre disse mennesker åndeligt anderledes end andre, og derfor mere *specielle*.

Den vestlige civilisations religiøse og åndelige historie er overfyldt med eksempler herpå, op til og inklusive dagen i dag. Selv en overfladisk gennemgang af de to foregående årtusinder vil afsløre den kendsgerning, at kristne har troet - og tror -, at de ontologisk set var/er bedre end andre. Dette har jeg skrevet detaljeret om i min bog '*Love Does Not Condemn*', hvor konflikterne imellem den kristne kirke og de gnostiske retninger udviste et særligt ondartet eksempel på denne specielhed. Det meste af følgende afsnit er i let redigeret form taget fra denne bog:

Der findes næppe noget mere lumsk eller selvmodsigende end religiøse gruppers tro på, at de på en eller anden måde er 'specielle' - dvs. bedre, helligere, og mere elsket af gud end andre grupper. Det paradoksale i en sådan overbevisning, i en bevægelse der giver sig ud for at være rodfæstet i Gud og Hans åbenbaring, er indlysende, når man husker på den eenhed der er forudsætningen for skabelsen af Kristus. Det er blot endnu et eksempel på det Jesus omtaler som et forsøg på at forene det uforenelige, og forene hinanden gensidigt udelukkende ideer, i en kommentar om religion og *formel* religion i '*Psykoterapi*'. (P-2.II.2:1-3).

Hvis det er muligt at pege på et fælles element i alle religiøse former og institutioner, der har bidraget til at de alle er degenereret fra at være sandt og autentisk åndelige, er det denne tro på specielhed. I vores egen vestlige tradition ser vi den helt fra begyndelsen af de to bibelske religioner, og den er fortsat helt op til nutiden. Siden mange studerende ser *Et Kursus i*

Mirakler som et 'tredje testamente', der følger efter det gamle og det ny testamente i et kontinuum af åndelig åbenbaring, kan nogle enkelte korte bemærkninger om den jødisk-kristne traditions historie være vel anbragt.

Det første århundredes kristne lære kan ikke forstås adskilt fra sine historiske rødder i jødedommen, hvor begrebet 'det udvalgte folk' har en fremtrædende plads. Selvom det er sandt, at denne ide om at være udvalgt kan fortolkes på andre måder end den mest indlysende, vedbliver den dog at være et adskillelsesbegreb - *der har sin oprindelse i det åndelige* - og er baseret på en åndelig arrogance, der anbringer een selv og den gruppe man tilhører nærmere Skaberen end andre. Denne konklusion kan kun nås igennem fortolkning af data, der er blevet formidlet igennem de snæversynede øjne (og sind) i ens eget personlige og specielle univers. Ideen om at Israels børn var udvalgt, blev overtaget af kristendommen, der skamløst så sig selv som arvtager af det førhen elskede folks trone, der blev rømmet af de genstridige jøder. Paulus, der selv var jøde, udformede arrogant grundlaget for denne tro med sit berømte billede af oliventræet og dets grene, som han 'malede' i romerbrevet i midten af det første århundrede:

..... er jøderne faldet for evigt, eller er de bare snublet? Selvfølgelig er de ikke faldet for evigt. Men deres fald har frelst de vantro på en måde jøderne meget vel vil forsøge at overgå..... alle grenene er hellige, hvis roden er hellig. Utvivlsomt er nogle af grenene (jøderne) blevet savet af, og I (de ikke-jødiske, romerske kristne) er, ligesom skud af vild oliven, blevet podet ind blandt de andre, for med dem at dele den rige saft fra oliventræet selv..... (romerbrevet. 11.11, 16-17;) (jeg har valgt at oversætte bibelteksten direkte fra Kenneth Wapnicks bog, hvis bibeltekst er fra den amerikanske, officielle bibel, fordi de samme vers i den danske bibel er helt anderledes oversat, og derfor giver en helt anden mening, der bevirker at sammenhængen i K.W's tekst opløses eller forsvinder. O.A.)

Nu var det dem - først de jøder der accepterede Jesus som den lovede Messias, og senere sammen med dem hedningerne - der var de udvalgte, hvad de bekræftede ved deres trosbekendelse overfor den opstandne herre Jesus, der selvfølgelig opfattedes som værende af jødisk herkomst, og således automatisk var en del af Guds oprindeligt udvalgte race. Denne gruppe blev strengere (om ikke ligefrem rigtigt) defineret efterhånden som årtierne og århundrederne gik, og fremstod endelig som en snæversynet og eksklusiv kirke, der

selvretfærdigt udråbte sig selv som den sande arvtager af den jødiske Jesus og apostlene. Et lille hierarki definerede denne kirke, og gjorde sig til dommer over hvem der tilhørte dens specielle cirkel og hvem ikke. Dertil kom, at hierarkiet proklamerede, at uden det var frelse umulig.

De gnostiske kristne blev udelukket fra denne cirkel, og efter egoets sædvane opstillede mange af disse 'hedninger' deres egne kriterier for medlemskab af eskatologiske grupper af frelste og fordømte. Et medlemskab der var født ud af gnostikernes egen følelse af åndelig specielhed. De troede på, at de var de specielle modtagere af *gnosis* (viden eller åbenbaring), som gjorde dem anderledes end resten af menneskeheden, der tydeligvis ikke var lige så privilegeret som de. Visse kristne former for gnosticisme var i denne specielhed, i det mindste delvist, tænkt som en forsvarsposition imod den mere ortodokse kirkes specielhed. Vi kan se, at mange gnostikere udråbte *sig selv* som de af Gud udvalgte - i modsætning til de ortodokse, der så er faldet i unåde - til at fuldføre den specielle mission det er at bringe sandhedens lys til mørkets verden. Desværre forbliver tilstanden af specielt had og speciel kærlighed intakt i sindets ubevidste mørke, og kun navnene på de forskellige grupperinger har ændret sig.

Den store neoplatoniker Plotin, fra det tredje århundrede, der ikke havde brug for hverken kristne eller gnostikere, fordi hans åndelige praksis var helt uden former og ritualer, har givet os en malende kritik af gnostikernes 'åndelige specielhed'. I sin anden bog om *Enneaderne*, omtaler han gnostikerne, der forstod at overtale sig selv og andre til at tro, at de var bedre end alle andre mennesker, inklusive guderne (det større kosmos), dem selv, og guds skabning *den Velsignede Sjæl*:

Men dumme mænd tror på den slags snak, så snart de hører at 'du skal være bedre end alle andre, ikke kun mennesker, men guder' - for der er en stor arrogance i mennesker - og den der engang var beskeden og ydmyg, og en almindelig privat person, hvis han hører 'du er guds søn, og de andre, som du altid har beundret er det ikke, og heller ikke dem man altid har æret ifølge traditionen nedarvet fra fædrene; men du selv er bedre end himlen, uden at have gjort nogen anstrengelser for at blive det' - så, vil alle mennesker så virkelig blande sig i koret? Det er som om, i en stor skare mennesker der ikke ved hvordan man tæller, en eller anden der ikke ved hvordan man tæller, hører, at han er tusinde alen høj; hvad ville der ske

hvis han troede han var tusinde alen høj, og hørte at de andre kun var fem alen? Han ville kun forestille sig, at de 'tusinde' var et meget stort tal. (*Enneaderne*. II.9.9)

Det Plotin beskriver er det almindelige fænomen at blinde leder blinde. Hvis man ikke har nogen målestok efter hvilken man kan dømme om andres påståede åbenbaringer, vil man acceptere hvad som helst, hvis det opfylder ens egne *specielle* behov for at andre er *specielle*, fordi det automatisk gør en selv *speciel*, ved simpelthen at være i deres *specielle* nærvær. Og ikke nok med det, men i almindelighed vil de mennesker, der kommer med de specielle påstande om sig selv ende med at tro på deres egen 'sandhed', fordi de nu modtager bekræftelse fra andre, som er kulminationen på denne cirkulære proces. Efter at være blevet bekræftet af folk omkring sig i, at de specielle er specielle, åndelige kæmper ('tusinde alen høje'), og hævet over de andre (der kun er 'fem alen høje') accepterer publikum det, og forstærker det i 'forkynderen'. På den måde er en ond cirkel af bedrag og vildledning startet, som er yderst vanskelig at bryde, fordi forstærkningen af specielhed er så voldsom. Som vi nu skal se, kan man konstatere denne åndelige specielheds tilstedeværelse hos mange studerende og tilhængere af *Et Kursus i Mirakler*.

Det vi her kalder 'åndelig specielhed' viser sig hos medlemmerne af næsten alle åndelige og religiøse bevægelser, og specielheden er ofte indbygget i selve de pågældende religioners teologi. Det viser sig almindeligvis i form af troen på, at gruppen eller kirken er udpeget af gud eller helligånden til at opfylde en eller anden hellig funktion, der vil komme menneskeheden til gode, og bidrage til verdens frelse. Visioner af gud (eller hans sendebud), specielle budskaber der er 'givet', og åndeligt inspirerede budskaber om den pågældende mission er kun tre af de mange og varierede retfærdiggørelser folk kommer med, for at tilfredsstille deres egoers behov for specielhed. Når først specielhed er blevet gjort til en iboende eller 'naturlig' del af en eller anden teologi eller åndelig skole, vil åndelig specielhed blandt tilhængerne være ikke blot forståelig og fornuftig, men også logisk uundgåelig.

Men en sådan indre specielhed er klart nok ikke tilfældet med læren i *Et Kursus i Mirakler*, fordi essensen i budskabet fokuserer netop på egoets investering i specielhed, i forskelle og udelukkelse. Essensen i Kursets teologi er korrektion af den form i egoets tankesystem vi kalder 'åndelig specielhed'. Alligevel har mange studerende af Kurset ikke undgået denne listige fælde fuldstændigt. Den slagmark der sædvanligvis danner sig som religiøse og

åndelige bevægelser hjem - både *indenfor* selve bevægelserne og *imellem* dem og andre af lignende art - har også fundet vej ind i det 'fællesskab' der allerede er begyndt at spire frem omkring Kurset. Studerende af *Et Kursus i Mirakler* forveksler ofte form og indhold, og glemmer Jesu tidligere citerede udsagn om, at 'Alle mine brødre er specielle' (T-1.V.3:6), og at Kurset blot er een vej blandt 'mange tusinde' (H-1.4:2).

Hermed vil jeg bestemt ikke sige, at studerende ikke bør forene sig med hinanden i grupper og sociale begivenheder, der rummer muligheder for autentiske oplevelser, der afspejler tilgivelse. Eller at folk når de er sammen ikke bør føle Jesu eller Helligåndens tilstedeværelse, eller at sådanne abstrakte og ikke-specifikke oplevelser ikke meningsfuldt kan oversættes af sindet til noget konkret. Helens oplevelser af Jesus og nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* bekræfter ganske afgjort berettigelsen i sådanne fænomener. Det der er vigtigt er, at egoet meget let kan blande sig i det, der ellers kunne være gyldige oplevelser af tilgivelse eller af Jesus, og vende dem til noget specielt og betydningsfuldt. Så forener de sig *som om* de var en gruppe for sig selv, og en del af en særlig familie eller et netværk, hvor denne gruppesamhørighed gør dem og Kurset til noget særligt. Det er disse fordrejninger, der i virkeligheden opstår af at egoet forener sig med sig selv, der er brug for at man forstår og er opmærksom på, hvis ikke ens åndelige udvikling skal løbe af sporet eller endog blive afbrudt. Den tydelige fejltagelse ligger naturligvis i at det glemmes, at det der rent faktisk forener mennesker er deres fælles Kilde, der kun er ånd. Vores verdslige familier - biologiske, ægteskabelige, etniske, religiøse, lokalsamfunds-, lands-, sportsfamilier osv., er blot de klasseværelser vi har valgt at gå i, og hvor vi håber på i sidste instans - igennem valget af Jesus som den indre lærer i stedet for egoet - at lære, at der i virkeligheden kun er een familie: Kristus. Jesus taler i arbejdsbogens lektion 184 'Guds Navn er min arv', om vores navne i verden i forhold til det ene sande Navn, som vi deler med Gud, vores Skaber, og her siger han:

Du lever ved symboler. 2. Du har opfundet navne til hver eneste ting du ser. 3. De bliver hver især til en adskilt enhed, der identificeres ved sit navn. 4. Med det skærer du den ud af eenheden. 5. Med det bestemmer du dens særlige egenskaber, og skiller den ud fra andre ting ved at understrege, at der er rum omkring den. 6. Dette rum lægger du

imellem alle de ting du giver et særligt navn; alle begivenheder i tid og rum; alle kroppe, som hilses med et navn.

Vi bliver derimod bedt om at

..... acceptere al virkeligheds Navn, og forstå at de mange navne du har givet dens aspekter har fordrejet det du ser, men ikke har forstyrret sandheden overhovedet. 4. Eet Navn bringer vi ind i vores øvelse. 5. Eet Navn benytter vi til at forene vores syn.

14. Og selvom vi benytter forskellige navne til hver bevidsthed om et aspekt af Guds Søn, forstår vi at de kun har eet Navn, Som Han har givet dem.

Og derfor beder vi:

Fader, vort Navn er Dit. 2. I Det forenes vi med alle levende ting, og med Dig, Som er deres eneste Skaber. 3. Det vi lavede og kalder ved mange forskellige navne, er kun en skygge vi har forsøgt at kaste over Din Virkelighed. 4. Og vi er glade og taknemmelige over at vi tog fejl. 5. Alle vore fejltagelser giver vi til Dig, så vi kan blive løst fra alle de virkninger vore fejltagelser syntes at have. 6. Og vi tager imod den sandhed Du giver, i stedet for hver eneste en af dem. 7. Dit Navn er vor frelse og vor udfrielse fra det vi lavede. 8. Dit Navn forener os i den eenhed, som er vor arv og fred. 9. Amen. (A-dI.184.1; 13:3-14:1; 15:1-3, 8-9)

Men Jesus beder os bestemt ikke om at fornægte vores specielle tilhørsforhold i verden. I stedet opfordres vi til *ikke* at tag dem alvorligt, som noget der er virkeligt og skal opretholdes, retfærdiggøres og forsvares, men ganske enkelt benyttes til Helligåndens undervisningsformål. Husk den passage fra samme netop citerede lektion 184:

Det er nødvendigt, at du anvender verdens symboler i nogen tid. Men lad dig ikke også vildlede af dem. De står ikke for noget overhovedet, og når du øver, er det denne tanke der vil gøre dig fri af dem. De bliver blot til redskaber du kan kommunikere med, på

måder verden kan forstå, men som du erkender ikke er den eenhed, hvor sand kommunikation kan findes. (A-dI.184.9:2-5)

Der er en anden form for åndelig specielhed vi bliver nødt til at se på, og det er den der angår selve *Et Kursus i Mirakler*. Selvom *Et Kursus i Mirakler* naturligvis ikke er det første åndelige tankesystem, der beskæftiger sig med de metafysiske ideer om sandhed og illusioner, er det det første der har integreret psykologi og åndelighed på den yderst kompetente måde jeg har påvist i nærværende to bøger. Det understreges meget stærkt med den afgørende og helt grundlæggende pointe, der kommer til udtryk i definitionen af hvad verden er: 'Verden blev lavet som et angreb på Gud' (A-dII.3.2:1), der ikke kan forstås uden en forudgående, virkelig forståelse af kursets *både* metafysiske og psykologiske principper. Alligevel er det vigtigt også at forstå, at dette enestående værk ikke gør hverken dets lære eller dets studerende bedre end andre på nogen måde, eller fortjener himlens velsignelse i højere grad end andre tankesystemer af samme art. I *Et Kursus i Mirakler* udtrykker Jesus sig helt utvetydigt om farerne ved at tro, at visse grupper fortjener Helligåndens kærlighed mere end andre:

Frelse kan ikke søge at hjælpe Guds Søn til at være mere uretfærdig, end han har søgt at være. Hvis mirakler, der er Helligåndens gave, blev givet specielt til en udvalgt og speciel gruppe, og holdt borte fra andre som mindre værdige, ville Han være specielhedens forbundsfælle. Det Han ikke kan opfatte kan Han ikke bekræfte. Og alle er lige berettigede til Hans gaver, der er helbredelse, befrielse og fred. (T-25.IX.7:1-4)

Bibelordet om, at 'mange er kaldede, men få er udvalgte' (Math. 22.14) er et klart udsagn om guds specielhed, når han kun udvælger visse af sine børn til at blive frelst. Som vi har set korrigerer Jesus denne topmålte egofortolkning - en korrektion der tjener som grundlag for titlen på nærværende to bøger, så ansvaret for frelsen klart placeres hos hans studerende: 'Alle er kaldede, men få vælger at lytte' (T-3.IV.7:12)

Lige så snart en speciel gruppe er dannet, er det næsten uundgåeligt at den vil forsøge at berettige sin specielhed ved at vende sig mod andre grupper. På den måde dannes der klikker af studerende af *Et Kursus i Mirakler*, ligesom det skete i kristendommens begyndelse. Forskellige fortolkninger fører til gruppedannelser omkring disse, og de diskuterer hvis

forståelse af Kurset der er den rigtigste, eller den mest loyale overfor Jesu lære osv. Pointen her er ikke at nægte, at der rent faktisk eksisterer forskelle blandt de studerende, eller at en sund debat om de forskellige synspunkter ikke kan være værdifuld, men pointen er at undgå at gøre forskellene til stridsspørgsmål, der adskiller og angriber. Gloria og jeg råder meget ofte deltagere i vores workshops og forelæsninger, til at få lært en af de mest meningsfulde lektioner en studerende af *Et Kursus i Mirakler* kan lære, nemlig hvordan man kan være uenig med andre uden at gøre det til et angreb. Kristendommens allertidligste historie, der er fuld af teologiske pegefingre, *ad hominem* smædeskrifter og forfølgelser, kan tjene som forbillede for hvordan meningsforskelle og teologiske uenigheder og uoverensstemmelser *ikke* bør håndteres. Det er simpelthen dumt af studerende at udnytte *Et Kursus i Mirakler*, der så tydeligt er baseret på principperne om tilgivelse og eenhed, som et våben imod andre studerende, blot på grund af forskelle i fortolkninger og praksis.

I almindelighed skyldes sådanne interne stridigheder og splittelser forvekslingen af form med indhold; den samme forveksling som vi har været inde på adskillige gange. Denne forveksling er faktisk hjertet i egoets forsvars-system, der skal beskytte de specielle forhold, som vi kan se i denne passage, der også har været citeret tidligere:

Når som helst en eller anden form for et specielt forhold frister dig til at søge efter kærlighed i ritualer, så husk at kærlighed er indhold, ikke form af nogen art. Det specielle forhold er et formens ritual, hvis formål er at hæve formen op til at indtage Guds plads på bekostning af indholdet. (T-16.V.12:1-2)

Og fra egoets kaoslove, der er organiseret omkring troen på specielhed, tilføjer Jesus:

Men hvordan kan det være, at love som disse kan blive troet? Der er en mærkelig list, som gør det muligt. Og den er ikke ukendt; vi har set hvordan den synes at fungere mange gange før. Den fungerer ikke i sandhed, men i drømme, hvor kun skygger spiller hovedrollerne, synes den mest magtfuld. Ingen kaoslov kunne tiltvinge sig tro, *hvis ikke form blev understreget, og indhold ignoreret.* (T-23.II.16:1-5; min kursivering)

Forskelle er uundgåelige i en verden af form, der er grundlagt på forskelle, og dens oprindelse baseret på tanken om at der er forskel på Gud og Hans Søn. I det fysiske univers af opfattelse er sådanne forskelle normen, og i *Et Kursus i Mirakler* beder Jesus os, som før sagt, ikke om at fornægte vores eksistens i denne verden, eller vores oplevelse af forskelle. Det er den underliggende *investering* i at opretholde tanken om adskillelse der er problemet. På samme måde er det umuligt ikke at dømme her i verden. F.eks. må jeg have foretaget nogle domme (læs: beslutninger/ vurderinger) for at skrive denne bog, og ikke en anden. På samme måde har du, læseren, truffet en bedømmende beslutning om at læse den og ikke en anden. Når Jesus beder sine Kursusstuderende om ikke at dømme, mener han i virkeligheden at de ikke skal *fordømme*.

Selvom vi på den ene side ikke kan undgå at identificere os med de grupper vi foretrækker (formen), må vi på den anden side være årvågne imod de specielle kærligheds/had domme (indholdet), der næsten uvægerligt sniger sig ind i vores gruppetilhørsforhold og -adfærd. Med andre ord vil der utvivlsomt så godt som altid opstå forskelle angående forståelse og præsentation af Kursets lære, og det betyder ikke at man bør støtte eller være enig i andres kommentarer om *Et Kursus i Mirakler* på formniveauet, hvis formen er forkert. Der eksisterer jo faktisk forskelle i den verden vi tror er virkelig og er vores hjem, og derfor ville det være 'en særligt uværdig form for fornægtelse' (T-2.IV.3:11) at fornægte en hvilken som helst oplevelse i formens verden. Jesus lærer os om helbredelse og om opfattelse af sygdom:

Kroppens øjne vil fortsætte med at se forskelle. 2. Men det sind der har ladet sig selv blive helbredt, vil ikke længere anerkende dem. (H-8.6:1-2)

Med dette mener Jesus, at det helbredte sind anerkender forskelle på formniveauet, men ikke anerkender at forskellene har mening overhovedet, eller tror de har nogen virkning på virkeligheden. Derfor kan vi se forskelle på Kursuslærere og studerende, og endda forsøge at korrigere fejltagelser hvis vi vejledes til det, men uden at dette påvirker bevidstheden om den virkelighed vi deler som Guds Søn.

Således kan vi konkludere, at på trods af disse opfattede forskelle i verden, behøver studerende ikke at medbringe og/eller fastholde følelsesmæssige investeringer i at dømme dem, fordi dette kun kan betyde, at man med hensigt - selvom det måske er ubevidst - har

søgt forskellene, og derfor byder dem velkommen. Så tages forskellene alvorligt, og anses for 'synder', og vil blive imødegået med 'retfærdighed' i sandhedens navn. Som jeg var inde på i *Alle Er Kaldede*, er grundlaget for denne dynamik specielhedens stærke, ubevidste behov for at andre mennesker skal tage fejl, for at man selv kan have ret, hvilket er i klar opposition til Helligåndens retsindede opfattelse:

Når du overhovedet *reagerer* på fejltagelser, lytter du ikke til Helligånden. Han har blot ignoreret dem, og hvis du hører efter dem, hører du ikke Ham..... At opfatte fejltagelser i nogen, og reagere på dem som om de var virkelige, er at gøre dem virkelige for dig. Du vil ikke undgå at betale prisen for dette, ikke fordi du bliver straffet for det, men fordi du følger den forkerte vejleder og derfor vil fare vild. (T-9.III.4:1-2; 6:7-8; min kursivering)

I stedet for at begå disse fejltagelser opfordrer Jesus sine studerende til at 'huske..... at le' af dumheden i at gøre forskelle vigtige og virkelige. Som sagt før, kan det være en nyttig oplevelse at lære hvordan man kan være uenig med andre uden at blive ophidset, og uden at lade sit ego blæse forskellen op til et vigtigt symbol på adskillelse og synd/skyld, der kan retfærdiggøre angreb. I 'Korrekturen af Fejltagelser' i tekstbogens kapitel 9, hvorfra ovenanførte citat er taget, udstikker Jesus nogle retningslinier for hvordan vi kan korrigere *formen* på andres fejltagelser, og alligevel ære og respekterer indholdet af sandheden i at de er Guds Sønner:

For egoet er det venligt, rigtigt og godt at påpege fejltagelser, og "korrigere" dem. Dette giver fuldkommen mening for egoet, som er uvidende om hvad fejltagelse er, og hvad korrektion er. Fejltagelser er af egoet, og korrektion af fejltagelser ligger i opgivelsen af egoet. Når du korrigerer en broder, fortæller du ham at han tager fejl. Han er muligvis uden forstandighed på det pågældende tidspunkt, og sikkert er det, at taler han ud fra egoet, vil han være uden forstandighed. Men din opgave er alligevel at fortælle ham, at han har ret. Du fortæller ham ikke dette med ord, hvis han taler fjollet. *Han har brug for korrektion på et andet plan, fordi hans fejltagelse er på et andet plan. Men*

han har alligevel ret, fordi han er en Guds Søn. Hans ego tager altid fejl, uanset hvad det siger eller gør. (T-9.III.2; min kursivering)

Nøglen her er at lære at forholde sig rigtigt til rollen som den der korrigerer form (som en skolelærer, der underviser tredje klasse i matematikkens grundbegreber) uden at *overreagere* på fejltagelser. Tydeligvis taler Jesus her om *vores* reaktioner eller fejlfortolkninger, og ikke om selve fejltagelsens form, som det ofte er kærligt at korrigere, og højst *ukærligt* ikke at korrigere.

En fejltagelse, der tit begås på basis af den underliggende tro på specielhed, er at gøre visse mennesker (eller endog steder), der associeres med *Et Kursus i Mirakler* enten historisk eller nutidigt, specielle eller mere hellige end andre. Ubevidst sættes disse specielle kærlighedsobjekter op på en piedestal, med det deraf følgende uundgåelige morderiske had, der vil være både mærkbart og forudsigeligt. Den eneste 'specielle' person i Kurset er Jesus, eller Helligånden, og dermed menes Guds Kærligheds *indre* Nærvær, hvilket er det der i Kurset får Jesus til at sige, at alle hans 'brødre er specielle'.

Og så et sidste punkt om grupper der fokuserer på *Et Kursus i Mirakler*: Den centrale proces det er at studere Kurset og følge dets særlige åndelige vej, er *individuel*. Det er ikke muligt at undgå det hårde arbejde og den beslutsomhed og vedholdenhed (commitment) det kræver *individuel* at studere teksterne igen og igen, hvad der også gælder gennemarbejdningen af arbejdsbogens lektioner i det etårige træningsprogram, der er en uadskillelig del af Kursets træningsprogram. Alt for ofte kan deltagelse i grupper eller kurser på en yderst spidsfindig måde være til hindring for at den studerende selv tager ansvar, og erstatter *indholdet*, som er at forene sig med Helligånden *i sit eget sind*, med formen, som er at forene sig i en gruppe. Sommetider sker det endog, at gruppeledere eller lærere forsøger sig med at opstille vejledninger for deres studerende, der næsten lovgiver om hvordan de skal studere *Et Kursus i Mirakler*. De har således glemt at Jesus tager dette spørgsmål op i slutningen af håndbogen, i en passage der er citeret tidligere. Her siger han, at 'Studieplanen er yderst individualiseret, og alle aspekter er under Helligåndens særlige omsorg og vejledning.' (H-29.2:6)

Da alle studerende af *Et Kursus i Mirakler* er kvalificeret til at blive vejledt af Helligånden, ville det jo være formasteligt og arrogant af nogen at fortælle dem hvordan de bør studere Kurset, endsige opstille formelle eller uformelle retningslinier for disse studier. Da Kurset er

udformet til at blive studeret *som det foreligger*, er sådanne forsøg på at rekonstruere måderne at studere det på typisk for egoets arrogante anstrengelser for at bevise, at det ved bedre end Gud, Jesus og Helligånden.

Sammenfattende har vi i dette kapitel kunnet tydeliggøre forvekslingen imellem form og indhold, som er karakteristisk for studerendes oplevelser af at forene sig. Den forening der understreges i *Et Kursus i Mirakler* er en konsekvens af at ophæve adskillelsens barrierer, der eksisterer i vores *sind*. Og den proces kan foregå uanset om vi er fysisk sammen med andre eller ikke, også selvom de slet ikke ved vi ikke vil tilgive dem. Ydre forening er et eksempel på *magi*, hvis den tillægges værdi som frelse. Modsat er foreningen i vores sind igennem tilgivelse *miraklet*. Vore problemer kan ikke løses igennem magisk anvendelse af ydre situationer, kun igennem anvendelse af miraklets evne til at helbrede vore tanker. Sand forening kan kun forekomme på sindets niveau, fordi det kun er på sindets niveau tanken om adskillelsen synes at forekomme. I en vigtig passage der omhandler opfattelsens verden, understreger Jesus denne skelnen imellem at korrigere fejltagelsen om forskelle i sindet, *hvor problemet er*, og ‘udenfor’ sindet, i verden, hvor forskellene *synes* at være. I øvrigt forekommer det første afsnit af den følgende passage ikke i den første udgave af Kurset:

Hvor kommer alle disse forskelle fra? De synes ganske givet at være i verden udenfor. Men det er også givet, at det er sindet der dømmer det øjnene ser. Det er sindet der fortolker øjnenes budskaber, og giver dem “mening”. Og denne mening eksisterer ikke i verden udenfor overhovedet. Det der ses som “virkelighed”, er ganske enkelt det sindet foretrækker. Dets hierarki af værdier projiceres udad, og det sender kroppens øjne for at finde det. Kroppens øjne vil aldrig se, undtagen ved hjælp af forskelle. Men det er ikke de budskaber de bringer, som opfattelse hviler på. Kun sindet vurderer deres budskaber, og derfor er kun sindet ansvarligt for at se. Det alene beslutter, om det der ses er virkeligt eller illusorisk, ønskværdigt eller uønskværdigt, behageligt eller smerteligt.

Det er i sindets sorterende og kategoriserende aktiviteter fejltagelser i opfattelse opstår. Og det er her korrektion må foretages. Sindet klassificerer det kroppens øjne bringer det, i overensstemmelse med dets forudfattede værdier, og bedømmer hvor hvert sanseindtryk passer bedst. (H-8.3:1-4:3; min kursivering)

Der er således kun et kort skridt fra den magiske tro på, at det at mødes i grupper omkring Kurset i sig selv er virkningsfuldt, til investeringen i *Et Kursus i Mirakler*-organisationer og ditto netværk. Og før vi ved af det er vi på den kendte vej mod religiøse institutioner og kirker, fraktionsdannelser, fordømmelser og forfølgelser. Men for at fastslå den centrale pointe igen, er problemet ikke at det at mødes i grupper er en fejltagelse. Fejltagelsen er *investeringen i*, at de som form er nødvendige, betydningsfulde eller endog kan være frelse i sig selv. Som vi allerede har set, tjener kristendommens historie som et grelt eksempel på de ulykkelige konsekvenser af *ikke* at erkende det store potentiale for specielhed der ligger i at danne grupper, der forklæder egoets skjulte specielhed som åndelig stræben.

Det skulle nu være klart, at *Et Kursus i Mirakler* er en åndelig *lære*, der er udformet til og givet som en *individuel* praksis, for at udvikle et personligt forhold til Jesus eller Helligånden. Det har aldrig af Jesus været tænkt som (eller af Helen, der nedskrev Kurset for ham, forstået som) en bevægelse, eller noget der skulle efterfølges i grupper. Det står i stærk modsætning til hvordan formelle, organiserede religioner ser sig selv, med ritualer, specielle bønner, og specielt ordinerede og uddannede mennesker, som en meget væsentlig del af den religiøse praksis. *Et Kursus i Mirakler* har intet af dette. Selvom det som allerede sagt siger sig selv, at studerende bør praktisere Kurset på den måde og sammen med hvem de nu vælger, bør det aldrig glemmes, at der intet er om gruppepraksis eller om grupper der forener sig, i selve Kurset.

Kapitel 7

FEJLTAGELSER OG EGOET

Introduktion

Jeg har hidtil lagt stor vægt på betydningen af, at studerende af *Et Kursus i Mirakler* *ikke* lader den metafysik, der ligger under hele Jesu lære i Kurset glide for langt væk fra deres bevidsthed. De to fejltagelser der vil være i centrum for dette kapitel, er det direkte og

uundgåelige resultat af at glemme, at *alt* hvad der eksisterer i det fysisk/materielle univers er fundamentalt uvirkeligt, *uden undtagelse*. Den proces det er at se på egoet sammen med Helligånden eller Jesus - essensen i tilgivelse - ophører med at være det den er, hvis ikke tilgivelsens vision baseres på Deres tilstedeværelse, som *er udenfor drømmen om tid og rum*. Den første fejltagelse vi vil se på er *at gøre fejltagelsen virkelig*. Den består i, at vi bestemmer, at verden og kroppen er virkelige igennem at tillægge dem negative eller positive værdier. Denne fejltagelse kan antage form af at åndeliggøre det fysiske, og udvikle etiske og/eller moralske systemer som askese, usædelighed eller mådehold, og gå ind for passivitet eller aktioner, som reaktion på socio-politiske situationer, samt tro at åndelig praksis har mening og betydning i sig selv.

Den anden fejltagelse er at *underkende investeringen i egoets tankesystem*. Et af den fejltagelses karakteristika er troen på, at åndelig udvikling er let, og kun kræver lidt eller slet ingen anstrengelse, ud fra tanken om at man bare behøver at 'overgive problemerne' til Helligånden, og høre Hans Stemme, hvorefter Han vil gøre resten.

At Gøre Fejltagelsen Virkelig

Vi har i detaljer været inde på den enorme investering egoet har i at opretholde adskillelsens tankesystem, vores individualitet og specielhed, og beskyttelsen af disse med troen på at den fysiske verden er virkelig. Verdens oprindelse tilskrives i almindelighed Gud, eller, i sekulære tankesystemer, kræfter udenfor sindet. At betvivle disse kosmogonier er at rejse spørgsmålet: Hvis Gud (eller andre kræfter) ikke skabte verden, hvem gjorde så? Svaret vækker en enorm rædsel i vores sind, for at tænke tilbage på verdens oprindelse med egosindet, og på formålet med verden som et forsvar imod Gud, er at konfrontere sin skyld og tage ansvar for adskillelsen. Læseren vil huske, at det netop var for at *undgå* denne rædsel, at egoet, efter at det var valgt af Guds Søn frem for Helligånden, bogstaveligt talt overtalte Sønnen til at lave verden og de individuelle kroppe. Det bør derfor ikke komme som nogen overraskelse, at mange studerende af *Et Kursus i Mirakler* meget stærkt modsætter sig fuldstændigt at acceptere det Kurset lærer, fordi egoet har overbevist os om, at det at tage ansvaret stiller os ansigt til ansigt med vores udslettelse for en hævngherrig skabers hånd. Det der så sniger sig

ind i den studerendes praksis og forståelse, er underfundige og snedigt udspekulerede måder til at gøre verden og kroppen virkelige på, som så 'beskytter' egoets eksistens. Lad os her undersøge nogle af disse måder.

Der er mange, mange passager i *Et Kursus i Mirakler* der helt tydeligt fastslår, at Gud ikke skabte den fysiske verden, og heller ikke *kunne* skabe den. At tro at det er tilfældet, modsiger direkte hele Kurset, fordi en af dets grundlæggende præmisser er, at Gud ikke kan skabe noget væsen (eller noget overhovedet) der er ulig Ham Selv. Alligevel fristes mange studerende til at ændre læren, så den siger at Gud ikke skabte en verden af lidelse, men en verden af fysisk skønhed, og en krop der kan forbedres og udvikles, og endda gøres udødelig. Hvis man er bekendt med klassisk filosofi vil man kunne se de meget stærke paralleller til den platoniske tradition, psykologisk i hvert fald, om ikke altid filosofisk, hvor universets fysiske skønhed og majestæt hæves til skyerne, og kroppens lidelser og smerter er uforenelige hermed. Et af formålene med min bog *Love Does Not Condemn* var, at hjælpe studerende til på den ene side at erkende det platoniske grundlag *Et Kursus i Mirakler* har sine rødder i, og på den anden at kunne skelne Kursets lære fra de tankesystemer der indbefatter paradokset om at en fuldkommen og absolut eenhed på en eller anden måde skaber et ufuldkomment fysisk univers; et paradoks der er indbygget i den platoniske tradition. Det er mit håb, at forståelsen af denne baggrund kunne skærpe studerendes opmærksomhed overfor denne fejltagelse.

Som jeg har understreget flere gange, er det Kursets metafysiske og absolutte kompromisløshed, der er så dybt problematisk for mange mennesker. Faktisk er et af dets erklærede mål at fremkalde en *total* forandring af indlæringsevnen, fordi 'forringelsen af evnen til at generalisere er et afgørende indlæringshandicap.' (T-12.V.6:4). Eller som det siges i introduktionen til arbejdsbogen:

Formålet med arbejdsbogen er, på en systematisk måde, at træne dit sind til at opfatte alt og alle i verden på en anden måde. Øvelserne er planlagt sådan, at de hjælper dig til at generalisere lektionerne, så du vil forstå, at de hver især er lige anvendelige overfor alle, og alt hvad du ser på.

Overføring af træning i sand opfattelse går ikke frem på samme måde, som verdens overføring af træning. Hvis sand opfattelse er opnået af en eller anden person, situation eller begivenhed, er *fuldstændig overføring til alt og alle givet*. (A-in.4:1-2; 5:1-2)

På grund af egoets investering i at opretholde troen på at illusionen er virkelig, er det vanskeligt at acceptere alle implikationer af det Jesus siger i *Et Kursus i Mirakler* om, at Gud ikke har skabt verden. Disse implikationer inkluderer, at man ikke tillægger noget som helst aspekt af den fysiske og/eller psykologiske verden overhovedet nogen som helst virkelighed, inklusive opfattelser af 'lidelse og tab, af sygdom og sorg, og af fattigdom, sult og død.' (A-dI.187.6:4). Implikationerne omfatter endvidere, at man ikke tillægger nogen af verdens metoder til helbredelse eller til lindring af smerter og lidelser - det være sig traditionelle eller ikke traditionelle - nogen virkning. Visse new age metoder, som at visualisere helbredelse, eller at sende lys til tilskadekomne kroppe eller til verdens konfliktsituationer, går i den samme fælde og gør derved fejltagelsen virkelig.

Man ønsker jo kun at sende lys eller at visualisere helbredelse fordi man i forvejen tror, at der er et virkeligt mørke *udenfor een*, der har brug for helbredelse. Som jeg hele tiden har understreget, er det eneste problem det mørke, der frembringes af skylden i *vores sind*, der tror at mørket - skylden - er virkelig udenfor os. Jeg vil her gentage denne meget vigtige sætning: '.....søg ikke at forandre verden, men vælg at forandre den måde du tænker om verden på'. (Der er en yderst vigtig pointe der går tabt i oversættelsen her, fordi 'mind' oversættes til 'sind' og 'change your mind' oversættes til 'at skifte tænkemåde' fremfor til den mere 'underlige' at 'skifte sind', selvom det rent faktisk er det vi skal lære, nemlig at skifte til at bruge den del af sindet hvor Helligånden er, og derfor bringer jeg sætningen på originalsproget: 'seek not to change the world but change your *mind* about the world' O.A.). Det der helbreder min smerte eller min sygdom, er ikke en anden persons eller selve universets 'healings-energi', eller opvækkelsen af energien i min egen krop (kundalini), men kun den eneste sande 'helbredelses-energi', som er *ophævelsen* af mine tanker om at jeg er skyldig *igennem accepten af Helligåndens korrektion med tilgivelse*. Fysiske eller mentale energier kan ganske afgjort påvirke kroppens elektromagnetiske felt, og derigennem bringe fysisk eller mental lindring, men disse forandringer foregår ikke desto mindre i ego-kroppens verden. Vi taler således om virkninger (kroppen), og ikke om den sande årsag (sindet). At tillægge materien åndelige egenskaber, det være sig moder jord eller bestemte mineraler, såsom krystaller og sten, afspejler den samme fejltagelse.

Man skulle i og for sig ikke tro, at studiet af *Et Kursus i Mirakler* kunne misbruges til dannelsen af ritualer, når man betænker dets meget tydelige beskrivelser af problemet om

forvekslingen af form og indhold. Men som allerede tidligere nævnt, kan en studerendes praksis let ændre sig til et ritual, der må udføres, og udføres rigtigt, med de 'krævede' antal repetitioner af dagens ide fuldført med held.

Et andet forhold viser sig i, at sandheden og skønheden i Kursets lære, og Jesu kærlige venlighed der kommer igennem dets ord, kan få studerende til at overføre disse *tanker* til selve bøgerne. Folk kan således tro, at den blotte berøring af det blå omslag (der tidligere var grønt i England) eller at føre hænderne hen over siderne, medfører healing, eller at den simple gentagelse af ord fra bøgerne, så at sige gyder budskabet ind i ens selv, *uden den nødvendige udfordring af ens eget tankesystem*, og den følgende erstatning af det igennem accepten af Helligåndens tankesystem i stedet. Når først grupper er etableret er det ret let at danne uformelle ritualer, der snart udvikles til en form for rutine, som hvis ikke den udføres fremkalder angst og ubehag, og måske endda følelser af afsavn og vrede.

Som sagt er det relevante spørgsmål her ikke deltagelsen i eller troen på sådanne praktiske gruppearrangementer, *men forsøget på at binde dem sammen med læren i Et Kursus i Mirakler*. Sådanne forsøg, bevidste eller ubevidste, er snedige egotricks, hvis hensigt er at minimere Kursets radikalitet og tilsløre dets særegenhed og forskellen på det og andre systemer.

Det fører os frem til endnu en vigtig måde hvorpå egoet prøver på at udvande Kursets klare budskab: Påstanden om, at Kurset er 'ligesom alle andre' åndelige tankesystemer. (Det ligger udenfor denne bogs rammer at gå i dybden med dette store emne, men nogle få velvalgte ord vil ikke være af vejen, men præcisere pointen.) Meget få nutidige - og selv gamle - åndelige skoler, kan sig fri for at have forsøgt sig med det.

Dem jeg her tænker på er følgende: Klassisk hinduisme og buddhisme, traditionel eller bibelsk kristendom (både romersk katolsk og almen protestantisme), jødedom, gnosticisme, kristen videnskab, science of mind, unitarisme, AA og de andre tolvtrinsprogrammer, Urantia, Seth, Edgar Cayce, Joel Goldsmith, C.G. Jung, transpersonlig psykologi, og så absolut langt størstedelen af de nutidige kanaliserede skrifter. Som vi allerede har set, forholder mange andre åndelige skoler end Kurset sig til tilgivelse, til betydningen af at kende sindets styrke, og til troen på en kærlig og ikke-straffende guddom. Men ingen af dem præsenterer disse ideer i den metafysisk/ psykologiske sammenhæng som *Et Kursus i Mirakler*. At kombinere Kurset med andre skoler, er også en måde at tilsløre dets enestående lære på. Som jeg var

inde på i første bind, forveksler mange studerende af *Et Kursus i Mirakler* det, at Jesus beder os om ikke at dømme, med at fornægte at der faktisk eksisterer forskelle i den illusoriske verden. Man kan således godt anerkende og acceptere forskelle på de mange åndelige skoler i verden uden at dømme dem, eller spille spillet om at være åndeligt speciel. For nu at gentage denne vigtige pointe, er det at sige, at Kurset er anderledes end alle andre åndelige traditioner ikke det samme som at dømme imod dem. Jesus sagde det en gang til Helen på denne måde: 'Antag ikke andres åndelige udviklingsveje som dine egne, men døm dem heller ikke'.

Det sidste eksempel på hvordan kursusstuderende gør kroppen virkelig, er relateret til de tre etiske kategorier jeg omtalte i kapitel syv i *Alle Er Kaldede*: Askese, vellevned og den gyldne middelvej. På trods af Kurset stærke og konsekvente lære om at kroppen grundlæggende er uvirkelig, er der mange studerende der kommer til at begå den gamle gnostiske fejltagelse med at gøre kroppen psykologisk virkelig. Det gøres ved at se kroppen som det problem man må forholde sig til, igennem udvikling af særlige etiske eller adfærdsmæssige normer. Lad os tage hver kategori for sig, først den asketiske.

Askese er så langt overvejende den mest almindelige form denne fejltagelse antager, og som studerende af *Et Kursus i Mirakler* oftest kommer til at begå. Passager i Kurset der beskriver vores investering i kroppen, eller beskriver vores skyldbetyngede oplevelse af kroppen, eller den angst vi oplever i forbindelse med den, tages ud af deres sammenhæng for at vise, at kroppen bør undgås eller fornægtes fordi den er syndig og/eller ond, og den allerstørste hindring for at opnå eenhed med Gud. Sex, mad og penge er ikke overraskende de mest almindeligt udtryk for denne tro på, at kroppen, eller materialisme som sådan, er problemet. Igennem disse udtryk fordrejes et tankesystem, der blev givet os for at hjælpe os med at lære hvordan vi *ikke* skal gøre fejltagelsen virkelig, til at sige, at kroppen skal tages *meget* alvorligt. Tilhængere af Kurset opfordres derfor, blandt meget andet, til at leve i cølibat, til at være tynde, eller til at blive vegetarianer, til ikke at drikke kaffe, ryge eller at tjene mange penge, og til ikke at tage mange penge for aktiviteter relateret til *Et Kursus i Mirakler*. Den underliggende forudsætning, som ikke altid fremsættes eller endda kan være helt ubevidst, er, at sex, penge og visse fødevarer er uåndelige. I een forstand er dette sandt, siden *alt* i det fysiske univers er uåndeligt, fordi det som vi har set igen og igen, er optænkt udelukkende for at holde det åndelige ude af vores bevidsthed og af vores erindring. Men at isolere visse kropsfunktioner eller aspekter af den materielle verden som specielt uhellige, er at gå i den

fælde der beskrives som kaos første lov (Kap 23 i tekstbogen): Nemlig at der findes et hierarki af illusioner (T-23.II.2). I dette hierarki ses visse aspekter af den illusoriske verden som helligere eller bedre end andre. Og derfor som virkelige, hvad der medfører at *hele* den materielle verden bliver 'virkelig' ved selve den aktivitet det er at differentiere, eller at dømme. Som er præcist det der laver dualisme = splittelse i polariteter, eller adskillelse. En sådan differentiering tjener på smukkeste vis egoets mål, som er at fastslå at *dets* missskabninger er virkelige, imens Guds udifferentierede skabning er uvirkelig.

Men det betyder bestemt ikke, at man ikke bør have præferencer og ikke bør træffe valg og beslutninger baseret på disse præferencer, som vi allerede har været inde på. Det er den *bydende nødvendighed* af at få tilfredsstillet præferencerne der er problemet, ikke selve præferencerne, som er umulige at undgå i denne mangfoldighedens drømmeverden. Jeg mindes en historie fra min barndom, der udmærket illustrerer forskellen på præferencer og bydende nødvendighed. Min moder elskede at få lidt frugt før hun gik i seng, og det var normalt ikke noget problem. Men engang da familien - mine forældre, min broder og jeg selv - var på ferie i Canada, ankom vi til Montreal meget sent en søndag aften. Vi var allerede indlogeret på motellet, og var alle meget trætte efter en lang dags rejse, da min moder pludseligt kom i tanker om, at hun ikke havde noget frugt med sig, og derfor ikke ville kunne falde i søvn. Så måtte min fader og jeg ud i byen for at finde en købmand der var åben endnu. Men det var i tiden før 'døgneren' og vi ledte forgæves. Jeg husker ikke slutningen på historien, men jeg tror ikke min mor havde det særlig godt.

En anden form for den samme fejltagelse er, at kroppen kan gøres udødelig. Den underliggende antagelse er naturligvis, at kroppens død på en eller anden måde er forfærdelig, og er noget der kan og bør overvindes. Ved at gøre evigt *fysisk* liv til en værdi, gøres kroppen samtidigt virkelig, for hvis kroppen kan leve evigt *må* den være virkelig. Denne fejltagelse er også et resultat af egoets effektive anvendelse af fornægtelse, på den måde at vi glemmer at kroppen er blevet lavet for at holde udødeligheden skjult, og at udødelighed er en egenskab der går fuldstændigt hen over hovedet på egoet:

Evig varighed (udødelighed) er den eneste funktion egoet har forsøgt at udvikle, men som det systematisk har forfejlet at opnå. Egoet går på kompromis med spørgsmålet om

det evige, som det gør i alle sager der vedrører det virkelige spørgsmål på nogen som helst måde. (T-V.6:2-3)

En tredje variant af at gøre fejltagelsen virkelig, består i at isolere sig eller løsrive sig fra en verden der opfattes som ond og besmittet. En af de former fejltagelsen med at skælde ud over den fysiske verden antager, er at foregive ligegyldighed overfor verdens hændelser, igennem at undgå radio og tv-nyheder, eller aviser og nyhedsmagasiner, som man så siger: 'Jeg vil ikke forgifte mit sind med verdens negativitet eller vold ved at lytte til nyheder. Det der foregår omkring mig angår ikke mig, fordi det er for verdsligt og for uåndeligt, og derfor kan det forstyrre mine positive tanker og min sindsro'. Selvfølgelig beror ens frelse ikke på at man holder sig opdateret med verdens nyheder, men den følelse af afsky, der ofte er ubevidst til stede i en sådan 'afstandtagen', røber egoet. Først har det overbevist os om at verden er virkelig igennem dets negative værdisætning, hvorefter det giver os sin egen løsning - adskillelse i form af afstandtagen - på et problem *det* - egoet - har lavet for at fastholde vores opmærksomhed.

Hvis man af et ærligt hjerte er uinteressert i verdens nyheder, så fred være med det. Manglen på interesse behøver ikke at retfærdiggøres. Hvis man har en fornemmelse af afstand til eller afsky for verden eller kroppen, så fred være med det også. Det er heller ikke nødvendigt at retfærdiggøre det. Det vigtige er ikke at tage afstand eller føle afsky på basis af såkaldt åndelige idealer. Det er *retfærdiggørelsen* der er problemet, for den er en skygge af det oprindelige problem med at forværre fejltagelsen ved at bekræfte, at den adskilte verden er virkelig, og retfærdiggøre sit forsvar imod den. At føle afsky er selvfølgelig en fejltagelse, for man kan kun føle afsky for noget der først er blevet dømt som virkeligt. Men *korrektion* af fejltagelsen forhindres af: 1) at man tager fejltagelsen alvorligt, og behandler den som en synd, og 2) at man retfærdiggør sit forsvar imod den igennem projektion, og ophøjer sin afsky til et åndeligt princip. Det er meget klogere og sundere at acceptere sine negative følelser uden at dømme sig selv for dem. Så vil vi efterhånden blive i stand til at bringe den sande årsag - frygt - til Helligåndens Kærlighed, og i det brændpunkt forsvinder den negative investering automatisk, ligesom mørke når der kommer lys.

Den anden etiske form på den fejl det er at gøre fejltagelsen virkelig, er *hedonisme* (vellyst). Her udnytter studerende af *Et Kursus i Mirakler* læren om at verden og kroppen er illusioner,

som en retfærdiggørelse for at gøre hvad som helst de har lyst til, især hvor det drejer sig om sex og aggression. Jeg er selv, helt ude af sin sammenhæng, blevet citeret for i workshops at sige, at hvis man ikke har nogen skyld i sit sind, vil hvad som helst man gør være kærligt. Men det er misbrug af dette princip, at undskylde seksuel eller sociopatisk afreagering i *Et Kursus i Miraklers* navn og kalde det åndelighed, i stedet for at ære den proces det er, at man udvider eller udstrækker Helligåndens Kærlighed. Misbruget udføres under devisen: 'Den illusoriske verden har ingen mening for mig, og derfor betyder det ikke noget hvad jeg gør'. Og en variation af denne hedonisme er forkastelse af sociale regler på basis af at de dømmes som egobaserede. Man kan således praktisere Kurset på en provokatorisk måde, og forsøge at demonstrere sin frihed ved ikke at underkaste sig visse sociale konventioner. Man kan ustraffet lyve, stjele, fornærme andre eller endog slå ihjel, fordi alt dette i sidste instans er illusioner, og mine handlinger er det middel Helligånden har valgt til at hjælpe mig med at lære dig dette ædle, åndelige princip. I sjældne tilfælde kan man ligefrem konstatere en slående lighed imellem kursusstuderende og den middelalderlige gnostiske sekt kaldet adamitter (nudister), og ikke kun i indhold men også i form. Disse gnostikere tog deres klæder (som var en hindring for deres "edenske" uskyld - deraf navnet) af når de bad, så de derigennem kunne manifestere en ren åndelighed, der ville føre dem nærmere til gud. Studerende af Kurset kan forlede sig selv til at tænke, at man ved at fjerne den ydre *form* (klæderne) demonstrerer formløshedens *indhold*.

På samme måde er det ikke usædvanligt at studerende af Et Kursus i Mirakler demonstrerer deres åndelighed eller fremskridt i studierne af Kurset, ved at berøve sig selv symboler på samfundet. De kan finde på at undlade at låse bildøre eller døre i deres huse, eller at tegne livs- og sygeforsikringer, ikke fordi de faktisk ikke har nogle af de bekymringer 'normale' mennesker har, men fordi de er motiverede af et behov for at presse sig selv ind i en *form* for noget de mener er tegn på åndelig udvikling, i et magisk håb om at *indholdet* af friheden fra egoet, vil flyde ind i deres sind igennem deres adfærd. På denne måde kan de undgå den til tider pinagtige nødvendighed af at se ind i sig selv, på den skyld og frygt der findes, fordi den nu er dækket af en tynd fernis af hellighed. Og alligevel kan vi se den ubevidste (og sommetider ikke helt så ubevidste) foragt for og hån af det 'onde og u-åndelige samfund' igennem disse trodsige aktiviteter.

Til sidste har vi de studerende der indtager en *moderat* etisk holdning, for at *undgå* at begå de fejltagelser der synes at ligge i det ekstreme i de to forannævnte. Selvom *formen* i denne middelvej forekommer at være i overensstemmelse med hvad Kurset ville gå ind for, viser det underliggende *indhold* af frygt for at gå i ekstremismens fælde, at dette allerede er sket ved at gøre kroppen og adfærden virkelig.

Læseren kan her minde sig selv om den psykoanalytiske spøg der handler om, at man aldrig kan vinde, lige meget hvad man gør. Patienter der kommer for tidligt til en terapi lider af angst, dem der kommer for sent har modstand, og dem der kommer til tiden gør det under tvang. Men som jeg har været inde på allerede i kapitel syv i første bind, har Kurset ikke en moral for adfærd, men snarere en holdning i sindet: Hvad er motivationen for det vi gør - Gud eller egoet. Formål er alt.

Minimering af Egoet

Et af de fremherskende karakteristika i visse gnostiske kredse var troen på, at *gnosis* - eller åbenbaring (af viden) - kun var opnåelig for visse, specielle mennesker. Det betød tydeligvis, at disse gnostikere var hinsides deres ego, hvorfor de betegnede sig selv som 'de perfekte'. Ikke underligt var dette praleri en torn i øjet på den ortodokse kirke, for hvordan kan man forholde sig fornuftigt til nogen der påstår om sig selv, at de har en særlige forbindelse med Himlen? Og da kirken mente det var *den* der havde den specielle forbindelse til Himlen, ønskede den bestemt ikke at andre også havde den! Det er evident at vi kan konstatere det samme fænomen i dag, hvor det ser ud som om næsten alle, med samt deres fætre og kusiner, hører eller kanaliserer Jesus eller Helligånden. Som en af de tidligste kirkefædre skal have sagt det: 'Disse 'kanaler' synes at spire ligesom champignons.'

Denne nylige stigning i antallet af mennesker, der oplever en indre stemme der påstås at være Helligåndens, er blevet vidt udbredt i pinsebevægelserne og i de karismatiske fornyelsesbevægelser både indenfor den protestantiske og den katolske kirke. Næsten som et oprør imod den hierarkiske undertrykkelse af folks religiøse oplevelser i den kirkelige autoritets navn, har de troende nu fået lov til, og er blevet tilskyndet af disse bevægelser, til selv at opleve Gud, og til at fortolke skrifterne uden tilstedeværelsen af en præst, og

sommetider endda uden en sådant velsignelse. Det er klart, at frigørelsen af åndelige oplevelser fra den elitære kirkes enejerkskab er meget positiv, men pointen her er den fejltagelse det er at tro, at det letteste i verden er at tilsidesætte sit ego, og lade Guds Stemme tale til een. Dette specielle fænomen har fundet et næsten fuldendt udtryk blandt studerende af *Et Kursus i Mirakler*.

Fejltagelsen retfærdiggøres ofte på den måde, at man fjerner passager af deres sammenhænge, som oftest fra arbejdsbogen, der handler om det lette i at lytte til Helligånden. F.eks. siges der i lektion 49: 'Guds Stemme taler til mig hele dagen igennem', og den begynder sådan:

Det er fuldt ud muligt at lytte til Guds Stemme hele dagen igennem, uden at afbryde dine normale aktiviteter på nogen måde. (A-dI.49.1:1)

Og en senere lektion fortæller os:

Hvis du vil lægge egoets stemme bort, uanset hvor højt den synes at råbe; hvis du ikke vil modtage dets ubetydelige gaver, som ikke giver dig noget du virkeligt ønsker; hvis du vil lytte med et åbent sind, som ikke har fortalt dig hvad frelse er, så vil du høre sandhedens mægtige Stemme, rolig i Sin magt, stærk i stilheden og fuldkommen sikker på Sine budskaber.

**Lyt, og hør din Fader tale til dig igennem den Stemme Han har udpeget, Som bringer det meningsløses torden til tavshed, og viser dem der ikke kan se, vejen til fred.....
Lyt og vær stille. Han vil tale til dig. Hør Ham i dag, og lyt til Ordet der løfter det slør der ligger over jorden, og vækker alle dem der sover og ikke kan se..... Spørg og forvent et svar. (A-dI.106.1:1; 2:1; 4:2-3; 5:1; 8:1)**

Og måske kan læseren huske fra kapitel et, at lektion 71 endog får os til at henvende os til Gud Selv, og bede Ham fortælle os Sin plan med os.

I lyset af passager som disse, der tages ud af deres stærke sammenhæng med hele Kursusplanen, er det forståeligt at studerende kan tilbringe deres dage med at tro, at de er i konstant kommunikation med Himlens Stemme. De får således at 'vide' hvornår de skal stå op om morgenen, hvilke klæder de skal tage på, hvad de skal spise, hvor de skal tage hen,

hvad guds plan er, ikke blot for dem selv, men for alle, lige fra verdens ledere til venner og familiemedlemmer, medstuderende og ikke-studerende osv. osv. Jeg minder særdeles ofte studerende om, at selvom arbejdsbogens lektion 49 virkelig siger, at Guds Stemme taler til os hele dagen, og at det 'fuldt ud er muligt' at lytte til Den, siger Jesus ingen steder at vi rent faktisk *lytter til* Den. Den enorme ubevidste investering vores sind har i at holde fast ved egotankesystemet, og de bemærkelsesværdigt geniale måder hvorpå vi i det uendelige forlænger den specielhedens verden vi har konstrueret, gør det at høre tilgivelsens og kærlighedens stemme meget, meget vanskeligt. Når man betænker den store vægt sådanne studerende tillægger disse passager, vil *Et Kursus i Miraklers* stadige og meget stærke fokus på ophævelse af egoet, så vi overhovedet *kan* høre Helligåndens Stemme, uvægerligt gå tabt. Det bør også bemærkes, at det ovenanførte citat fra lektion 106 indeholder en meget vigtig betingelse: 'Hvis du vil lægge egoets stemme bort, uanset hvor højt den synes at råbe; ' (A-dI.106.1:1). 'Hvis' er nøgleordet! Især en passage fra håndbogen, der allerede er citeret to gange, overses let:

Kun meget få kan overhovedet høre Guds Stemme Glem ikke, at sandhed kun kan komme hvor den bydes velkommen uden frygt. (H-12.3:3,7)

Og hvor mange mennesker går her på jorden uden frygt?

Som jeg var inde på i bind et, er arbejdsbogen tænkt som et etårigt træningsprogram. Det er ikke hensigten med den at uddybe den teoretiske del af kursusplanen, som det er formålet med en hvilken som helst tekstbog. En del af verdens kursus i specielhed, som det er *Et Kursus i Miraklers* mål at ophæve, er troen på, at kun meget få - den religiøse elite - kan kommunikere med Gud. Kun disse få ses som værdige og udvalgte af deres skaber, hvorimod resten af verdens synd og dens fortjente skyld forhindrer folk i at have et sådant åbent og kærligt forhold til Gud. En sådan tro forstærker klart egoets historie om synd og skyld og frygt for himlens gengældende vrede. Derfor er det omvendingen af denne tro, der er et uundgåeligt aspekt af al specielhed, som store dele af arbejdsbogen har som mål. Den nås ved at begynde processen med at træne vores sind i troen på, at Guds Kærlighed ikke er fraværende i os, i det mindste ikke efter Hans Vilje. Fordi det er *vores egen* vilje - i

overensstemmelse med egoet - at bandlyse Gud fra vores sinds kongerige, må det nødvendigvis også være *vores egen* ændrede vilje der byder Gud velkommen tilbage.

Derfor sættes denne beslutning i mange passager, både i arbejdsbogen og i tekstbogen, foran os, med understregningen af, at egotankesystemet kan ændres på et enkelt øjeblik. Jesus hjælper os til at forstå, at fordi tiden ikke er lineær, er sandheden at der kun er *et* øjeblik. Kun skylden får os til at tro på, at der kræves tid for at vores skyld kan blive tilgivet. Derfor er tiden, ligesom skylden, en illusion. Men sådanne ideer kan misforstås fuldstændigt, når de tages ud af sammenhængen med Kursets overordnede mål, der er at hjælpe os til at forstå den enorme styrke egoet har, fordi vi har investeret så meget i at bevise at Helligånden tager fejl. F.eks. beskriver *Håndbog for Lærere* det tilsyneladende håbløse i at undslippe egoets morderiske slagmark:

Der er en måde det er muligt at undslippe på. Den kan læres, og der kan undervises i den, men det kræver tålmodighed og *en overflod af villighed*. (H-17.8:3-4)

Det er interessant at lægge mærke til, at Jesus her afviger fra sin sædvanlige måde at benytte adjektivet 'lille' på for at moderere 'villighed'. Anvendelsen af ordet 'overflod' her pointerer overfor læseren ego-tankesystemets fulde omfang, og nødvendigheden at udvise årvågenhed overfor vores investering i det.

Ud af de seks stadier i udviklingen af tillid, der gennemgås i stykke fire i Håndbogen, ser vi at fire af dem indeholder elementer af ubehag. Disse beskrives med ord som 'smertefulde', 'vanskelige', 'Det kræver stor indsigt', 'enorme konflikter' og 'forventede sorg'. Om det femte stadium, der beskrives som 'i sandhed en urolig periode', får vi at vide at vi nu skal 'nå en tilstand' (den forventede 'virkelige verden' - som er 'fuldførelsen') 'der kan være umulig at nå i lang, lang tid'. (H-4.I.A.3:2; 4:2,5; 5:2,8; 7:1,7)

Det fremgår tydeligt, om ikke af andet så af disse få uddrag, at *Et Kursus i Miraklers* kursusplan er for hele livet, og at den hjælper den studerende til at starte på en rejse, der kræver stor omhyggelighed, flittighed og vedvarende træning. Jesus siger meget tidligt i tekstbogen til læseren, at han/hun: 'er alt for tolerant overfor sindets ustadighed, og undskylder passivt sit sinds misskabninger.' (T-2.VI.4:6). En af de vigtige ting vi kan lære af tekstbogen er at respektere egotankesystemet, ikke fordi det er sandt, men fordi vi tror på

det. Man kan således også sige, at Kursets indlæringsproces består i at lære at skelne imellem hvilken stemme man lytter til. Det er for at hjælpe til med at fremme genkendelsen af egoets stemme, der naturligvis er baseret på overhovedet at kunne kende den, at han i passage efter passage i tekstbogen, sommetider grafisk og sommetider i pinefulde detaljer, beskriver den indviklede sindssyge i det tankesystem vi har sat på forstandighedens og sandhedens trone. Den centrale lære i *Et Kursus i Mirakler* er derfor ikke så meget kærlighed og eenhed, der er vores virkelighed i Himlen, men derimod evnen til at *identificere* og *ophæve* skyld og frygt, der 'beskyttes' i vores specielle forhold, som vi tror er vores virkelighed på jorden:

**Frygt ikke for at se på det specielle had-forhold, for friheden ligger i at se på det.....
Når du ser på det specielle forhold, er det nødvendigt først at forstå at det indebærer megen lidelse. Angst, fortvivelse, skyld og angreb kommer allesammen ind i det, afbrudt af perioder hvor de synes at være forsvundet. De må allesammen forstås som det de er. Uanset hvilken form de tager, er de altid et angreb på selvet, i den hensigt at gøre den anden skyldig. (T-16.IV.1:1; V.1:1-4)**

Og derfor:

Kursets mål er ikke at lære dig kærlighedens mening, for den kan ikke læres. Dets mål er derimod at fjerne blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. (T-in.1:6-7)

Senere taler Jesus igen om dette centrale tema i sammenhæng med det specielle forhold:

Din opgave er ikke at søge efter kærlighed, men blot at søge efter, og finde, alle de barrierer inde i dig, som du har bygget imod den. Det er ikke nødvendigt at søge efter det som er sandt, men det *er* nødvendigt at søge efter det som er falsk. (T-16.IV.6:1-2)

Det kan altså være, at det mislykkes for os at erkende, at *Et Kursus i Miraklers* helt afgørende lære er at hjælpe os med at huske, at verdens eneste problem er skyld, som den kommer til udtryk i det specielle forhold, og at ophævelsen af den sker igennem tilgivelse. Dette er meget klart og præcist, men med lidt andre ord, fremstillet i to på hinanden følgende lektioner 79 og

80: 'Lad mig erkende problemet så det kan blive løst' og 'Lad mig erkende, at mine problemer er løst':

Adskillelsens problem, som virkelig er det eneste problem, er allerede løst..... Dit eneste centrale problem er løst, og du har ikke andre. Derfor må du være i fred. Frelse er således afhængig af erkendelsen af dette ene problem, og forståelsen af at det er løst. Eet problem, een løsning. (A-dI.79.1:4; 80.1:2-5)

Men dette problem er ikke let at erkende, for ikke at tale om at forstå, fordi hele vores eksistens i den fysiske verden er baseret på *ikke* at erkende det.

Et andet uheldigt resultat af denne fornægtelse, er forvirring angående den rolle Helligånden spiller i Soningen. Sammen med den magiske ide om, at alt hvad man behøver at gøre for at blive fri for egoet er at have ønsket om det (uden at behøve at tage sig af den underliggende tiltrækning til dets tankesystem), findes den lige så magiske ide om Helligånden som Den Store Forsørger. Jeg har været inde på det emne tidligere mere detaljeret, og derfor nævner jeg det kun kort igen. Vi forskyder det eneste behov vi har, som er at ophæve troen på knaphed, over på materielle mangler, og på samme måde forskyder vi løsningen på denne mangel over på Helligånden. Fremfor at vente at Hans Kærlighed er det middel der kan ophæve troen på vores fejlagtige tankesystem, bliver Han nu den der på magisk vis løser vores problemer i verden ved at sørge for husleje, parkeringspladser, tage sig af forhold og helbred, verdensfreden etc. etc. Det dybtgående og virkeligt helbredende budskab i *Et Kursus i Mirakler* bliver på den måde degraderet til det trivielle og overfladiske, meget på samme måde som I Chings ældgamle visdom i nogle menneskers hænder er blevet reduceret til et blot og bart redskab til at spå om fremtiden.

Mange studerende af Kurset identificerer ubevidst Helligånden med egoet, på den måde at de spidsfindigt gentager den oprindelige fejltagelse med at erstatte Gud med sit eget selv, hvorved de udelukker Helligånden fra deres bevidsthed. At bede Helligånden om løsninger på vore bekymringer om ydre problemer begrænser Hans rolle, ved at man definerer den i sine egne rammer, som vi var inde på i kapitel fire, fordi sådanne anmodninger forudsætter forståelsen af hvad det er vi har brug for, uden først at konsulterer Himlens visdom. Vi har atter indtaget Hans plads igennem at gå ud fra, at vi af os selv ved både hvad der er vores

problemer, og hvordan vi skal løse dem. Som Jesus understreger i slutningen af *Håndbog for Lærere*:

Der er en anden fordel - og den er meget vigtig - ved at overgive beslutninger til Helligånden i stigende omfang. Måske har du ikke tænkt over dette aspekt, men dets centrale placering er indlysende. At følge Helligåndens vejledning, er at lade dig selv blive befriet for skyld. Det er essensen i Soningen. Det er kernen i studieplanen. Forestillingen om at du har tilranet dig funktioner som ikke er dine, er grundlaget for frygt. Hele den verden du ser, spejler illusionen om at du har gjort dette, hvad der gør frygt uundgåelig. At give funktionen tilbage til Ham den tilhører, er således at blive fri for frygt. Og det er det der lader erindringen om kærligheden vende tilbage til dig. (H-29.3:1-9)

Ved at tro - *på egen hånd* - at vi har virkelige problemer, der er *udenfor* vores sind, som kræver løsninger - *som vi bestemmer* - går vi i fælden og gør fejltagelsen virkelig.

Til sidst vil jeg lige bemærke, at de fejltagelser vi her har været inde på, uvægerligt fører til den tidligere nævnte mangel på evne til at skelne imellem egoet og Stemmen for Gud, og får os til at tænke f.eks. 'Hvad som helst jeg hører er Helligånden, fordi mine hensigter er hellige'. Og selv om vi 'hører' rigtigt - dvs. at vejledningen ikke kommer fra skyldens stemme - bliver Helligåndens budskab ofte rettet til os selv personligt, fordi det er filtreret igennem vores personlige behovssystem. Selve budskabet behøver ikke nødvendigvis at passe til hele verden, eller til visse personer vi vælger at udpege, som de der fortjener vores specielle åbenbaring. Vi bliver mindet om dette af Jesus når han siger: 'Stol ikke på dine gode hensigter. De er ikke tilstrækkelige. Men stol ubetinget på din villighed.....' (T-18.IV.2:1-3). Denne villighed afspejler at vi virkeligt giver Helligånden vores investering i at være hellige, gode eller hjælpsomme.

Således er det altoverskyggende formål med *Et Kursus i Mirakler* ikke *kun* at lære os, at vores virkelige Identitet er Kristus, og ikke egoet, men *også* at hjælpe os til at forstå den massive forsvarsstruktur vi har opbygget for at forsvare os imod denne sandhed. Kurset giver os derfor redskaberne til at skifte tænkemåde og vælge igen. Alt for overdrevent at fremhæve den kærlige sandhed om os selv, kan få os til at smutte udenom ophævelsesprocessen ved at

anbringe den sovende skyld under fornægtelsens tunge tæpper, hvor den aldrig kan bringes til tilgivelsens helbredende sandhed. At påstå at *Et Kursus i Mirakler*s centrale lære er kærlighed og eenhed, er ikke alene at gå stik imod Kursets egne ord, men desuden at nægte os selv adgangen til den mulighed for helbredelse det tilbyder os. I den forstand kan mange studerende af Kurset ende i kategorien “over-velsignede” (blissninnyhood), som mange velmenende, åndeligt søgende mennesker desværre befinder sig i. Sådanne ellers seriøse søgende ender med at skjule smerten i deres oplevelse af livet i en velsignet sky af fornægtelse, som ikke tjener nogen, mindst af alt dem selv. Denne sky af fornægtelse leder ofte sådanne mennesker til at foregive kærlighed og eenhed, imens de i virkeligheden fornægter den ubevidste skyld og projicerer den over på andre, og aldrig virkeligt kommer til erkendelse af hvad der er sket. Man kan så konstatere manglen på fred og harmoni i sådanne mennesker, der ellers bekender sig til den samme fred og harmoni. Aktivister af enhver art, der går ind for f.eks. raceintegration, fred i verden eller indre fred, eller antiaborttilhængere, der påstår de er for livet, kan let ende med at bekræfte det underliggende tankesystem om adskillelse, angreb og død, som deres bevidste protester synes at være imod. Som dronningen siger i ‘Hamlet’: ‘Damen protesterer virkeligt for meget, syns-det-mig’ (The lady doth protest too much, methinks’ (III.ii))

Sammenfattende er mange af de fejltagelser studerende af *Et Kursus i Mirakler* begår, i formen meget lig de fejltagelser åndeligt søgende i almindelighed begår. Men samtidigt med ensartetheden i fejltagelsernes form, er der en ensartethed i deres indhold, som ligger under *alle* åndelige fejltagelser, hvilket er specielt relevant for denne bog, og det er egoets frygt for at vi kommer til erkendelse af sindssygen i det, og at vi til sidst vil acceptere Helligåndens forstandighed i stedet. Når vi til sidst har undersøgt og forstået ‘Guds vrede’ og smilet ad den, forsvinder behovet for forsvar imod den også. Og så vil verden forsvinde tilbage til den intethed den kom fra. (H-13.1:2)

Slutning

STORHEDEN I ET KURSUS I MIRAKLER

Et Kursus i Mirakler indeholder en af de vigtigste erklæringer der nogensinde er hørt af menneskeheden. Det lærer os, at ikke alene er verden kun en illusion, og derfor ikke skabt af Gud, men at hele det fysiske univers i virkeligheden blev lavet som et angreb på vores Skaber (A-dII.3.2:1). Jesus forklarer på den måde motiveringen for verdens tilsyneladende eksistens, og formålet bag det individuelle liv vi hver især lever, imens vi tror vi går på denne jord. Forståelsen af Kursets enestående bidrag til verdens spiritualitet er hovedsigtet med *Alle Er Kaldede*, imens *Få Vælger At Lytte* har lagt hovedvægten på egoets forsøg på at tilsløre denne lære. Af frygt for betydningen af det *Et Kursus i Mirakler* virkeligt lærer os, forsøger egoet at præsentere Kurset i sit eget billede og lignelse, og at erstatte Jesu sande store vision med sin egen lidenhed. Det vil formodentlig tage årtier (om ikke århundreder) at forstå og integrere denne gave fuldstændigt, når man betænker egoets behov for at beskytte sig selv, ved at fornægte den sandhed der ville udslette dets eksistens. Korrektion af de studerendes fejltagelser tidligt i Kursets jordiske liv, vil hjælpe til med at sikre at en sådan integration finder sted, og at dets renhed og styrke vil overleve.

To citater af verdenskendte musikere - den ene Franz Liszt fra det 19 årh., og den anden dirigenten Bruno Walter fra det 20 årh. - kan give os en passende ramme om konklusionen af denne bogs beskrivelse af egoets forsøg på at sabotere studerendes studier af *Et Kursus i Mirakler*. De to store musikeres bemærkninger kunne lige så vel være møntet på *Et Kursus i Mirakler* og dets studerende.

I et brev skrevet i 1870 skrev Liszt om Wagners smukke, men noget langtrukne, musikalske drama 'Valkyrien':

Store værker bør accepteres fuldstændigt, med både krop og sjæl, form og tanke, ånd og liv. Man bør ikke småligt kritisere Wagner for hans 'længder' - *det er bedre at udvide sin egen skala til hans*. (Min kursivering).

Wagners operaer (eller musikalske dramaer, som han kaldte sine senere værker) brød nye veje i musikkens og operaens verden, ikke kun for komponistens modige harmonier, og hans integration af musik og drama (Beethoven og Shakespeare var hans forbilleder), men også for hans ekstraordinære udbredelse af værkerne. F.eks. overskrider længden af tredje akt af *Mestersangerne* alene mange af de almindelige operaer fra standardrepertoiret. Wagner var

helt givet et ufuldstændigt geni, men et geni var han dog. Og Liszts bemærkning drejer sig om, at forsøget på at ændre mesterens værk ikke kun er respektløst overfor Wagners kunst, men også ville berøve tilskueren en stor, om ikke ligefrem dybtgående, musikalsk oplevelse. Beskrivelsen af egoets behov for at opretholde og bevare sit lille selv i det uendelige, hjælper os til at forstå, at det Liszt sagde, er lige så sandt nu som det var for nittenhundredtallets musikalske verden. Med en parafrase af den store pianists ord kan vi sige, at i stedet for at ekspandere vores lille, personlige skala til *Et Kursus i Miraklers* størrelse, skalerer vi Kurset ned til vores egen størrelse, og finder på alle mulige former for retfærdiggørelser for det. Så længe vi foretrækker egoets historier frem for Helligåndens, vil det være egoets frygtssomme budskaber vi hører, imens vi vælger *ikke* at lytte til Kursets frelsende budskab om at vågne op af drømmen om individualitet og vende hjem. Det vi siger til os selv: 'Jeg *ønsker* ikke at se hvad det siger!' bliver til 'Kurset siger *ikke* det'. Derfor giver vi budskabet til vores hjerne, at den skal ændre *Et Kursus i Mirakler*, så det mener noget andet end det rent faktisk lærer. Den uundgåelige følge af dette bliver så, at i stedet for at bringe egoets illusioner til Jesu sandhed i *Et Kursus i Mirakler*, ender vi med at trække Kursets sandhed ned for at tilpasse den vores illusioner. Et par eksempler kan være, at man på formniveauet forsøger at forandre den maskuline terminologi med begrundelse i, at *Et Kursus i Mirakler* er uretfærdigt overfor kvinder, eller at fjerne det uforskammede kristne sprog, fordi Kurset synes at udelukke tilhængere af andre religioner. Nogle har endda forsøgt sig med at ophæve det religiøse sprog med den begrundelse, at Kurset udelukker mennesker der praktiserer en åndelig træning, der ikke er guddommelig. Der er allerede dukket kanaliserede skrifter op, hvoraf nogle påstås at være kanaliseret af Jesus, der hævder, at ikke alene er deres forfatter den samme som forfatteren til *Et Kursus i Mirakler*, men også at de er nedskrevet for at forbedre originalen ved at korrigere, belyse, simplificere, afintellektualisere eller endog transcendere Kurset. Ikke overraskende afviser, minimerer, fordrejer eller rent ud fornægter alle disse forsøg Kursets ikke-dualistiske metafysik, og gør den i bedste fald irrelevant, og i værste fald ikke-eksisterende.

Disse forsøg på at gøre *Et Kursus i Miraklers* metafysik betydningsløs, har ligefrem ført til dannelsen af en stærk anti-intellektuel bevægelse omkring Kurset, der ikke er helt ulig en mere generel bevægelse der kan konstateres i vore dages samfund. Denne mere generelle bevægelse har rødder i den almindelige overbetoning af oplevelser og følelser, der har fundet

sted indenfor psykologien og samfundet som helhed, en tilstand der kan spores tilbage til perioden lige efter anden verdenskrig, med dens sensi-træning, t-grupper og gestaltterapi udviklet af Fritz Perls. På basis af alt dette kan studerende af *Et Kursus i Mirakler* finde på at hævde, at forståelsen af Kursets teori er irrelevant og studiet af tekstbogen derfor er spild af tid, hvorved de fuldstændigt ignorerer den tidligere citerede advarsel der kommer i slutningen af tekstbogens første kapitel:

Dette er et kursus i træning af sindet. Al indlæring indebærer opmærksomhed og studier på et eller andet plan. Nogle af de senere dele af kurset hviler for tungt på disse tidlige afsnit, til at du kan undlade at studere disse omhyggeligt. Du har også brug for dem som forberedelse. Uden den kan du blive alt for bange for det der vil komme, til at du kan gøre konstruktivt brug af det. Men når du studerer disse indledende afsnit, vil du begynde at se nogle af de betydninger, som vil blive videreudviklet senere. (T-1.VI.4; min kursivering)

Som vi var inde på i kapitel et føjer der sig hertil, at mange studerende anser arbejdsbogen for vigtig i modsætning til tekstbogen, i stedet for at se bøgerne som komplementære. Denne fejltagelse er magen til den vi så på i forrige kapitel, og afspejler den samme ubevidste tro på, at vores identifikation med egoet er svag og let kan opgives, så vi kan åbne vores sind og øjeblikkeligt og med stor glæde kan modtage Guds Ord. Denne anti-intellektuelle holdning er i mange tilfælde et udtryk for frygten for at se på ego-tankesystemet i al dets uhyrlighed. Som jeg har været inde på nogle gange efterhånden, ønsker ingen i virkeligheden at beskæftige sig med den forfærdelige skyld og synd, som egoet har overbevist os om er vores virkelighed.

I stedet for omhyggeligt at læse teksten, som blotlægger egotankesystemets brutale væsen, og nødvendiggør at vi forholder os til det, kan studerende afvise sådanne diskussioner om egoet som uvæsentlige. Og så mistes hele pointen i *Et Kursus i Miraklers* virkning som åndelig lære, og man ser bort fra kursusplanens sammenhængende helhed, der afhænger fuldstændigt af at man erkender den enorme investering man har i at vedligeholde egoets tankesystem præcist ved ikke at se på det. Som vi allerede har været inde på flere gange, er det igennem ikke at se på egoet at det tillades at overleve som tankesystem i vores sind. Klart nok er *Et*

Kursus i Mirakler ikke altid let at forstå, for slet ikke at sige at praktisere. Men den helt afgørende vanskelighed ligger i virkeligheden ikke på et begrebsmæssigt eller intellektuelt plan, men findes derimod i selve læren. Som vi har set hele vejen igennem denne bog, vækker den angst i sind der stadig identificerer sig med egoselvet. Og det er præcist det selv, der føler sig så truet af det Jesus præsenterer os for i sit Kursus.

Jeg bør understrege, at forsøget på at afvise Kursets læres høje intellektuelle stade som irrelevant, også afspejler fornægtelsen af hvad *Et Kursus i Mirakler* er. Det er et intellektuelt tankesystem, i det mindste i formen, og der findes allerede mange, fine åndelige tankesystemer - både ældgamle og nutidige - der er ikke-intellektuelle. De er allesammen lige så gyldige som Kurset med deres potentiale til at føre deres seriøse studerende til Gud. At fornægte *Et Kursus i Mirakler* dets særlige enestående er at formindske dets bidrag, på samme måde som det ville være at presse en ikke-intellektuel holdning ned over intellektets procrustes seng, hvilket ville påføre dette system den samme skade. Det er vigtigt at forstå, at gennemarbejdningen af Jesu intellektuelle tankesystem fører til *oplevelsen* af fred, og at *oplevelsen*, og ikke den blot og bare intellektuelle forståelse, er Kursets egentlige mål.

Derfor bør de studerende være yderst opmærksomme overfor *Et Kursus i Miraklers* lære om egoet, og bør modstå fristelser til at ændre på formen for at tilpasse det deres personlige behov og krav. Og frem for alt, for nu at slutte med det samme tema som denne bog begyndte med, bør man være ydmyg overfor dets storhed. Som vi har set når Jesus taler om Gud, opfordrer han os til: 'Vær ydmyg overfor Ham, og alligevel stor i Ham.' (T-15.IV.3:1), hvilket betyder, at vi er store fordi vores sande Identitet er Guds Søn, og alligevel er vi ydmyge fordi Han er vores Skaber og Kilde, og vi har brug for Hans hjælp (igennem Helligånden) til at vågne op til denne virkelighed som Hans Søn. På samme måde bør vi føle os ydmyge ved erkendelsen af det vi behøver at lære og at nå, *før* vi kan huske vores Identitet som Kristus. Forsøget på at forandre, fordreje eller nedtone *Et Kursus i Mirakler* til vores egen størrelse er et udtryk for egoets arrogance, ikke for vores udviklede åndelighed. Bruno Walter, en af de største Mozartdirigenter i dette årtusinds sidste århundrede, sagde noget det er på sin plads at huske:

Det kræver en del modenhed at forstå dybden af de følelser der taler i Mozarts tilsyneladende ro og velovervejede mådehold. Jeg var 50 da jeg for første gang var dristig nok til at opføre G mol symfonien (nr.40). Jeg følte det som et meget stort ansvar, og at den var meget

vanskelig at opføre..... og jeg undrede mig virkeligt over alle de unge dirigenter, der uden skrupler af nogen art kastede sig ud i at dirigere alle disse værker, der kræver så store følelsesdybder og så stor modenhed i teknikken.....

Selvfølgelig behøver man ikke at være 50 før man føler at man forstår *Et Kursus i Mirakler*, eller er parat til at undervise i det. Men vi bør være i stand til med ydmyghed at acceptere nødvendigheden af at lære af denne vidunderlige gave fra Himlen, fremfor at lade egoets arrogance fortælle os, at når Guds Kærlighed er alt hvad vi oplever nu, har vi allerede lært det Kurset kan lære os. Som med Bruno Walters holdning til Mozart, vil sand ydmyghed få os til at byde den sandhed velkommen, at vi har meget at lære i denne verden. På den måde modtager vi med taknemmelighed det åndelige redskab og den indre Vejleder, der vil lære os hvordan vi skal fjerne 'hindringerne for bevidstheden om Kærlighedens tilstedeværelse' (T-in.1:7), og til sidst vende hjem til den Kærlighed, der - med en fri gengivelse af Dantes inspirerende ord fra hans vision om lyksaligheden i Commedia - er: Hinsides solen og alle de andre stjerner.

Appendiks

ET ENKELT, KLART OG DIREKTE KUSUS

Af Kenneth og Gloria Wapnick

En almindelig kilde til misforståelser af *Et Kursus i Mirakler* er manglende forståelse af den oprindelige sammenhæng for nedskrivningen af Kurset, som var direkte personlig til Helen Schucman og William Thetford. Jesu 'notes' ('optegnelser', hans eget ord for det han dikterede) var en blanding af personlige budskaber og den objektive undervisning. Selvom den mere uformelle karakter af undervisningen tog af efterhånden som nedskrivningen skred frem, finder vi fortsat henvisninger til Helen og hendes modstand imod at lære Kurset hele vejen igennem, som det sker f.eks. i 'Frelsens Enkelhed' i første afsnit i tekstbogens kapitel 31. En af grundene til at vi skrev *Absence of Felicity: The Story of Helen Schucman and her*

Scribing of A Course in Miracles ('Historien bag Et Kursus i Mirakler', SpinX, Kbh. 2003), var at belyse potentielle misforståelser af meningen i mange passager, og i selve Kurset. Som det beskrives temmelig detaljeret i den bog, havde Helen store indre konflikter med *Et Kursus i Mirakler* imens det kom igennem hende. Hun var overhovedet ikke i tvivl om 'stemmens' identitet som Jesus, eller om den absolutte sandhed i det han sagde til hende, men Kurset vækkede en enorm angst i hende, fordi dets budskab var fuldstændigt i modstrid med hendes personlige måde at tænke på. Hun var således i den ubehagelige situation, at hun over en periode på syv år, skrev på et dokument der underminerede selve hendes egos eksistens. Som en følge af denne dybe ambivalens - på den ene side elskede hun Jesus og var ham meget hengiven, samtidigt med at hun var rædselsslagen over netop implikationerne af denne hengivelse - forsøgte hun gang på gang at afkræfte ægtheden både af Kursets forfatter og af hans budskab. Jesus irettesatte hende mildt for disse forsøg, som også beskrevet i 'Historien bag.....'. Og når det mislykkedes sagde Helen, at dette Kursus var for vanskeligt og krævede for meget af hende. Selvom nogle af Jesu svar til Helen blev fjernet fra den publicerede udgave af Kurset, i overensstemmelse med hvordan han selv forlangte det, er der nok af dem tilbage til at læseren kan se den betydning Jesus tillagde den enkle, klare og direkte form på det Kursus han gav Helen og verden. Formålet med denne artikel at belyse dette betydningsfulde aspekt af *Et Kursus i Mirakler* - som vokser ud af Helens direkte og personlige oplevelse af at nedskrive det efter Jesu diktat, hvad der gav hende oplevelsen af *hans* forhold til Kurset - som en hjælp til studerende, der bliver forvirrede af de 'forskellige fortolkninger' af Kurset der udbydes af dets studerende og kommentatorer.

ENKELT, KLART OG DIREKTE

Efterhånden som *Et Kursus i Miraklers* popularitet vokser, kan man blandt de studerende møde flere og flere både skrevne og mundtlige kommentarer, der hævdes at fortælle hvad Kurset lærer. Men for mange af disse kommentarers vedkommende, er det er vanskeligt at se overensstemmelsen imellem dem, og den utvetydige og klare holdning Jesus havde til sit eget Kursus, som han helt bestemt hverken så som komplekst, vanskeligt at forstå eller åbent

for fortolkning, hvad han mindede Helen om mange gange. De følgende passager fra *Et Kursus i Mirakler* illustrerer hans holdning:

Dette er et meget *enkelt* kursus. (T-11.VIII.1:1; vores kursivering)

Grunden til at dette kursus er *enkelt* er, at sandhed er enkel. (T-15.IV.6:1; vores kursivering)

Ligesom den tekstbog denne arbejdsbog blev skrevet til, er ideerne der anvendes i disse øvelser *meget enkle, meget tydelige og helt utvetydige*. Vi interesserer os ikke for intellektuelle glansnumre eller logisk legetøj. Vi beskæftiger os kun med det helt indlysende, som er blevet oversat i de skyer af kompleksitet, du tror du tænker i. (A-dI.39.1:2-4; vores kursivering)

Hvis skyld er helvede, hvad er da dens modsætning? Dette er helt sikkert ikke vanskeligt. Den tøven du måtte føle med at svare, skyldes ikke spørgsmålets tvetydighed. Men tror du at skyld er helvede? Hvis du gjorde det, ville du straks se hvor *direkte og enkel* tekstbogen er, og du ville ikke behøve en arbejdsbog overhovedet. (A-dI.39.2)

Du er ganske givet begyndt at forstå, at dette er et meget praktisk kursus, og at *det mener præcist hvad det siger*. (T-8IX.8:1; vores kursivering)

Dette kursus tilbyder en *meget direkte og meget enkel* undervisningssituation, og stiller den Vejleder til rådighed, Som fortæller dig hvad du skal gøre. (T-9.V.9:1; vores kursivering)

Det er vigtigt her at bemærke, at med 'enkel' mener Jesus ikke 'naivt' eller 'enfoldigt'. *Et Kursus i Mirakler* er enkelt fordi det kun siger een ting, uden afvigelser og uden kompromiser:

Så *enkel* frelse er! Alt hvad den siger er, at det der aldrig var sandt ikke er sandt nu, og aldrig vil være det. Det umulige er ikke sket, og kan ingen virkninger have. Og det er alt. (T-31.I.1:1-4; vores kursivering)

Den næste passage, der handler om at tilgivelse er løsningen på alle problemer, kan ganske givet også repræsentere Jesu syn på *Et Kursus i Mirakler* - hans svar på Helen og Bills samtale i bussen om, at 'der må være en anden måde':

..... her har vi et svar der er *klart og tydeligt*, og i *al sin enkelhed* hævet over bedrag. Alle de komplekse forhold verden har vævet af skrøbelige spindelvæv, forsvinder for kraften og storheden i denne *yderst simple erklæring om sandheden*. (A-dI.122.6:6-7; vores kursivering)

På Helens beklagelser over hvor vanskeligt det Kursus var, han ville lære hende, svarede Jesus følgende, så hun kunne forstå, at hans ord - der afspejler Helligåndens mål og Guds sandhed - ikke kan misforstås, og end ikke kræver nogen fortolkning:

Den praktiske anvendelse af Helligåndens målsætning er *overordentlig enkel*, men den er *utvetydig*. Faktisk *må* den være utvetydig for at være enkel. Det *enkle* er blot det som er let forståeligt, og for at det kan være det, er det indlysende at det *må* være *klart*. (T-17.VI.1-3; vores kursivering, bortset fra '*må*')

Genspejlinger ses i lys. I mørke er de skjult, og deres betydning synes kun at ligge i skiftende fortolkninger, frem for i sig selv. *Genspejlingen af Gud behøver ingen fortolkning. Den er klar.* (T-14.IX.6:1-4; vores kursivering)

Derfor kan 'skiftende fortolkninger' af det Jesus lærer os i *Et Kursus i Mirakler* kun fremsættes, når folk er i deres urette sinds 'mørke', og ubevidst fordrejer 'Genspejlingen af Gud', der ikke 'behøver nogen fortolkning'.

Og endelig kom Jesus med denne yderst klare udtalelse til Helen, som svar på hendes (og alle studerendes) hang til at projicere skyld over på Gud og på ham selv:

Jeg har gjort mig enhver anstrengelse for at bruge ord som er næsten umulige at forvrænge, men det er altid muligt at forvrænge symboler hvis du ønsker det.
(T-3.I.3:11)

Forskellige Fortolkninger

I lyset af disse få citater burde det være lysende klart hvordan Jesus selv ser på sin bog. Alligevel har dette ikke forhindret studerende i at tro, at *Et Kursus i Mirakler* kan gøres til genstand for forskellige og lige gyldige 'fortolkninger', eller i at fordreje dets symboler, så de er kommet til at passe til hvad deres egoer ønsker. Kan man forestille sig Helen sige til Jesus: 'Jeg forstår hvad du siger til mig, og hvad du lærer i det her Kursus, men jeg synes der er anden fortolkning man kan give dette afsnit, og de ideer du lige har dikteret'. Aldrig i alle de år Helen og jeg (Kenneth) gennemgik Kurset, både for at forberede den publicerede udgave, og for at diskutere forskellige dele af de tre bøger, faldt det nogen af os ind, at der kunne være en *anden* mulig forklaring på det Jesus lærte så klart og direkte.

Jeg (Kenneth) husker, at jeg en gang ganske kort tid efter Kursets offentliggørelse havde en diskussion med Helen om en person, der forsøgte at undervise i Kurset uden virkelig at have forstået det, og påstod at det sagde noget det ikke sagde, og tog sætninger ud af deres sammenhæng for at bevise sine påstande. Helen var rasende, samtidigt med at hun ikke kunne få sig selv til at tro det. Rasende på det menneske, fordi han arrogant underviste i noget han helt tydeligt ikke havde nogen forståelse af, men foregav at han havde, og skeptisk overfor selve den tanke, at der virkelig fandtes mennesker, der påstod at *Et Kursus i Mirakler* sagde noget det tydeligvis ikke mente, og arrogant troede at de havde ret.

Selvom Helen ikke altid var tilfreds med Kursets lære, glemte hun aldrig det Jesus sagde om dets enkelhed, klarhed og ligefremhed. Og som jeg har påvist i 'Historien.....' var hun meget lidt tolerant overfor dem der forsøgte at fordreje Kursets lære, for at forherlige deres egoer. Helens integritet var sådan, at på trods af at hun havde vanskeligt ved at anvende principperne i *Et Kursus i Mirakler* i sit eget liv, hvad hun altid beredvilligt indrømmede, forsøgte hun aldrig een eneste gang at ændre på hvad det siger, for at opfylde sit egos behov. Specielhed er trods alt kun et problem når den fornægtes, fordi dette altid uundgåeligt fører

til at den projiceres ud på andre. Jesus beder os i sit kursus ikke om at være *uden* de begrænsninger specielheden lægger på os, men kun om at undslippe den forfærdelige byrde af skyld vi pålægger os selv (H-26.4:1-2), en byrde vi fastholder ved vores stædige benægtelse af at anerkende det egotankesystem vi selv har gjort virkeligt og accepteret ind i vores sind. Ærlighed overfor sig selv omkring investeringen i specielhed er afgørende for tilgivelsesprocessen, for den ophæver fornægtelse og projektion, som er egoets 'dobbelt-skjold' til beskyttelse af skylden, og derfor af dets egen eksistens. Det er derfor Jesus så indtrængende beder os i tekstbogen:

Vær meget opmærksom, og se hvad det er du virkeligt beder om. Vær meget ærlig med dig selv i dette, for vi må intet skjule for hinanden..... Tænk ærligt på hvad du har tænkt, som Gud ikke ville have tænkt, og hvad du ikke har tænkt, som Gud ville have dig til at tænke. Søg oprigtigt efter hvad du har gjort, og følgerig ladet ugjort, og skift tænkemåde og tænk med Guds sind. (T-4.III.8:1-2; IV.2:4-5)

Igen, *Et Kursus i Mirakler* er enkelt, klart og direkte i sin lære. Det er det urette sind, der spinder sine indviklede spindelvæv.

Det er altid nyttigt at huske det oprindelige øjeblik, da vi valgte adskillelsen fra Gud og oplevede de tilsyneladende følger af det valg, som et referencepunkt, til at sikre at man ikke kører af sporet når man arbejder med Kurset. Det ontologiske øjeblik indeholder ikke blot den oprindelige fejltagelse, men er også kilden til alle de følgende, *inklusive den vi diskuterer her*. Men her findes også løsningen på alle problemerne: Helligåndens tilgivelse. Som det siges i tekstbogen:

Hver eneste dag, og hvert minut hver eneste dag, og hvert eneste øjeblik hvert minut indeholder, genoplever du blot dette enkelte øjeblik, hvor rædslens tid indtog kærlighedens plads..... Dette lille, ubetydelige øjeblik, hvor den første fejltagelse blev lavet, og alle de andre indeni den fejltagelse, indeholdt også Korrektionen for den, og for alle dem der kom indeni den første. (T-26.V.13:1; 3:5)

Således gen-lever vi det øjeblik da vi troede på at adskillelsen var virkelig, og tog 'den lille vanvittige ide' alvorligt. Da blev vi overbevist om at vi kunne være anderledes end og derfor adskilt fra vores Skaber og Kilde, med Hvem vi kun kan eksistere i fuldkommen eenhed og kærlighed. I vores sindssyge troede vi der kunne være *forskellige* fortolkninger af virkeligheden, og at Guds Himmels enkle, klare og direkte sandhed kunne diskuteres og debatteres. Og oven i købet at hver en stump af vores egen fortolkning var lige så gyldig, *om ikke mere*, end Guds.

Man forestille sig Sønnens arrogance, når han fra starten troede, ikke kun, at han kunne have ret i sine egne fortolkninger, imens Guds sandhed var forkert, men også var overbevist om, at hans lykke lå i at han *havde* ret. Det åbenlyse i denne ene fejltagelse blev hurtigt tilsløret af kompleksiteten i egoets tankesystem. Denne kompleksitet afspejledes i projektionen af tanken om adskillelsen, der blev til det fysiske univers, hvoraf en del var forherligelsen af Sønnens nyligt vundne adskilte individualitet og sejr over Gud - hans specielhed som et selvskabt væsen, en tilsyneladende efterligning af Guds fuldkomne og forenede skabning. Egoets forsøg på at udnytte verdens kompleksitet til at skjule oprindelsen til den eneste fejltagelse, beskrives dramatisk i den følgende passage fra tekstbogen:

Du, som tror at Gud er frygt, lavede kun een erstatning. Den har antaget mange former, fordi det var erstatningen af sandhed med illusion; af helhed med fragmentering. Den er blevet så splintret og underopdelt og delt igen, igen og igen, at det nu næsten er umuligt at opfatte at den engang var een, og stadig er hvad den var. Den ene fejltagelse, som bragte sandhed til illusion, uendelighed til tid og liv til død, er alt hvad du nogensinde har lavet. Hele din verden hviler på den. Alt hvad du ser afspejler den, og hvert eneste specielle forhold du nogensinde har haft, er en del af den.

Du vil muligvis blive overrasket over at høre, hvor yderst forskellig virkeligheden er fra det du ser. Du forstår ikke omfanget af denne ene fejltagelse. Den var så enorm og så fuldkommen utrolig, at en verden af total uvirkelighed *måtte* opstå af den. Hvad andet kunne der komme fra den? Dens fragmenterede aspekter er skræmmende nok, når du begynder at se på dem. Men intet du har set, så meget som antyder det vældige omfang af den oprindelige fejltagelse, som syntes at kaste dig ud af Himlen, at nedbryde viden

til meningsløse småbidder af usammenhængende opfattelser, og at tvinge dig til at lave yderligere erstatninger.

Det var den første projektion af fejltagelsen udad. Verden opstod for at skjule den, og blev den skærm den blev projiceret på, og blev så trukket imellem dig og sandheden.
(T-18.I.4:1-6:2)

Kendetegnet på denne nyligt opdukkede drøm om mis-skabelse er, at sandheden er relativ, og undergivet forskellige fortolkninger. De græske sofister er berømte for denne indstilling, der blev indskrevet i historien med Platons dialoger, hvor Sokrates konfronterer og udstiller deres arrogance igennem sine gentagne påvisninger af deres uvidenhed, og samtidigt fremsætter sin lære om at sandheden er absolut, og ikke genstand for noget af det sofisterne ville have den skulle være. Den diskussion fortsætter i vore dage, og studerende af *Et Kursus i Mirakler*, der kender afsnittet 'Kaoslovene', vil huske følgende vigtige passage om egoets første lov, der delvist er baseret på det oprindeligt sofistiske argument:

Den første kaoslov er, at sandheden er forskellig for enhver. Som alle disse principper påstår dette, at alle er adskilte, og har et forskelligt sæt tanker, som gør dem forskellige fra andre. Dette princip udvikles fra troen på, at der er et hierarki af illusioner; at nogle er mere værdifulde end andre og derfor sande. Hver enkelt fastlægger dette for sig selv, og gør det sandt ved sine angreb på det andre værdsætter. Og dette er berettiget fordi værdierne er forskellige, og de som har dem synes at være forskellige og derfor fjender.
(T-23.II.2)

Forskelle i fortolkning af *Et Kursus i Mirakler* bliver således samlingspunktet for dem der er fast besluttet på at bevise, at deres opfattede adskillelse fra Gud og fra visse medlemmer af Sønforholdet er virkelig.

Frygten for Sandheden

I arbejdsbogen siges det: 'Intet verden tror på er sandt' (A-dI.139.7:1) fordi verden blev lavet '..... som et sted, hvor Gud ikke kunne komme, og hvor Hans Søn kunne være adskilt fra Ham.' (A-dII.3.2:4). Heraf følger, at når sandheden præsenterer sig selv for os i drømmen, som f.eks. i *Et Kursus i Mirakler*, må egosindet nødvendigvis fordreje og forandre den, fordi egoet er selve den tanke, at det kan forandre Guds sande skabning til noget andet. Og derfor er det lige så uundgåeligt, at vi ikke vil vide hvem vi er som Kristus, Guds eneste Søn, fordi den drøm vi kalder adskillelsens og forskellenes verden, blev lavet af os til at være et sted, hvor vores sande Hjem og Identitet ville blive glemt. Og vi vil i evighed være usikre på hvem vi og vore brødre i virkeligheden er, så længe vi tror vi er her. Derfor siger Jesus om verden: 'Den er et sted, hvis formål er at være et hjem, hvor de der påstår de ikke kender sig selv, kan komme for at sætte spørgsmålstejn ved hvad de er.' (A-dI.139.7:2). Konklusionen ifølge egoets plan er, at alle der kommer ind i denne her verden, kommer som 'amnesiacs' - 'glem-opater' - (amnesia = hukommelsestab), efter at have trukket et forhæng af glemsel henover deres sind, for at dække deres virkelige Identitet, og erstattet den med en parodi på det sande Selv.

Forklaringen på at vi er så uvillige til at acceptere sandheden som sand ligger i, at vi har investeret så meget i vores individuelle identitet. Egoet fortæller os, at uden den - uden vores specielhed - ville vi forsvinde i Guds 'glemsel'. For accepten af at vi virkeligt er en del af Kristi eenhed, er accept af Soningsprincippet om, at det umulige aldrig er sket, og er det sandt, eksisterer egoet slet ikke. Fordi egoet er troen på at det differentierede og adskilte selv er virkeligt. I den grad man tror på dette falske selv - og det gør enhver der kommer ind i denne verden - i samme grad vil Kursets lære om ophævelse af specielheden opleves som truende og angstfyldt. Jesus benytter omstændighederne ved mordet på ham selv som et eksempel på egoets frygt for sandheden:

Mange troede jeg angreb dem, selvom det var åbenlyst at jeg ikke gjorde det. En sindssyg elev lærer mærkelige lektioner. Det du må erkende er, at når du ikke deler et tankesystem med andre, svækker du det. De der tror på det, opfatter derfor dette som et angreb på sig selv. Det er fordi alle identificerer sig med sit tankesystem, og ethvert tankesystem centrerer sig om det man tror man er. (T-6.V-B.1:5-9)

Det følger logisk heraf, at investeringen i at bevare sin specielhed uvægerligt vil føre til at en studerende af *Et Kursus i Mirakler* vil blive bange for hvad det virkeligt siger. Dualitetens, differentieringens, specielhedens og den individuelle identitets verden kan ikke længe opretholdes i lyset af læren om den fuldkomne Eenheds Gud og Kristus, som leder den studerende til denne tilstand af eenhed. Da studerende begynder at læse Kurset igennem specielhedens øjne, vil deres urette sind advare dem om at være på vagt overfor den sandhed, der truer deres eksistens. Processen kan beskrives som følger: 1) Fordi vi har valgt egoet som lærer, går der et budskab fra det urette sind til hjernen om, ikke at se det der er skrevet; 2) Så får vi besked på at fornægte Kursets enkelhed, klarhed og direktehed, og 3) endelig erstatte disse med kompleksitet, forvirring og afvigelser fra Kursets budskaber. Jesus siger i Kurset, med en præcis henvisning til Shakespeares berømte *'Købmanden i Venedig'*:

Intet egoet opfatter fortolkes korrekt. Ikke blot citerer egoet Skrifterne ud fra sit eget formål, men det fortolker endog Skrifterne som bekræftelse på sig selv. (T-5.VI.4:3-4)

Det kan faktisk se ud som om den er et tegn på at straf aldrig kan undgås, fordi egoet er hurtigt til at citere sandheden for at frelse sine løgne, når det står overfor det det ser som en trussel. Men det formår nødvendigvis ikke at forstå sandhed, som det anvender på den måde. Men du kan lære at se det tåbelige i denne måde, og at fornægte den mening den synes at have. (A-dI.196.2:2-4)

Her kan vi se, at egoet, der bestemt ikke er til at løbe om hjørner med, erkender, at det er bedre at 'forene' sig med sandheden end at sætte sig imod den. Det råder de naive studerende til, at de vil være bedre tjent med at bringe sandheden til illusionen for at blive fortolket, fremfor som Kurset ustandseligt råder os til, at bringe illusionen til sandheden. Den form dette tager er, at sådanne studerende, i forklædning af Jesu kærlige og respektfulde undervisning, faktisk vender meningen i hans ord på hovedet, og får dem til at sige det *de selv* vil have dem til at sige, fremfor det disse ord rent faktisk siger. Og alt dette sker uden at de studerende er bevidst om deres egos subtile lumskhed.

Jesus beskriver denne egodynamik adskillige steder i Kurset for at forklare, hvorfor studerende vælger at gøre Kurset uforståeligt, at fordreje og forandre lærens enkelhed. Og

det er klart, at det ikke kun var Helens modstand Jesus talte om i disse passager, men alles, der vælger at lade sig friste på den måde. Vi begynder med en passage, der specifikt var tænkt som en hjælp til, at Helen kunne ophæve sit egos forsøg på at tilsløre sandheden i Kursets enkle lære:

Dette kursus er fuldkommen klart. Hvis du ikke ser det klart, er det fordi du fortolker imod det, og derfor ikke tror på det..... Jeg leder dig til en ny slags oplevelse, som du vil blive mindre og mindre villig til at fornægte. At lære af Kristus er let, for at opfatte med Ham indebærer ingen anstrengelse overhovedet. Hans opfattelser er din naturlige bevidsthed, og det er kun de fordrejninger du indfører, der trætter dig. Lad Kristus i dig fortolke for dig, og prøv ikke på at begrænse det du ser med snævre, små overbevisninger, som er Guds Søn uværdige. (T-11.VI.3:1-2,6-9)

Og alligevel er det disse 'små overbevisninger' om specielhed, der så ofte leder studerende af *Et Kursus i Mirakler* til at misfortolke dets budskab ud fra det u-rette sind, samtidigt med at de tror noget andet. De er som regel ikke bevidst om den ubevidste investering i at korrigere Jesus, i et forsøg på at bevise at han tager fejl, imens de selv har ret i at påstå, at de ikke er som Gud har skabt dem, og faktisk ved bedre end Han hvem de virkeligt er. Alle disse frygtssomme studerende, der prøver på at erstatte deres Storhed i Kristus med egoets lidenhed, råder Jesus i disse to sammenfaldende passager sådan:

Spørg ikke spurven hvordan ørnen svæver..... Hvem ville forsøge at flyve med en spurvs små vinger, når han har fået ørnens mægtige kraft? (T-20.IV.4:7; H-4.I.2:1-2)

At egoet fordrejer *Et Kursus i Mirakler* bringes op igen nogle afsnit senere, hvor Jesus endnu en gang understreger, at uden egoets indblanding ville hans kursus være meget let at forstå:

Siden det er så enkelt og direkte, er der intet i dette kursus som ikke stemmer overens. De tilsyneladende uoverensstemmelser, eller dele du finder vanskeligere end andre, er blot tegn på områder hvor midler og mål stadig ikke stemmer overens. Og det bevirker stort ubehag. Det er ikke nødvendigt. Dette kursus forlanger næsten intet af dig. Det

er umuligt at forestille sig eet der beder om så lidt, eller kan tilbyde mere.
(T-20.VII.1:3-8)

Valget af at studere *Et Kursus i Mirakler* igennem det u-rette sinds linse, følges ubønhørligt af fornægtelse både af tilknytningen til specielheden og af behovet for at kompromittere Kursets klare, enkle og direkte sandhed. Det er uundgåeligt, når man først er i den drøm vi kalder verden, og er bestemt ikke hverken syndigt eller uventet. Men det *er* en fejltagelse ikke at erkende denne specielhedens dynamik, og bringe den til Jesus, så man sammen med ham kan se på den uden at dømme den og uden skyld, og på den måde opløse dens tilsyneladende mørke. Uden Jesu hjælp ville vi slet ikke ænse egoets løgne, og så ville de fortsætte i det uendelige under dække af fornægtelserne, blot for at føre til endnu flere fordrejelser og misfortolkninger af Kurset igennem projektionens dynamik. Og altsammen minder det smertefuldt om hvad der skete med Jesu lære for to tusinde år siden.

I afsnittet der følger umiddelbart efter 'Kaoslovene', kommer Jesus mere specifikt ind på egoets uretsindede forsøg på at kompromittere sandheden, igennem at bortrationalisere angrebstanke med et smilende ansigt, hvis formål er at skjule den gave af mord der ligger nedenunder smilet. Det er et andet eksempel på egoets evindelige anstrengelser for at bringe illusionerne ind i sandheden, så vi tror de er det samme. Dette afspejler selvfølgelig den oprindelige fejltagelse det var at ligestille vores illusoriske egoselver med Gud. Han skriver således:

Dette kursus er let, netop fordi det ikke indgår noget kompromis. Men det synes vanskeligt for de der stadig tror at kompromis er muligt. De ser ikke, at hvis det er, er frelse angreb. (T-23.III.4:1-3)

Intet kompromis er muligt med den enkle sandhed, og i de følgende tre passager minder Jesus sine studerende om, at de er virkeligt rædselsslagne for hans kursus, og derfor ikke er villige til at 'betale prisen' for at opgive deres specielhed. I deres sindssyge foretrækker de at vælge 'friheden' i deres individuelle enestående og betydningsfuldhed, fremfor sandhedens 'fangenskab', som i virkeligheden ville sætte dem fri:

Vi har gentagne gange omtalt, hvor lidt der forlanges af dig for at lære dette kursus..... Og fordi det er sandhed, er det så enkelt, at det ikke kan undgå at blive forstået fuldstændigt. Afvist ja, men ikke flertydigt. Og hvis du vælger imod det nu, vil det ikke være fordi det er uklart, men fordi denne lille omkostning efter din mening er for høj en pris at betale for fred. (T-21.II.1)

Dette kursus har udtrykkeligt fastslået, at dets mål for dig er lykke og fred. Alligevel er du bange for det. Du har igen og igen fået at vide, at det vil sætte dig fri, og alligevel reagerer du sommetider som om det prøver på at spærre dig inde. Du afviser det ofte med større beredvillighed end du afviser egoets tankesystem. I en eller anden grad må du altså tro, at du ved ikke at lære kurset beskytter dig selv. Og du forstår ikke, at det kun er din skyldfrihed som *kan* beskytte dig. (T-13.II.7)

Øjne bliver vant til mørke, og den strålende dags lys synes smertefuldt for de øjne, der for længe siden vænnede sig til de utydelige indtryk der opfattes i tusmørke. Og de vender sig væk fra sollyset og den klarhed det bringer, til det de ser på. Det slørede synes bedre; lettere at se, og lettere at genkende. På en eller anden måde synes det vage og det mere skjulte lettere at se på; mindre smertefuldt for øjnene, end det der er helt klart og utvetydigt. Men det er ikke det øjne er til, og hvem kan sige at han foretrækker mørket, og påstå at han ønsker at se? (T-25.VI.2)

Når nu egoet har dette enorme behov for at forandre *Et Kursus i Mirakler* for at beskytte sig, siger det sig selv at det vil være umuligt for en hvilken som helst studerende at lære Kurset, så længe egoidentifikationen opretholdes overhovedet. Derfor kan vi forstå, at flugten *ind i* forskellige fortolkninger i virkeligheden er en flugt *væk fra* Kursets klare og enkle lære. Som Jesus siger det:

Kompleksitet er af egoet, og er intet andet end egoets forsøg på at tilsløre det indlysende.
(T-15.IV.6:2)

Du som *endnu ikke* har bragt alt det mørke du har lært dig selv ind i lyset i dig, kan næppe dømme sandheden og værdien i dette kursus. (T-14.XI.4:1; vores kursivering)

Det er umuligt at lære noget sammenhængende i en tilstand af panik. Hvis formålet med dette kursus er at hjælpe dig til at huske hvad du er, og hvis du tror at det du er er skræmmende, må det heraf følge at du ikke vil lære dette kursus. Men begrundelsen for kurset er, at du ikke ved hvad du er. (T-9.I.2:3-5)

Og i denne meget sigende passage fra afsnittet 'Specielhedens Forræderi', om specielhedens tilsyneladende evne til at overdøve sandhedens Stemme, understreger Jesus betydningen af at ophæve vores identifikation med egoets løgne:

Du er ikke speciel. Hvis du tror du er, og vil forsvare din specielhed imod sandheden om hvad du virkeligt er, hvordan kan du da kende sandheden? Hvilket svar, som Helligånden giver, kan nå dig, når det er din specielhed du lytter til, og som spørger og svarer? Dens lille, spinkle svar, som er uhørligt i den melodi der strømmer fra Gud til dig i evighed i en kærlig hyldest til det du er, er alt hvad du lytter til. Og den vældige kærlighedshymne der ærer det du er, synes tavs og u-hørt overfor dens "mægtighed". Du anstrenger dine ører for at høre dens lydløse stemme, og alligevel er Guds Kalden lydløs for dig. (T-24.II.4; vores kursivering)

Ydmyghed og Arrogance

Selvom tankesystemet i *Et Kursus i Mirakler* helt bestemt er vanskeligt at tilslutte sig i begyndelsen, fordi det fuldstændigt underminerer egotankesystemet, er det nødvendigt at studerende opdyrker en ydmyg holdning på basis af erkendelsen af, at problemet med ikke at forstå Kurset *ikke* ligger i 'forskellige fortolkninger' af læren, men derimod i erkendelsen af frygten for at miste sin specielhed i nærværelse af sandheden. Når man har den sande ydmyghed kan man let acceptere den kendsgerning, at ens ego uvægerligt vil angribe Kurset ved at prøve på at forandre det. Arrogancen vil selvfølgelig benægte sådanne angreb med en

række rationaliseringer og fortolkninger, der simpelthen skal bringe yderligere forvirring i emnet.

Som støtte til at udvikle denne ydmyghed kunne studerende prøve at huske de ord Helen sagde til sig selv en morgen da hun vågnede: 'Undervurder aldrig magten i fornægtelse'. Jesus 'lånte' denne ide senere til Kurset, hvor han adskillige steder advarer de studerende imod at undervurdere egoets magt, intensiteten i dets begær efter hævn, omfanget af dets sindssyge, og nødvendigheden af at være årvågne imod det (T-5.V.2:11; T-7.III.3:5; T-11.V.16:1; T-11.VI.5:1; T-14.I.2:6; T-16.VII.3:1).

På grund af denne meget stærke fristelse til at undervurdere styrken i identifikationen med egoet, taler Jesus til de studerende som om de er børn, der har brug for at blive belært af en ældre og klogere broder om hvad der er sandt og hvad der er falsk. Børn tror de forstår, selvom de ikke gør det, og derfor advarer Jesus os sådan her:

Af alle de budskaber du har modtaget og ikke har kunnet forstå, er kun dette kursus tilgængeligt for din forståelse, og kan forstås. 2. Dette er *dit* sprog. 3. Du forstår det *endnu ikke*, men kun fordi hele din kommunikation endnu er som en nyfødts. (T-22.I.6:1-3; anden kursivering vores)

Fremfor stædigt at insistere på at de studerende ved hvad der er rigtigt, og at de har visdommen til at bedømme forskellen på sandhed og illusion, ville studerende af *Et Kursus i Mirakler* gøre vel i at møde dets lære med ydmyghed, åbenhed og et oprigtigt ønske om at *lære af* det, frem for at forsøge at fortælle det (og andre) hvad det selv siger. Når man husker på, at Jesus ser sine studerende som børn der ikke kan skelne sandhed fra illusion, fordi deres øjne er tilslørede af deres specielhed, der igen er beskyttet af fornægtelse og projektion, modtager man med glæde og ydmyghed den kærlige hånd Jesus rækker frem som en venlig støtte og vejledning på rejsen hjem. Paratheden til at vende sig fra specielheden og lade sig undervise ud fra kursusplanen ligger stadig i fremtiden, og venter på udvikling af den åndelige modenhed der fører væk fra barndommens frygt, der rodfæster en i fortiden:

Dette kursus gør intet forsøg på at undervise i noget, der ikke let kan læres. 2. Dets horisont rækker ikke videre end din, undtagen at det siger, at det som er dit vil komme til dig når du er rede. (T-24.VII.8:1-2)

Vi opfordrer således alle studerende til at forstå, at dette Kursus er et meget vanskeligt, åndeligt kursus *netop fordi* det er så enkelt og klart, og er i direkte opposition til egoets tankesystem. Derfor siger vi til sidst: Respekter din frygt for *Et Kursus i Mirakler* som en direkte trussel imod din specielhed, og fornægt ikke de illusioner du har lavet, og som du har lært dig selv at holde af som en erstatning for Guds strålende sandhed. Hvis *Et Kursus i Mirakler* virkeligt er din åndelige vej, så lad det lede dig ved at du træder tilbage, og lader Jesu enkle, klare og direkte ord være din fører. Først da kan han virkeligt hjælpe dig til at glemme specielhedens had, som du har gjort virkeligt, og til endelig at huske den enkle kærlighed, der så tålmodigt har afventet din tilbagevendende accept.